

ТАТЯНА ПОЛЯКОВА

АКО ЖЕНИТЕ ПОЖЕЛАЯТ

Превод от руски: Ива Николова Митева, 2005

chitanka.info

С мъжа ми извършвахме нашия семеен ритуал — пиехме чай преди спектакъла. Той преглеждаше вестника, отпивайки горещата течност от една огромна чаша, и ми съобщаваше последните театрални новини. Мъжът ми беше добър разказвач — нещо, което не можеше да се каже за актьорската му игра. Аз пиех чай от по-малка чаша, наблюдавах с удоволствие красивото му лице и съжалявах, че ми е мъж. Намръщих се от досада, когато чух позвъняването на вратата, защото в четвъртък — а днес беше четвъртък — с него предпочитахме да прекарваме деня насаме. Мъжът ми ме погледна иззад вестника.

— Кой може да е това?

— Нямам представа — отвърнах аз и понечих да стана, но той ме изпревари.

— Стой си, скъпа, аз ще отворя. — Мъжът ми беше джентълмен.

Звънецът натрапчиво дрънчеше, сетне вратата се хлопна и аз чух гласа на приятелката ми Таня. От гласа ѝ винаги ме побиваха тръпки. Тя започна да бръщолеви още от прага, а мъжът ми я доведе под ръка до кухнята.

— Здравей — избърбори тя и веднага добави: — Влюбих се.

— Прекрасно — отбеляза мъжът ми без никаква ирония. — Може ли да остана при вас?

— Остани — разреши му Таня. — Ще ти е от полза да чуеш. Май че си прекалено спокоен, приятелю, а с жена като твоята винаги трябва да бъдеш нащрек.

— Ще го имам предвид. И какъв е този нов възлюбен?

Таня задължително се влюбваше по четири пъти на година, любовта ѝ пламваше в средата на всеки сезон, а тя обясняваше това с някакви особени токове в кръвта си.

— Е, и какъв е този любовник? — включих се и аз в разговора. — Що за птица е, красив ли е, умен ли е?

Таня ми хвърли подозрителен поглед.

— Нещо си бледа днес.

— От светлината е.

— Може и да е от светлината, но според мен твърде много си се вторачила в красивия си мъж. Впрочем за един мъж изобщо не е задължително да бъде красив и със сигурност няма никаква нужда от ум.

— Значи твоят любовник е грозен и глупав, така ли?

Таня впери в мен пронизващ поглед, опитвайки се да разбере дали говоря сериозно, или я дразня. Вероятно в този момент изражението ми беше твърде глуповато, но за сметка на това непроницаемо. Аз използвам лицето си за параван. След като не откри нищо, което да наподобява насмешка, Таня се усмихна.

— Той е истинско чудо.

— Моля за извинение, лейди — намеси се мъжът ми. — Ще има ли пикантни подробности?

— Естествено — отвърна Таня.

— Тогава аз ще се оттегля. Не мога да понасям, когато хвалят някой друг пред мен.

Съпругът ми стана, възнагради ме с най-нежния поглед от арсенала си (в театъра играеше предимно роли на любовници) и се скри в хола.

— Хубав е, проклетникът — въздъхна Таня.

— Хубав е — съгласих се аз. — Е, и какъв е този любовник?

— Той е от Сан Франциско.

— Къде се намира това?

— Не се прави на луда. В Америка.

— Сериозно ли? А какво търси тук?

— Дошъл е да сключва договор. Ще строи мост.

— През нашата канавка, така ли?

— Защо си толкова заядлива днес, да не би да си неразположена?

— Просто така, изяснявам си фактите — казах миролюбиво. — Сключихте ли договора?

— Не. Мислим. Много дебело ще излезе.

— Но нали човекът е дошъл чак от Сан Франциско?

— Всъщност той е грузинец.

— Но е от Сан Франциско. Интересно.

Таня отново се вторачи изпитателно в мен.

— Не бъди злобна, родителите му са емигрирали. — В този момент тя се усмихна лъчезарно и попита: — Искаш ли да извършиш едно добро дело?

— Искам, ако няма да ми струва скъпо.

— Няма да е скъпо. Ще идем на ресторант. Той ме покани на вечеря. Само че не е много удобно, нали?

— Защо да е неудобно?

— Ами защото с него уж имаме само делови отношения. А изведнъж ще се озовем насаме.

— Е, нали сте любовници?

— Още не сме. Казано накратко, аз му заявих, че ще отида с теб, а той ще довлече някакъв чвор със себе си.

— Сигурна ли си, че така ще бъде по-прилично?

— Сигурна съм. Срещата ни е в шест часа.

— Няма да дойда. Днес ще ходя на театър.

— Че какво ще правиш там? Мъжа си ли ще гледаш?... Той и без това ти боде очите по цели дни. Между другото аз не се обръщам чак толкова често с молби към теб.

И наистина, през последната седмица това се случваше само за пети път.

— Няма да дойда.

— И през ум да не ти е минало — каза строго Таня. — Може би съдбата ми зависи от тази вечеря. Ще ти се обадя.

Таня си тръгна, подвиквайки на мъжа ми:

— Валера, писанчо, до скоро.

Валера стоеше пред огледалото и се опитваше да върже вратовръзката си.

— По дяволите, това е непоносимо.

Гледката беше ужасяваща. Аз не умеех да завързвам вратовръзки. Всичко, с което можех да помогна в този процес, беше напрегнато да бърча чело и да повтарям:

— По-спокойно, миличък.

Най-сетне преборихме вратовръзката. Мъжът ми се усмихна доволно, аз му помогнах да си облече сакото и изтупах от рамото му една невидима пращинка.

— Ти си истинско чудо — каза той и ме целуна по носа.

Усмигнах се доволно. Последва още един последен поглед към огледалото: в профил Валера беше направо неотразим.

— Какви планове имаш за вечерта? — попита ме той.

— Канех се да ида на театър. Казват, че си надминал себе си. Това трябва да се види.

Лицето на моя любим леко се изопна. Май че бях измъдрила твърде глупав план. Разбира се, беше свинство от моя страна да му съобщавам това два часа преди спектакъла. Извърнах се бързешком и

започнах да подреждам нотните листове на пианото, защото просто трябваше да му дам възможност да се опомни. И аз вярвах в мъжа си, понеже той е голяма работа. Преди няколко години му присвоиха званието „заслужил артист“ и това не беше напразно, защото, когато преброих до шестдесет и се обърнах, на лицето му сияеше най-ослепителната му усмивка.

— Много мило, че си решила да видиш спектакъла — заяви той с бодър глас и ме целуна.

Поговорихме си няколко минути за това-онова, но погледът му шареше, което означаваше, че нещата при него не бяха наред. Изпратих го до вратата и го мляснах за довиждане, а после се върнах в хола, като пътьом взех телефона. Изчаках четиридесет минути и се обадох в театъра. Там ме помолиха да почакам малко, а когато мъжът ми вдигна слушалката, аз почти през плач казах:

— Валера, извини ме, за бога, няма да мога да дойда. Страшно съжалявам... Но си изгорих тъмночервената рокля... Да, забравих ютията... И на това отгоре имаш наглостта да се шегуваш?... Не, не мога да дойда с друга рокля, а освен това настроението ми окончателно се скапа.

Затворих слушалката. Трябваше временно да скрия тъмночервената рокля — и без това след един месец Валера щеше да забрави за нея. Точно в този момент се обади Таня:

— Ти моя приятелка ли си, или не си?

— Приятелка съм ти, приятелка съм ти, ей сега ще тръгна.

Какво да правиш, съдба!

Таня ме чакаше на спирката, потропвайки с крака. Отворих вратата на колата и тя се тръшна на седалката до мен.

— Майчице, какъв студ! Искам да е лято. Дай да видя с какво си се облякла. — Разгърнах кожата си. — Тъй си и знаех. Фуклявиш се. Сега той няма да откъсне очи от теб.

— Колко пъти съм ти казвала да си намериш приятелка, която е по-грозна от теб. А пък ти си пълна тъпанарка.

— Аз съм простосърдечен човек и нищо не мога да направя с това. Какво каза на мъжа си?

— Казах му, че съм изгорила тъмночервената си рокля.

— Наистина ли я изгори? — възкликна Таня.

— Не.

— Слава богу, роклята е хубава. В нея циците ти изглеждат висша класа и не само на мъжете, а дори и на мен ми си приискват разни неща.

По този въпрос Таня беше права: имах такъв бюст, че щом го зърнеха, седем от десет мъже дълго не можеха да си затворят устите, а останалите трима тъй си и оставаха зинали до края на живота си.

Възлюбеният на Таня ни чакаше на входа. Единствено тъмните му коси намекваха за нещо грузинско у него, а иначе беше доста трудно да бъде причислен към някаква националност. Впрочем Сан Франциско беше далеч и кой можеше да знае как изглеждаха грузинците там. Не беше възможно да се разбере какво бе открила у него Таня, но тя проявяваше толкова несломима оригиналност по всички линии, че аз отдавна бях зарязала всякакви опити да проумея каквото и да е у нея. Другият кавалер беше напълно безличен, освен това не говореше руски, блещеше се насреща ми, бръщолевеше нещо и непрекъснато се опитваше да ме хване за коляното. Един господ знаеше какво си въобразява. След половин час стана ясно, че вечерята се е провалила. Първа го разбрах аз, а сетне го схвана и Таня. Възлюбеният ѝ говореше само на две теми: договора и моста. Отначало Таня се въртеше на стола и го гледаше особено, но сетне посърна и заяви, че от нея зависят твърде малко неща. Просто лъжеше от проклетия. След един час ние вече ситняхме към колата ми. Таня се пързалаше на високите си токчета и псуваше.

— Не, ама кажи ми, виждала ли си друг път такъв глупак? А ти не искаше да дойдеш. Такъв като него можеш в цирка да го показваш. Аз направо си смъквам гащите пред очите му, а той ми дрънка щуротии за някакъв си мост. Край, това е последният американец в живота ми.

— Той е грузинец.

— Той преди всичко е говедо. Ох... Е, какво ще правим? Искаш ли да идем при Аркаша? Ще се напия от мъка.

— Няма да ида при Аркаша. Преди три дни беше при мен. Писнало ми е от него.

— А не ти е писнало да му доиш парите. Хайде да идем, не можеш да ме зарежеш в това състояние.

— В какво състояние си?

— В трагично, глупачко.

— Да вървим — казах аз и завъртях ключа на двигателя.

— Хайде да минем по околоръстното, така ще стигнем по-бързо.

Но едва успяхме да излезем на околоръстното, когато нещо в колата подозрително избоботи и моторът заглъхна.

— Какво беше това? — попита недоволно Таня.

— Бензинът свърши.

— На теб вечно нещо ти свършва. Изнеси си циците навън, трябва да примамам някакви мъже.

— С кожух съм.

— Разкопчай го.

Излязохме от колата, запалихме по една цигара и зачакахме появата на нашите спасители.

— Ама че гадно, толкова е студено.

— Студено е, Таня, студено е.

— А пък на това отгоре имах безумието да тръгна без гащи. Реших да се издокарам, прости ми господи, и си обух само чорапи с жартиери... И за кого се старях толкова!

— Защо не влезеш в колата, ще вземе да ти замръзне задникът.

— Майната му на задника ми, с него и без него, все нямам късмет.

В този момент съвсем близо до нас се появи един „Москвич“ и спря.

— Какво става с вас, момичета? — попита развеселено чичкото с шапка от лисици на главата.

— Нищо, което да те засяга, сладурче — отвърна му Таня. — Върви си по пътя.

Чичкото си замина.

— Защо го направи? — попитах аз. — Той можеше да ни отсипе малко бензин.

— Душата ми се е подпалила.

— Така значи. Душата ти се е подпалила, а пък задникът ти мръзне.

В този момент до нас спря едно БМВ. Пръв от него излезе шофьорът — як на вид мъжага, а след него се появи и човекът, когото той взеше. Те бяха облечени с кожени якета и носеха шапки от норка, които им стояха почти като униформа. Първият радостно се ухили насреща ни и попита:

— Какво става, момичета, на слънце ли се печете?

— Печем се — отвърна бодро Таня, оглеждайки младежа от главата до петите, а лошото ѝ настроение сякаш се изпари във въздуха. При вида на яки мъже Таня направо обезумяваше и колкото по-яки, толкова по-добре.

— Ама какво е станало?

— Бензинът ни свърши.

— Защо така бе, момичета? Ще трябва да ви помогнем. Ти как мислиш, а, Дима?

Дима се приближи до нас и се усмихна. Той имаше най-прекрасната усмивка на света.

— Ще им помогнем, разбира се.

Те започнаха да ни оглеждат. Изобщо не ми пукаше, от това нямаше да се изтъркам. Таня се пъчеше с ръце на кръста, подсмиваше се и изглеждаше покъртително. Момчетата се засуетиха, сетне си пошушнаха нещо до тяхната кола и отново дойдоха при нас.

— Момичета, стана засечка — каза първият. — Бензинът ни е малко, ще трябва да идем до някоя бензиностанция.

— Работата е ясна — подхилна се иронично Таня.

— Ама не, сериозно ви казвам. Искате ли да ви оставя Дима за залог? — Младежът направи пауза и добави, гледайки към Таня: — Щом не ми вярваш, ела с мен, ако искаш.

— Така май ще е по-сигурно — разсмя се тя и тръгна към БМВ-то, поклащайки бедра.

Аз влязох в ладата си и отворих дясната врата.

— Сядай, Дима.

Той влезе в колата, а аз включих осветлението, за да го разгледам по-добре, пък и естествено той също да получи възможност да види кой седи до него. Дима беше хубавец. Беше на около двадесет и пет години, със сини очи, чувствени устни и усмивка на герой от американски екшън. Още едно от очевидните достойнства на Дима бе

и пълното отсъствие на наглост във вида му — и в погледа, и в усмивката, и в начина, по който седеше.

— Тук пуши ли се? — попита той.

— Пуши се — усмихнах се аз.

— А вие пушите ли?

— Понякога.

Запалихме по цигара.

— Мисля, че те няма да се върнат скоро — отбеляза Дима, но все така спокойно, без настойчивост в тона.

— И аз така мисля — съгласих се. — Ако си тръгнеш, няма да ти се разсърдя.

— Не, не. Няма закъде да бързам. Как се казвате? Глупаво е да говориш с някого, без да знаеш как да се обръщаш към него — каза той, сякаш се извиняваше.

— Лада. Лада Юриевна.

Дима се усмихна.

— Интересно име имате. Рядко се среща.

— Да, името ми не се среща често. А ти се казваш Дима. С какво се занимаваш? Нали нямаш нищо против, че любопитствам?

Той сви рамене.

— Работя в един автосервиз, монтьор съм.

— Харесва ли ти тази работа?

— Харесва ми. От дете обичам машините. Ако жигулито ви се повреди, елате при мен, ще го направя да върви като по часовник.

— Май че бог е милостив, засега върви добре.

— Нова ли е?

— Да.

— Ваша или на мъжа ви?

— Моя е.

— Аз също си сглобих една кола, половин година се мотах с нея, ама си струваше усилието: Добър си е автомобилът. — Той изведнъж замлъкна, а сетне попита: — Сигурно това ви звучи смешно?

— Защо да ми звучи смешно? — учудих се аз.

— Е, не съм сляп, нали виждам това-онова: палтото ви е от лисици, имате собствено жигули, само пръстенът ви струва повече от моята кола. Мъжът ви бизнесмен ли е?

— Мъжът ми е актьор, играе в театъра. Имам богат баща.

— Ясно. А вие с какво се занимавате?

— Работя в едно музикално училище, уча дечицата.

— Да свирят на пиано ли ги учите?

— Да.

— Ръцете ви са красиви.

— Ръцете ми ли? — усмихнах се аз.

— За другото да не говорим. Нямам думи. Без майтап.

— Благодаря. Приятно ми е да го чуя. Слушай, а ти обичаш ли сладки неща? Имам шоколад.

— Обичам — усмихна се той.

Разделихме шоколада на две. Аз бързо изядох своето парче, Дима отчупи малко от своята половина и ми подаде останалата част, а този негов жест ми се стори трогателен и мил.

— Докато бях в казармата, кой знае защо страшно ми се ядяха сладки неща — каза той, а аз го попитах къде е бил войник и разговорът ни потръгна от само себе си, сякаш с него се познавахме открай време. И дори изпитах известна досада, когато БМВ-то се появи пред нас.

— Ето го и Вова с вашата приятелка. — От тона на Дима пролича, че приятелчето му можеше и да не бърза чак толкова.

Вова излезе от колата, извади тубата от багажника и дойде при нас.

— Дима — каза Вова, подхилвайки се, — Лада ще те закара, съгласен ли си? Аз тука... абе ще се прибереш сам, нали?

— Ще се прибера сам — отвърна Дима. — Лада, имаш ли фуния?

— Имам, в багажника е. — Подадох му ключовете. БМВ-то замина заедно с Вова и Таня и аз също запалих мотора. — Къде живееш? — попитах Дима.

Той ме погледна в очите.

— А вие много ли бързате?

— Не бързам. Искаш ли да се поразходим с колата?

— Искам.

— Тогава ти седни зад волана, защото, когато говоря, карам разсеяно.

Дима шофираше майсторски и изобщо беше същинско удоволствие да го наблюдава човек. Ние се разхождахме из вечерния

град и си бъбрехме, докато аз не казах през смях:

— Дима, бензинът ни отново ще свърши.

— Разбрах — отвърна той.

Оставихме колата в един обществен гараж, тръгнахме си с такси и се сбогувахме пред моя вход. Дима си замина, аз се прибрах къщи, преоблякох се, сложих чайника на печката и зачаках Валера. В главата ми се въртяха приятни мисли и настроението ми беше прекрасно, което означаваше, че тази вечер Таня ненапразно ме бе измъкнала от къщи.

На сутринта станахме късно, защото в петък обикновено бях на работа втора смяна, а репетицията на мъжа ми започваше в дванадесет часа, така че можехме да си отспим. Приготвих закуска, скучаех и прехвърлях наум какво бих могла да си поискам. След като си поумувах малко на тази тема, ми се прииска да имам нова кола. Значи трябваше да поговоря с мъжа си.

— Валера — казах аз, — на колата ми й става нещо. Не пали.

— Така ли? — Мъжът ми не разбираше нищо от коли, имаше си една „Лада“, на нея вечно й се трошеше нещо, а той се ядосваше и не обичаше да говори за автомобили. — Сигурно има проблем със стартера, трябва да го видят.

В този момент на вратата се позвъни.

— Какво става тук, по дяволите! — каза Валера. — Един ден не можем да минем без гости. — И отиде да отвори. Ала гласът му моментално се промени. — Аркадий Викторович! — изчурулика радостно той. — Влизай. Къде се изгуби? Вчера си говорихме за теб.

— Ох, Валера, тази работа ще ме довърши. Защо ли ми трябваше да се захващам с този бизнес, да пукне дано. Вие как сте?

— Добре сме, влизай. Лада е в кухнята. Лада, виж кой е дошъл!

Дребничкият дебел евреин Аркаша, който беше и мой любовник, се изтърколи с танцова стъпка в кухнята, където успя да се промъкне единствено с рамото напред.

— Здравей, Лада — изчурулика той и докосна ръката ми с устни.

— Аркадий Викторович, защо си толкова мрачен?

— Налегнаха ме грижи. Ще ме почерпите ли с чай?

— Разбира се. — Мъжът ми сложи чайника на печката. — А не искаш ли едно коняче? Имам хубав коняк, арменски.

— Ох, не, благодаря. Трябва да ги зарежа тези конячета. Сърцето ме стяга.

— Рано ти е още да се оплакваш от здравето си.

— Изобщо не е рано, Валера — махна с ръка Аркаша.

— Стар съм аз, остарях вече, време ми е да си почина, но трябва да уредя и сина си.

Аркаша пиеше чай и лъчезарно се усмихваше. Лицето му беше кръгло като луна и много добродушно. Ако се съдеше по външния му вид, никой не би се досетил, че е изключителен подлец, мошеник и бандит. Той и Валера пиеха чай, а аз ги обслужвах.

— Лада се оплаква от колата си — каза Валера. — Има някакъв проблем със стартера.

Аркаша кимна.

— Ще го видим, ще изпратя някого. А твоята кола как е?

— Не знам какво да правя с нея... Ще взема да я продам и да ми се махне от главата.

— Нека да я види синът ми, той е толкова добър майстор, че чак ме изненадва. Момчето направо има талант. Иначе винаги можеш да я продадеш.

След един час Валера се приготви да иде на репетиция, сбогува се мило с Аркаша и излезе. Изпратих го и се върнах в кухнята.

— Лада — зачурулика Аркаша. — Прекрасна моя, домъчня ми за теб. — Той ме прегърна през кръста и притисна глава в корема ми.

— Колата ми се повреди — казах аз.

— Това го чух. Ще я оправим.

— Писна ми да се возя в този таралясник.

Аркаша подскокна.

— Ладенце, за какъв таралясник говориш? Имай страх от бога, колата е само на година и половина.

— Аз пък ти казвам, че е таралясник.

Аркаша започна да се върти на мястото си.

— Таралясник... Моята я карам от три години.

— Ами карай си я, на мен ми писна.

— Ти си откачила. — Той ме освободи от прегръдката си и се навъси. — И какво искаш сега?

— „Волга“.

Както и предполагам, Аркаша се хвана за сърцето.

— Луда жена. „Волга“. Срам нямаш. Харча за теб повече пари, отколкото за цялото си семейство.

— Че аз не искам да те ограбвам. Продай моето жигули и си вземи парите.

— Как ще си ги взема, като ти пак ще ми ги измъкнеш. Ама че си безсрамница.

— А пък ти си скръндза, плешив глупако — казах аз и треснах една чиния на пода. — И ще видиш докъде ще те докара този твой скръндзальк. Ще те зарежа и ще те пратя на майната ти.

— Как ли пък няма да ме зарежеш! — каза злобно Аркаша. — Ами парите? Ти за пари можеш и от балкона да се хвърлиш.

— Ще си намеря друга дойна крава, Лома например.

— Лома ли? — Аркаша отново подскокна. — Че тоя Лома е от ония, дето само се чудят как да смъкнат мангизи от жените.

— Нищо, аз така ще го превъзпитам, че ще започне да се кълне в задника ми, да не говорим за другите ми интересни места.

Аркаша взе да променя цвета на лицето си от обичайния бледовиолетов към пурпурен цвят, а сетне изведнъж позеленя.

— Ама че подла жена. Не стига, че прахосвам толкова пари по нея, ами сега и Лома ѝ се прищял. А пък на този гадняр все Ладенцето му е в устата, ще го претрепя, подлеца му с подлец.

— Какви ги дрънкаш? И кой тогава ще се оправя с твоите бандюги? Че те за пет секунди ще те очистят. Без Лома си загубен.

— Ех, Лада, разбере ли нещо, ще те... — Аркаша замлъкна, прехвърляйки наум какво ли би могъл да ми направи, но понеже тъй и не можа да измисли нищо особено, махна с ръка. — Ти недей да си развяваш циците пред Лома, защото той и без това е похотливо животно и постоянно те опипва с очи. И за какво ти е тази „Волга“, тя е просто едно корито, прости ми господи. Като ще купуваме нова кола, поне да е вносна.

— Аз съм патриотка и искам да дам рамо на родната промишленост.

— Ти си курва, безсрамна жена и мръсница.

— А пък ти си дърт пън — заявих и започнах да наливам чая.

Аркаша поседя и посумтя малко, след което си възвърна обичайния цвят и каза, почесвайки се по гърдите:

— Ладенце, вчера чеченците пак идваха, чуваш ли?

— Прати ги на майната им. Нали вече говорихме за това.

— И какви пари само обещават.

— Сега те ти обещават пари, а пък сетне ще ти разпорят тлъстия корем. Ако се обвържеш с тези антихристи, ще те зарежа. Кълна се в бога, че ще те зарежа и ще тегля една майна на парите ти.

Замислих се за миг и за всеки случай строших още една чиния на пода. Не изпитвах никаква жал към съдовете.

— Чакай малко — зачурулика отново Аркаша. — Работата е много изгодна, само си помисли, ние няма да сме пряко забъркани. А да знаеш колко много пари са това...

— Аркаша — казах страховито аз, — престани. Предчувствам, че ако се обвържеш с чеченците, ще гушнеш букетчето.

Аркаша въздъхна. Той сляпо вярваше на моите предчувствия. Преди пет години някакви хора се свързаха с него с предложение за някакъв страхотен бизнес, на мен обаче то не ми хареса. Карахме се с него два дни, Аркаша се отказа, а сетне крещя като обезумял и бесня, че заради мен е изпуснал милиони. Но скоро след това въпросните момчета отидоха зад решетките с присъда от осем години строг тъмничен затвор, а шишкото сложи тихомълком ръка на техния бизнес, моли ме за прошка, целува ми ръка и оттогава не смееше да пренебрегва съветите ми. Аркаша още веднъж въздъхна изразително:

— Добре де, щом не бива, значи не бива. А какво ще правим с онзи дълг, наистина ли ще трябва да го връщаме?

— Как ли пък не! Ще минат и без него.

— Заплашиха ме.

— Изпрати им Лома. Той и без това по цял ден не си мърда задника. Съвсем се е измързелвил този нерез, само знае да вдига полите на момичетата. За какво му плащаш?

— И това е вярно. Нека се потруди малко. — Аркаша се успокои и отново започна да ми налита. — Ладенце, прекрасна моя. — Мляснах го по плешивото теме. Аркаша се обиди. — Ама що за жена си ти! Една нежна дума не може да чуе човек от теб. Само знаеш да викаш „дай“. Поне да ме беше съжалила.

— Че за какво да те съжалявам?

Той въздъхна:

— Остарявам вече. Кръвното ми е високо. Сърцето ме стяга.

— Не се прави на страдалец. Ще ме надживееш. Кръвното му било високо. По-малко трябва да плюскаш.

— По-малко няма накъде. Престанах изобщо да пия. Само по малко коняче сръбвам.

— Пий водка. Ще се почувстваш по-добре.

— Нека поне да те погаля малко.

— Погали ме.

— Ладенце, ще дойдеш ли утре?

— Ще дойда. Не забравяй за колата.

— Няма да забравя. Има ли скоро някакъв празник?

— Има, на двадесет и трети февруари.

— Ето, ще имаш подарък за Деня на Червената армия.

Вечерта си седях в учителската стая и подбирах репертоара за любимите си чада. В цялото училище бяха останали само около десетина души, портиерката дремеше зад тезгяха на входа, наоколо беше тихо и на мен не ми се тръгваше. В този момент се домъкна Таня. Шмугна се в учителската стая, пусна една усмивка и се втурна да ме целува.

— Е, как е Вова? — попитах я аз.

Таня се протегна, демонстрирайки прелестите си, и каза ухилено:

— Съдра ме, дяволът. Това не е мъж, а същинско бонбонче. Обаче няма какво да измъкнеш от него, пукната пара няма в джоба, има само едно скапано БМВ и една-две стотачки. Каква е тази прокоба — ако някой мъж става, значи задължително ще е беден, а ако е богат, значи или е подлец, или е импотентен. Абе общо взето нямам късмет.

— И се разделихте завинаги, така ли?

— Че как иначе. Като видя шикозния ми апартамент, челюстта му направо увисна до коленете.

— Престани да мъкнеш разни мъже в дома си. Внимавай да не те обераат.

Таня се замисли.

— Ама този младеж нямаше вид на лош човек. Макар че кой го знае. Трябва да кажа на Лома да сложи на вратата ми някаква сигнализация и изобщо да поработи малко по въпроса.

— Аха. На Лома само една сигнализация му работи — онази в панталоните.

— Така си е. Трябва да си хвана някое ченге за гадже. Да ми пази апартамента.

— Хвани си.

— По-нататък. Първо трябва да се оправя с Вова.

— За какво ти е този Вова? Нали каза, че е мизерник.

— Ами ще се омъжа за него. — Аз изсумтях, а Таня се обиди. — Че защо да не се омъжа? Той е по-млад от мен само с пет години. Ще го взема на работа при нас, ще го направя човек и знаеш ли колко хубаво ще си живеем заедно. — Таня се замисли, а сетне каза: — Ще го направя човек, ще го обуя, ще го облека, а той, негодникът, ще започне да тича подир фустите.

— Е нали още не е започнал?

— Ох, Лада, всички мъже са подлеци. А твоят как беше?

— Поразходихме се малко с колата и той ме изпрати до вкъщи.

— Не се ли изчукахте?

— Не, разбира се.

— Ама че работа. Ти си абсолютна глупачка.

— Нали вече ти казах, че почтените жени могат да имат само по един съпруг и по един любовник. Двама вече е прекалено.

— А ако нямаш съпруг, колко любовници можеш да имаш?

— Колкото си искаш.

— Слава богу, значи аз съм почтена жена. — Таня ме погледна с насмешка и попита: — Твоят Аркаша не ти ли омръзна вече?

— Омръзна ми. С удоволствие бих го зарязала тоя гадняр, ама къде мога да си намеря друг такъв? Няма да ида да се моля на Лома, я! Той отдавна ми се точи, пък и на мутрата му направо е написано: „Искаш ли да се изчукаме, сладурче?“.

— И през ум да не ти е минало да се забъркваш с Лома. Той е подла твар. Аркаша е по-сигурна партия.

— И аз мисля така.

— Ама много се задържа с него. Трябва да се поразвееш малко. Защо не си хванеш Дима? Момчето си го бива и каква усмивка само има!

Махнах с ръка.

— Искам кола. „Волга“. Аркаша обеща да ми купи.

— Ох, Лада — поклати глава Таня. — Толкова си алчна за пари, направо си патологичен случай. Все са ти малко. Сума мангизи си натрупала, за цял живот ще ти стигнат, а пък ти така си се лепнала за Аркаша, че да се чуди човек за какво ти е този дърт козел. Тегли му една майна и си хвани някой читав мъж, защото на нашата женска хубост не ѝ остава много.

— Престани — казах аз. — Ти си имаш мъже, а пък аз си имам пари.

Изведнъж Таня се засуети.

— Ще ме закараш ли до вкъщи? Притесних се нещо. Ама наистина, да не вземат да ме ограбят? — Колкото да вехнеше и съхнеше по мъжете, Таня обичаше не по-малко от тях и вещите си.

— Ще те закарам — разсмях се аз.

В колата Таня отново започна да ми досажда:

— Ти не обичаш мъжа си, Аркаша едва го понасяш... Да беше се омъжила за някой свестен човек, та да родиш и едно дете.

— Остави ме на мира, Таня, ти си роди дете. Само дете ми липсва...

— Да бе, аз вече родих едно...

Бившият мъж на Таня беше алкохолик, детето им боледуваше от синдрома на Даун и вече дори не разпознаваше Таня, но на нея ѝ беше мъчно за него и тя редовно го посещаваше в болницата. Когато спряхме пред нейния блок, Таня тежко въздъхна:

— Направо ме е страх да се прибера. Бива си те да разваляш настроението на хората.

— Стига де, върви, всичките ти вещи са на мястото си.

Потеглих към къщи, размишлявайки върху думите на Таня. И мъжа си отдавна вече не обичах, и Аркаша ми беше омръзнал, и направо се гърчех от жажда да трупам пари. Любовта между мен и парите започна отдавна и в началото беше несполучлива. Родителите ми живееха скромно, а аз винаги си бях мечтала за по-добър живот, но от младежка глупост направих грешка и се омъжих за актьор. И нямаше да има нищо лошо, ако само се бях омъжила, но на това отгоре взех, че се влюбих в него като мартенска котка.

Тогава бях на деветнадесет години и следвах в Педагогическия институт, а Валера, който току-що бе завършил театралната академия, пристигна в нашия град заедно със своя курс и дипломния си спектакъл „Моят скъп приятел“. Той играеше Жорж Дюруа и беше толкова добър, красив и съкрушително нахален, че направо ми секваше дъхът. След представлението се затътрих при него с цветя и се тътрих така, докато той не съзря и не осмисли простата истина, че на света няма по-хубава от мен. След месец ми се обясни в любов, а след още три месеца се оженихме. Живеехме при родителите ми и спяхме в кухнята на едностайното ни жилище. Разполагахме с неговата нищожна заплата плюс моята стипендия. И тогава ни предложиха да купим апартамент. Взехме пари назаем. Блъскахме като луди. Валера обикаляше селските клубове, вечер аз миех пода на една поликлиника и въпреки това средствата пак не ни стигаха за нищо. Купихме апартамента, но се появи нов проблем — нямаше мебели. Отново

натрупахме дългове. Аз кърпех чорапи и ревах. Давах уроци на толкова много ученици, че започна да ми се повдига дори и от хубавата музика. В същото време забременях. Валера се хвана за главата.

— Лада, как ще се справим с детето? Как ще живеем само с моята заплата?

Решихме да изчакаме малко. Аз се давех в сълзи, но въпреки това постъпих в болницата. Но не това ме довърши. Веднъж на връщане от работа се качих в тролея, макар да нямах пукната копейка, а в портмонето ми да се мъдреше само моят ключ. Но бях страшно уморена, гърбът ми изтръпваше от болка и аз реших да рискувам. И в този момент като напук се появи контрольор, а в тролея имаше само десетина души. Кръвта ми нахлу в лицето, стоях ни жива, ни умряла, а до мен бе застанал един мъж — млад, горе-долу на моята възраст, елегантно облечен, на ръката си носеше пръстен, който тежеше поне петнадесет грама, а устните му презрително се кривяха. Той ме погледна, купи един билет и ми го подаде. Взех го. На спирката изхвърчах от тролея, а той слезе след мен и ми подвикна:

— Ей, чакай малко! — И тръгна насреща ми с небрежна походка. А пък аз сякаш бях откачила.

— Гадняр! — разкрещях се. — Гадняр.

И хукнах към къщи, размазвах сълзите по бузите си, тресях се и се мразех. Повече не можех да мисля за нищо друго, освен за пари. А пари нямаше.

Пръв не издържа Валера. Ходеше измъчен, нервен, ядосан, а сетне отведнъж се промени, стана мил и взе да ми вика Ладенце, та Ладенце. А аз се мъчех да отгатна какво се е случило, докато Таня не ми отвори очите.

— Хванал си е любовница, търговка. По-стара е от него със сто години. Кара колата ѝ с пълномощно, а тя го посреща след представленията и го води на ресторант. Добре се е уредил човекът.

Отидох да видя търговката. Появи се една жена на около четиридесет и пет години, дебела, грозна, с подпухнало лице и торбички под очите, която явно дори на младини не беше блестяла с красота, а пък сега природата изобщо не ѝ бе оставила нищо от благините си. Но палтото ѝ беше висша класа, ботушите ѝ — също, и тя тропкаше с въпросните ботуши към собственото си „Жигули“. Отново се разревах, дори не от обида, а от съжаление към Валера,

питайки се какво ли му е да спи с такава жаба. Пари... Ах, как ми се искаше да имам пари! Чудех се как да ги спечеля, премислях нещата и така, и иначе, но нищо не излизаше. Не поглеждах към чужди мъже, защото бях възпитана другояче, омъжих се девствена и се срамувах да изневерявам на Валера, макар той да си го заслужаваше. После чествахме рождения ми ден, профуквайки цялата ми заплата, а на другия ден дойде Таня.

— Къде е мъжът ти?

— В театъра. Днес има премиера.

— А ти защо не си там?

— Нямам какво да облека. Имам само една прилична рокля, но от три години ходя все с нея. Хората мислят, че това е униформата ми и ме вземат за продавачка на билети.

— Тъй — каза Таня. — Стига вече си гледала само в красивата мутра на мъжа си. Край на тази работа. Време е да печелиш пари.

— Няма да стана проститутка. Гнуслива съм.

— Не ставай проститутка. Ще станеш държанка.

— Какви ги дрънкаш?

Таня запали цигара и много сериозно каза:

— Лада, познавам един мъж... Такива пари никога дори не сме и сънували. Аз дълго няма да се задържа при него, характерът ми не е такъв, не мога да въртя мъжете, а ти си желязна жена и ще го отръскаш до шушка. А пък аз ще ти помогна. Какво ще кажеш?

Вторачихме се една в друга и аз казах:

— И как ще ме тикнеш в ръцете му, глупачко? Ще идеш и ще му кажеш: „Ето ти моята приятелка, чукай я за пари“, така ли?

— Ще постъпим по-умно. Вече имам план.

— Какъв план имаш, Таня?

— Хубав план. Ще дойдеш при мен в неделя да се запознаете.

Когато в неделя видях Аркаша, направо ми се повдигна — той беше с около тридесетина години по-стар от мен, стигаше едва до ухото ми, макар че аз не бях кой знае колко висока, беше плешив, а физиономията му бе от глупава по-глупава. Аз се усмихвах, държах се скромно и проявявах интерес към Аркаша. А в кухнята прошепнах на Таня:

— Мислиш ли, че той има пари? На вид е пълен скапаняк.

— Има. Да не смяташ, че ще изпързялям собствената си приятелка?

Тримата си прекарахме много приятно и Аркаша ме хареса. После разпитал Таня за мен, а тя се направила на тъпа и с готовност му отговорила на всички въпроси. Ние не бързахме, аз не се натрапвах на Аркаша. С него се видяхме само два пъти, но той поддържаше интереса си към мен благодарение на старанията на Таня. Избрахме един ден, — когато Аркаша трябваше да отиде при нея, аз се появих един час по-рано, а Таня ми каза:

— Лада, мъжът ти е актьор и за пет години би трябвало да си научила нещо от него. Ще ревеш така, че и дърво да разчувстваш.

И аз се разревах. На външната врата се позвъни и Таня отиде да отвори, като остави вратата към стаята широко отворена. Аркаша стоеше на прага с букет в ръка, а Таня му каза:

— Извини ме, моля те, но днес не ми е до гости.

Аркаша видя как бюстът ми се тресе от горчивите ридания и се вмъкна в апартамента.

— Какво е станало? Защо плаче Лада?

Таня също изцеди една сълза.

— Върви си, Аркаша, в момента не ни е до теб. — Но в това време той вече беше влязъл в стаята.

— Лада, какво ти е?

— Остави я на мира. Сполетя я ужасно нещастие. Утре трябва да плати вноската за апартамента, събрали парите, но в тролея ѝ откраднали портмонето. А тя се страхува да каже на мъжа си, защото половината от парите са ги взели назаем. Ох, мозъкът ми ще се пръсне. И през ум не ми минава какво можем да направим.

Аз сграбчих главата си с ръце и се разревах още по-силно, а Аркаша притисна рамо до мен.

— Лада, не плачи, аз ще ти помогна. Ще ти дам пари.

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш, а? — занарежда Таня. — Как ще ти ги върне, какво ще каже на мъжа си?

А пък Аркашка ме галеше по коляното и много нежно ми говореше:

— Ще се разберем нещо, Лада, ще се разберем.

На другия ден той дойде при мен в училището. Цяла нощ бях чела книга в кухнята, за да имам възможно най-смачкан вид на

сутринта. Излязох от учителската стая, отпуснала глава настрани и свела очи, а той ми подаде един плик.

— Ето, Лада.

Взех го с трепереща ръка и казах:

— Благодаря, Аркадий Викторович.

След една седмица той ме покани на вилата си. Отидох. Аркаша поиска доста неща срещу парите, които ми беше дал, а аз се постарях и го ощастливих, доколкото можах. Ала и много бързо му хванах цаката. Не мина и месец, а аз вече въртях Аркаша както си исках. Той беше алчен човек, но пък не можеше да устои на напора ми. Започна да се интересува от апартамента ми. По това време вече бе станало ясно, че Аркаша не можеше да диша без мен и че беше хлътнал до уши и аз му казах истината. Той поклати глава, посмя се и ме похвали:

— Хубаво е, че не лъжеш.

Аркаша бързо преуспяваше, а заедно с него — и аз. Ако нещо не ми харесваше, го заплашвах, че ще го пратя по дяволите. Отначало той се страхуваше, но сетне разбра, че обичам парите до умопомрачение и че няма къде да се дяна от него. Затова се успокои, ревнуваше ме по-скоро от приличие и колкото и да е странно, ми вярваше. Аз също свикнах с Аркаша. Макар потните му длани да ми бяха противни, все пак той беше скъпо за мен същество, с него имахме общи интереси и по своеобразен начин дори го обичах.

Но пък и Таня беше права — нашата женска хубост нямаше да е вечна, а аз очевидно се бях заседяла при Аркаша. Душата ми жадуваше нещо друго. И затова вече втори ден си мислех за Дима — не че си мечтаех за него, а просто така — няма-няма, но току си спомня за него и се усмихна.

В понеделник той ми се обади в училището. И започна объркано да говори:

— Лада Юриевна, аз съм Дима, запознахме се с вас в четвъртък, бензинът ви беше свършил.

— Дима — разсмях се аз. — Наистина ли си мислиш, че съм те забравила? Откъде се обаждаш? След час свършвам работа, искаш ли да ме посрещнеш?

— Разбира се! — А в гласа му прозвуча такава радост, че можеше да умили всеки.

Той дойде с една яркочервена кола. В живота си не бях виждала нищо подобно.

— Да не би сам да си я сглобил? — възкликнах аз.

— Сам я сглобих — дори се изчерви от неудобство Дима.

— Направо страх да те хване да се возиш с такава хубава кола. — Хвалех автомобила и Дима с разнежен поглед, а той се смущаваше и явно не знаеше какво да ме прави. Наложих ми се да му се притека на помощ.

— Дима, извинявай, ама съм гладна като вълк. Искаш ли да се отбием някъде и да хапнем нещо.

Отидохме в един ресторант, настанихме се, гледахме се един друг и разговаряхме. Бях принудена да призная пред себе си, че Дима ми харесваше. У него имаше нещо особено, от което сърцето ми сладко се свиваше, а душата ми пееше, А пък той все ми повтаряше „вие“ та „вие“.

— Дима — казах, — как мислиш, много ли съм стара?

— Не — изплаши се той.

— А защо непрекъснато ми говориш на „ви“?

Той се усмихна.

— Не зная. Вие... ти... си като кралица... мислех, че такива жени има само по филмите.

— Всичко е от дрехите. Ако ме видиш по халат, ще ти се сторя толкова невзрачна, че дори ще те досмешее.

— Невзрачна ли? — усмихна се той. — Тази дума не е подходяща за теб.

На другия ден отново се срещнахме, докато мъжът ми беше в театъра. На мен сякаш ми бяха поникнали криле, просто да пукнеш от смях. Цяла вечер обикаляхме града с колата, бърбяхме си, аз се усмихвах и гледах загадъчно, а на сбогуване той ми стисна ръката. Беше забавно.

Докато си почивах, поразмислих малко и реших, че е време да му се покажа по халат. Обадох му се сама на служебното място. Не знаех фамилията му, но тъй като бях упорита жена, поисках да ме свържат с монтьора Дима. И те го намериха.

— Дима... — Гласът ми беше мил и меден. — ... аз съм Лада. Искам да те поканя на гости. Как гледаш на това?

— Ами как да... — започна той и замлъкна наред думата. — Добре гледам на това.

— Запиши си адреса — разсмях се аз.

Вече от две години Аркаша ми беше купил един апартамент, в който се срещяхме, и нямаше да е грях, ако поне веднъж го използвах за собствено удоволствие. Дима не ми зададе повече въпроси, пристигна на минутата с цветя, шампанско и бонбони. Аз го посрещнах по халат, казах му „здрассти“ и го мляснах по бузата. Той се изчерви, а ръцете му смешно се разтрепераха.

— Как ти се струвам по халат? — попитах аз, а той отвърна:

— По-хубава, отколкото във вечерна рокля.

Настанихме се край масата, пийнахме от шампанското и си побъбрихме за разни неща. Аз гледах към Дима и сърцето ми ту се блъскаше със страшна скорост в гърдите, ту замираще. Ставаше ни все по-трудно да дрънкаме глупости. Засичахме се наред думите и бързешком отмествахме погледи. Аз толкова се вълнувах, че катурнах чашата си и залях панталоните на Дима с шампанско. Скокнах и хукнах да донеса кърпа.

— Извини ме, за бога.

Той се разсмя:

— Няма нищо.

Хвана ръката ми, сърцето ми заби някъде в гърлото, погледнах го в очите и казах:

— Дима, моля те, целуни ме.

Повече не ми се наложи да го моля за нищо. Той беше възхитителен любовник — толкова нежен и страстен, че на всяка жена би й секнал дъхът. Три часа изминаха като три минути и настана време да се прибирам вкъщи. Погледнах крадешком към часовника и понечих да стана. Дима ме сграбчи за ръката и лекичко ме придърпа върху себе си.

— Лада...

Аз само се усмихнах, махнах с ръка на всичко и се притиснах към гърдите му. След един час се обадох вкъщи и установих, че мъжът ми се е прибрал от театъра.

— Валера — казах му, — отбих се тук на една вечеринка, ще позакъснея. Не се тревожи, ще ме изпратят до вкъщи.

И отново се върнах при Дима.

Късно през нощта, докато аз бързешком се обличах, той се приближи до мен изотзад, прегърна ме и тихо попита:

— Лада, нали всичко това не е просто така?

Застинах за миг, извърнах се към него и го погледнах изплашено.

— Глупчо, наистина ли не виждаш, че не е?

— Обичам те — прошепна тихо той и аз също му казах „обичам те“. Че защо пък да не му го кажа?

Положихме огромни усилия, за да се разделим, седяхме два часа в колата пред моя блок, поне на двадесет пъти си вземахме довиждане и отново отлагахме раздялата за още пет минути.

През целия следващ ден ме тресе любовна треска и аз се втурвах към телефона като гладно куче към кокал, а колегите ми ме гледаха с подозрение.

Дима се обади в три часа, когато на мен вече ръцете ми трепереха от нетърпение.

— Дима — изчуруликах аз едва чуто и само дето не се разревах.

— Лада — каза той, а гласът му трепереше. — След малко идвам. Чуваш ли ме?

— Да — отвърнах аз, грабнах коженото си палто и излязох на бегот от училището.

Той пристигна след две минути, но след това не помня как се озовахме в апартамента...

И се започна... Вече не можех да мисля за нищо друго, освен за Дима.

— Като отвързана си — подхилна се Таня. — Видя ли докъде се докара с твоите скрупули. Скъсвай с него, че Аркаша ще вземе да научи и на твоя тъпкач като нищо ще му откъснат главата, че и ти ще пострадаш.

— Няма да научи — намръщих се аз.

— Ти не си хитър човек. Защо се мъкнеш с този хлапак из града? Навсякъде е пълно с познати, ще те наклепят на татенцето и няма да успееш да мигнеш дори.

— Не викай дявола — ядосах се аз, тъй като Таня, разбира се, беше права.

— Знаеш ли какво, Лада, ти си умна жена, но си много чувствителна. Затова изобщо не бива да се влюбваш. Ще закъсаш.

Аз само магнах с ръка.

Изминаха две седмици. Дима както винаги ме посрещна от работа и ние потеглихме към апартамента. Всичко си вървеше по обичайния начин и нищо не предвещаваше бурята, докато той най-неочаквано не ме попита:

— На кого е този апартамент?

— Мой — отвърнах аз с леко запъване.

— Но нали ти не живееш тук?

Не ми се щеше да лъжа Дима, затова помислих малко и му казах истината:

— Нали ти споменах за баща си... Нямам никакъв баща, имам любовник... който е богат.

Казах това и тутакси горчиво съжалих. Лицето на Дима се покри с петна и той целият се разтресе.

— Ти, ти... — Дима започна да се задъхва и не можеше да произнесе нито дума.

Аз се разревах, след което красноречиво и жалостиво му разказах историята на своя живот, а той се въсеше и хапеше устни. През този ден се разделихме някак хладно и аз се съсипах от нерви. Но на другия ден той все пак ми се обади и на сърцето ми олекна, само че не задълго. Дима стана замислен и странен, а в очите му се четеше мъка. Месец след първата ни среща той каза:

— Лада, аз не съм глупак и разбирам всичко... Казано накратко, имам възможност да спечеля добри пари... Не ми се щеше да правя това, в смисъл че ми се искаше да постигна всичко сам... абе говоря глупости... Ако имам пари, ще го зарежеш ли?

Прецених, че няма пречки да се разплача, и се разплаках.

— Нищо не си разбрал — ридаех аз. — Аз те обичам, много те обичам.

Дима стоеше на колене, целуваше ръцете ми и само дето не плачеше заедно с мен.

— Лада, мила моя, просто искам всичко при нас да бъде истинско, искам да се оженя за теб.

Тази идея не ми хареса.

— Дима, ама аз съм по-голяма от теб с пет години!

— И какво от това? Майка ми е по-голяма от баща ми с три години. Много важно! По-добре кажи дали ме обичаш?

— Обичам те.

А след още една седмица, докато лежахме един до друг, Дима каза:

— Затвори си очите.

— Защо? — изненадах се аз.

— Много си любопитна.

А когато отворих очи, върху корема ми имаше един голям изумруд в обков на дълго синджирче. Първо ахнах, а сетне се изплаших.

— Откъде го взе? — нахвърлих се върху Дима.

— Купих го — сви рамене той.

— Купил си го? — Аз скочих от леглото. — Откъде имаш пари?

— Спечелих ги.

— Къде, къде би могъл да спечелиш толкова пари?

Бях ядосана не на шега. Отначало Дима отказваше да ми обясни, а сетне ми разказа една объркана история за някакъв човек, чиято смачкана кола се наложило спешно да ремонтира. Историята звучеше подозрително.

— Дима — казах строго аз, — не се забърквай в нищо.

Той се засмя, погали гърдите ми и попита:

— Обичаш ли ме?

— Разбира се, че те обичам.

— Ще го зарежеш ли?

— Ще го зарежа, само не върши глупости.

Както Аркаша обеща, аз получих колата на двадесет и трети февруари. Трябваше да му благодаря, затова тръгнах към кантората му. Наричаха „кантората“ един ресторант с идиотското наименование „Ну, погоди!“. Аркаша сам беше измислил това име на заведението си и много се гордееше с него. Ресторантът беше неговият легален бизнес и му носеше значителни доходи. Тук Аркаша прекарваше по-голямата част от безценното си време, тук градеше своите замисли и оттук умело нанасяше вреди на останалата част от човечеството.

Паркирах колата, начервих устните си и се отправих към скъпия си приятел. Беше три часа, залата бе празна, а край бара, изтегнат с котешка грациозност, седеше Гена Ломов, или просто Лома^[1]. Той беше най-приближеният помощник на Аркаша по линия на вредите, а тук се водеше за нещо като администратор. Ако поискаше, човек можеше да побере мозъка на Лома в кибритена кутийка, но той беше невъобразим подлец и аз предпочитах да си другарувам с него, както впрочем и всички, с които го бе сблъсквал животът. Лома беше огромен на ръст, имаше такава мускулатура, че можеше да си премери силите с някои прочути звезди, мутрата му беше нагла, а усмивката — като тридесет и два каратов брилянт. Лома имаше някакъв специфичен бандитски чар. По странен начин в природните му достойнства се бе вплеела и слабостта му към гангстерските филми, от които той бе придобил привързаността си към скъпите костюми, ризите с ръкавели, зализаната прическа и белите фишута. Именно заради въпросните бели фишута местните хулигани изпитваха особено уважение към него. Той изумително се бе вживял в този образ, жените полудяваха по него и когато вечер крачеше лениво из ресторанта, мушнало ръце в джобовете си, и си подсвиркуваше някаква негърска мелодийка, от всички ъгли се разнасяха тихи женски стонове.

Въпреки цялата тази клоунада, Лома много добре си знаеше работата, беше суров, а ако се налагаше, и безмилостен човек и всички се тресяха от страх пред него. Аркаша не обичаше Лома, понеже, когато заставаше до него, приличаше на смотаняк, а за да погледне този свой помощник в очите, трябваше да отмята главата си назад едва ли не до кръста и това страшно го ядосваше, но той нямаше как да се справи без Лома и го търпеше.

Гена ме видя, усмихна се сладострастно и каза напевно:

— Ладенце.

— Здравсти, Ломе — измяуках аз и се приближих плътно до него.

Той леко разтвори крака, докосвайки с коляно бедрото ми, усмихна се още по-широко и само дето не се облиза. Подпрях лакти на бара — от този ракурс бюстът ми изглеждаше убийствено. Лома се вторачи в него и все пак облиза устни.

— Аркаша тук ли е?

— Аха. Вчера Кривоокия беше тук. Направи меле. И сега нашето старче пресмята вредите. Зъл е като оса.

— А ти защо си толкова доволен?

— Че на мен какво ми пука? Мен не ме бива в смятането. В училище бях двойкаджия. Моята работа е да размахвам юмруци.

Лома погледна якия си юмрук с пръстен на кутрето и го погали с любов. Аз се подсмихнах и се преместих още малко напред. Лома хвърли един поглед към кабинета на Аркаша, погали ме лекичко по бедрото и отново пропя:

— Ладенце, много си хубава. Гледам те и направо ми се схваща ченето.

— Ами поразмърдай го малко.

— Страх ме е да не ми се пръснат панталоните.

— Ами свали ги, не се притеснявай, да не би да не съм виждала мъже без панталони?

— Да бе, заради теб Аркаша ще ми откъсне главата от раз.

— Голяма работа, тя и без това ти е само за красота. За нищо друго не я използваш.

Той отново се подхилна и попита:

— Старчето за теб ли купи „Волга“-та?

— За мен.

— Развързал си е кесията значи. — Лома отново погали бедрото ми. — Как ли се оправя с теб, дъртият козел, на такава жена трябва да ѝ се доставя удоволствие, нали, Ладенце? Ще докараш старчето до инфаркт. Ще се пресили.

— Аз го пазя, не го глезя особено.

Лома се разсмя.

— Ама че си мръсница, Лада.

— Разбира се, че съм мръсница, че каква друга би се забъркала с вас, бандюги такива?

— И това е вярно — съгласи се Лома.

В този момент вратата на кабинета на Аркаша се отвори и оттам се изтърколи самият той.

— Какво си шушнете там? — Аркаша се навъси. Отидох при него и го целунах по плешивото теме.

— Благодаря ти за подаръка.

Той ме стрелна с подозрителен поглед, сетне стрелна и Лома и каза:

— Ела с мен, трябва да си поговорим.

Седнах на стола в кабинета му и разтворих коженото си палто.

— Загърни си коленете — избоботи нервно Аркаша. — Ще вземе да влезе някой.

— И какво като влезе. Ела при мен.

— Чакай малко. Вчера Кривоокия беше тук.

— Зная. Лома ми каза.

— Заплаши ме.

— Голяма работа. Ела да те целуна.

— Абе загърни си коленете! Ама че жена. Ама че безсрамница.

— Остави ме на мира, писна ми от тебе.

— Писнало й от мене. Само това слушам. За какво си шушнахте с Лома? Да не мислиш, че не видях как ти пусна ръка? Мъжът ти не ти ли стига, а? Какво си задрусала цици пред него? Нали те помолих, помолих те, нали...

— Я върви по дяволите — казах аз и тръгнах към вратата.

— Чакай... Къде отиваш?

— Вкъщи. Повдига ми се от теб. Дойдох да ти благодаря за колата, а пък ти бухтиш като бухал.

Аркаша се търкулна към мен като питка.

— Ладенце, кой е бил в апартамента ти?

— Да не си откачил? — облеших очи аз.

— Вчера се отбих там. Навсякъде има празни бутилки от шампанско, мирише на цигари.

— Направих женско парти.

— Лъжеш. Виждам, че лъжеш. Усещам, че... Прищяло ти се е нещо младичко, нали?

— Прищяло ми се е, прищяло ми се е — въздъхнах аз и се загледах през прозореца. — Ти, досаднико, да беше казал „мерси“, че

толкова години живея с теб и нито веднъж не съм ти изневерила. Ще извикаш дявола и ще започна да мъкна в апартамента когото ми падне.

— Ще те помъкна аз тебе... — започна Аркаша, но не можа да довърши мисълта си, защото някой влезе в стаята и каза:

— Здравсти, тате.

Обръщението „тате“ беше толкова забавно, че аз се извърнах с любопитство и застинах с отворена уста: на прага стоеше Дима.

— Здравсти — измърморих и се усмигнах. Дима се облещи.

— Влизай, сине — засуети се Аркаша, погледна ме и избоботи недоволно: — Разкарай се оттук.

Изнизах се от кабинета. В главата ми всичко се обърка. Дима беше син на Аркаша... Ама и аз съм една... Можех да се поинтересувам каква е фамилията на любимия ми, пък и за всичко останало. Ситуацията не ми хареса. Ами какво щеше да стане, ако от глупост Дима разкажеше всичко на баща си? Сбогом, парички.

Хвърлих един поглед към Лома. Той продължаваше да седи на бара и замечтано да разглежда тавана. Струваше си за всеки случай да му дам аванс. Отидох до бара и седнах до него.

— Старчето настроение ли няма? — попита Лома.

— Няма. А кой е този, който влезе при него?

— Дима ли? Синът му. Доскоро се гнусеше от баща си и не искаше да го знае, а сега току търчи насам. Явно има нужда от таткото. И Аркаша започна да му налива ум и разум в тавата. Нали са династия. А пък аз вчера бях на театър.

— Боже мой. И как попадна там?

— Искях да видя мъжа ти. Интересно ми беше. Мъжът ти е красавец.

— Аха. Същински Ален Делон.

— Тоя не го познавам. Явно не е от нашите.

— Явно, Ломе, явно.

— Пак ли ми се подиграваш? — пропя Гена.

— Подигравам ти се. — Аз мушнах ръка под сакото му. Лома се ухили, очите му станаха влажни и похотливи. Той ме придърпа между коленете си и ми прошепна:

— Да не си полудяла? Ще ни видят.

— Няма никой.

Лома ме придърпа още по-близо към себе си и разгорещено ми зашепна:

— Ела у нас, чуваш ли? Нали знаеш колко много те желая. Само като те зърна, и ми се ще да завия. За какво ти е този пръч, кажи де? Такъв кеф ще ти направя...

— Аха — изсумтях аз, — нали сам каза, че Аркаша ще ти откъсне главата.

— Да върви по дяволите.

Както си говорихме за вълка... Аркаша се изтърколи от кабинета като по поръчка, а след него излезе и Дима, плъзна поглед по мен и изчезна зад вратата. Аркаша заситни към нас.

— Пак ли се гушкате...

— Говорим си — подхилна се Лома.

— Виждам как си говорите.

Аз се взирах в кръглата му физиономия, опитвайки се да отгатна дали Дима му беше казал нещо за нас или не? На нея нямаше нищо друго, освен обичайното изражение на миловидна глупост.

— Кой е този? Да не би наистина да ти е син? — попитах аз.

Аркаша се начумери.

— Значи вече му хвърли око, котарано. Засърбя те задникът.

— Ти не можеш да имаш такъв син. На кого се е метнал? Такъв висок, хубав.

— Сигурно на баща си се е метнал — изсумтя Лома и веднага добави: — Пошегувах се де...

— Лома е прав — измяуках аз, — сигурно скъпата ти половинка преди двадесет и пет години ти е сложила рога.

— Не закачай сина ми — каза страховито Аркаша, като в същото време изглеждаше много забавно. Лома изпръхтя и се извърна, а аз попремигнах няколко пъти, погледнах го глуповато и нежно му казах:

— Синът ти, Аркаша, е хубавец и прилича на теб. Имате нещо общо, наистина. В очите, нали така, Ломе?

— Точно така. И в косата. — Лома изгрухтя радостно и погледна към Аркаша, а пък той погледна към мен.

— Не се задявай със сина ми, чуваш ли? Сериозно ти говоря. Той е младо момче, кръвта му кипи, а ти така завърташ глави с твоя задник, че чак целият ресторант се тресе. И изобщо защо се домъкна, да не би да съм те викал?

— Не си. А сега и да ме повикаш, няма да дойда. — Направих свирепа физиономия и тръгнах към изхода. Аркаша ме догони чак там.

— Ладенце, извинявай! Кривоокия ми скъса нервите, ти се гушкаш с Лома, Дима те видя и ми стана неудобно от сина ми. Би могла да се държиш малко по-скромно. Защо трябва постоянно да си вдигаш полата, кажи де? Той обича майка си, а ти... Влачиш се точно като мартенска котка. Не е прилично.

— Аркаша, изморих се от теб — казах аз. — Нямах угодия. Ту искаш да ме погалиш, ту ме караш да си скрия коленете, ту ти липсвам, ту не си ме викал. Ще взема да те пратя по дяволите. В свободното време си помисли какво точно искаш от мен и ми се обади.

В цялата работа имаше и нещо хубаво: Дима не му беше казал нито дума. Трябваше да го намеря и да си поговоря с него. Знаех домашния телефон на Аркаша и се възползвах от това. Слушалката вдигна майка му, поговори си любезно с мен и повика Дима.

— Дима... — Гласът ми така изтъня, че чак зазвънтя. — ... трябва да се видим. Ела при мен.

— Няма — отрязва ме той, а аз се разплаках.

— Ела.

— Не ме чакай, няма да дойда. — И затвори слушалката.

Но как нямаше да дойде, като дойде. Вярно, след два часа и пиян. Очите му бяха мътни, гледаше изпод вежди, влезе и седна на дивана. Аз се настаних в краката му, сграбчих го за ръцете и веднага започнах да рева. Той горестно мълчеше, сетне ме помилва по косата и каза:

— Знаеш ли как те нарича майка ми? „Курвата на баща ти“.

Дори да допуснем, че с тяхната майчица си имахме стари сметки за уреждане, все пак тя не биваше да говори такива неща за мен.

— Нека да ме нарича както си иска. Аз те обичам.

— Боже мой, Лада, ти и баща ми! Не мога да повярвам. Кажи ми, през цялото това време ти и с него ли...

— Не — разридах се аз, тресейки глава. — Между нас отдавна вече няма нищо. Той остаря, сега не му е до това...

Дима рязко се отдръпна и кресна:

— Млъкни, млъкни, чуваш ли!...

— Дима, миличък мой — разревах се още по-силно. — Защо се тормозиш чак толкова? Щом се е случило така, значи се е случило,

какво да се прави?

— Лада, ти нищо не разбираш. Как ще те заведе вкъщи, теб — кучката на баща ми, как?

„Притрябвало ми е да ме водиш там“ — много ми се прииска да му кажа, но това беше неуместно, а нищо друго не ми идваше наум. Започнах да запушвам устата на Дима с устни, за да помълчим малко, а сетне се захванах бързешком да разкопчавам панталоните му.

— Престани — каза той, но не успя да ме убеди и всичко свърши така, както исках аз.

Лежахме прегърнати, а Дима галеше гърдите ми.

— Ще поговоря с баща си. Той ще побеснее малко, а след това ще ми прости. Жалко за майка ми, разбира се, но какво да се прави?

Идеята му въобще не ми хареса.

— Почакай малко, Дима, аз сама ще се оправя с него. И ще се справя по-добре. Само не ме пришпорвай. Ще направя каквото трябва, ще видиш, всичко ще бъде наред.

Дима започна да възразява, но аз се преместих по-надолу от устните му и той удържа фронта само десетина минути, а сетне забрави за Аркаша, започна сладостно да стене, да шепне „Ладенце!“ и в крайна сметка се съгласи с всичко.

— Как можа да се натресеш така — нареждаше гневно Таня. — От всичките кутрета в града да избереш точно това на Аркаша! Само дяволът може да има пръст в тази работа, няма начин да е другояче. Лада, скъсай с него, ще те спипат. Искаш ли да ти пробутам един мъж? Много е висок, сигурно тежи около сто и двадесет килограма, честна дума. Огън момче. Искаш ли?

— Таня, ти си глупачка, прости ми господи.

— А пък ти си много умна, така ли? За какво ти е този Дима, да не би светът да свършва с него? Такива като него с лопати да ги ринеш из града. Понеже ти е за първи път, затова си се лепнала така за момчето. Хвани си втори, трети и ще ти мине. Учи се от мен.

— Остави ме на мира, Таня, няма да зарежа Дима. Искам го и толкова.

Таня въздъхна тежко.

— А пък моят малоумник също стана бандюга... Аверите му го подкочоросаха, мамка им... Парите му взеха акъла, че на това отгоре и се хвали. Малоумникът си е малоумник. Отхрани ей такава мутра, но грам разум не вкара в главата си. И откъде се е взел у Аркаша такъв син? Нищо и никакъв човечец, обаче я какво е отвъртял. Явно татенцето е бил юначага на младини.

Таня беше права за едно: като нищо можеха да ни спипат. Трябваше да сме предпазливи. Убедих Дима да се виждаме по-рядко, обаче не ни било писано! Беше достатъчно само да ми се обади по телефона и коленете ми започваха да треперят.

— Лада — казваше той, — само да се видим, ще поседим малко в колата.

Как ли пък не — да поседим.

— Хайде да идем, само за половин час.

А щом влезехме в апартамента, забравяхме за всичко на света. Три седмици не се бях появявала при Аркаша. Знаех, че трябва да отида при него, но сърце не ми даваше. Всичките ми мисли бяха само за Дима. След осми март Дима дойде да ме вземе от работа.

— Лада, домъчня ми за теб.

Още от сутринта имах лошо предчувствие, знаех, че не бива да ходим в апартамента, но го послушах и тръгнахме натам.

Дима стоеше на колене до леглото и облизваше бедрата ми с език, а аз мачках с ръце чаршафите и сладостно скимтях. Страхотна картина. И точно в този момент дяволът довлече Аркаша. Той се търкулна в стаята и се разкреця:

— Ах ти, кучко!... Знаех си аз, знаех си.

Дима рязко се отдръпна, вдигна глава от коленете ми, а Аркаша ахна.

— Сине... — И тъй си и замря.

Дима започна бързешком да навлича панталоните си, Аркаша си поемаше въздух на пресекулки, а Лома стоеше на вратата, подпрял касата, и се подхилваше. Аз се обърнах по корем, подпрях лицето си с длани, повдигнах малко задника си и измърках:

— Ломе, защо стоиш на вратата, като че ли си чужд човек, ей богу.

Лома се изсмя и хвърли един поглед към Аркаша. Той вече се беше съвзел.

— Облечи се, развратнице, повдига ми се, като те гледам.

— Престани, татко — намеси се Дима.

— Сине — занарежда Аркаша, — защо си се хванал с нея? Тя е мръсница. И нарочно прави всичко това, защото е подла твар и иска да ни дразни. Да не мислиш, че спи с теб току-така? На нея й трябват пари. Тя е курва, развратница и безсъвестна кучка. Погледни я само, виж как се е излегнала похотливата самка, всеки може да я има, стига да си плати.

— Млъкни! — По лицето на Дима избиха петна, очите му пламнаха, а Аркаша продължи да пристъпя от крак на крак до него.

— Сине, тя ще те измами, помни ми думата. Ако мислех, че при вас всичко е нормално, щях ли да... Та ти си мой син и си ми най-скъпото нещо на света. Само че аз познавам и кътните й зъбки. Тя ще те съсипе.

— Татко, върви си — каза Дима през зъби. — Моля те, върви си.

И на това място гадният Аркаша спретна един номер: взе че се заплака. Сълзите се търкулнаха по глуповатото му лице и той започна жално да нарежда:

— Дима, сине, защо ти е тази жена? Ти си млад, всичко е пред теб, ще имаш още много жени, а пък на мен колко още ми остава? Само една радост си имам в живота — ей тази кучка. Сраснал съм се с нея.

Дима придоби страховит вид. Гърдите му започнаха да се надигат, очите му се изпълниха с болезнен блясък, той хукна навън, сграбчи якето си и затръшна вратата.

— Ти си негодник — казах аз на Аркаша. — Изигра родния си син. Бива си те. Повдига ми се от вас. Аз отивам в банята, а вие се омитайте оттук.

Минах покрай Лома, който беше забол очи в мен, а мутрата му изразяваше задоволство.

— Е, Ломе — казах нежно, побутвайки го с гърди. — Това твое дело ли беше?

Той се облиза, а Аркаша се разкреця:

— Махай се оттук, махай се, докато не съм те убил!

Трябваше на всяка цена да намеря Дима. Но той изчезна. Пет пъти му се обаждах вкъщи, майка му вдигаше слушалката и казваше: „Дима го няма“. От ранна утрин стоях с колата си пред блока им и

тичах да се обаждам по телефона. Той не излизаше оттам и, по думите на майка му, го нямаше вкъщи. Работата беше ясна — тя ме лъжеше. Теглих една майна на всичко и отидох в апартамента му. Майчицата отвори вратата, видя ме и облещи очи:

— Ах ти, безсрамнице!

Направих крачка напред и изкрещях:

— Къде е Дима?

— Няма го, замина.

— Лъжеш. Вкъщи си е.

— Веднага се махай оттук или ще извикам милиция.

— Извикай. Няма да се махна, докато не видя Дима.

И в този момент той се появи. Имаше вид на човек след дълго пиянство, очите му гледаха болезнено, лицето му беше бледо.

— Да вървим — казах аз и поех към изхода. Той тръгна след мен, а майка му — след него.

— Дима, не тръгвай с нея! — разкрещя се тя.

— Мамо, успокой се, ей сега ще се върна — отвърна ѝ той.

Така ме тресеше, че зъбите ми направо тракаха. Слязохме на площадката между двата етажа и застанахме до прозореца. Въпреки всичко родителското тяло се появи.

— Мамо — помоли я Дима, — недей да вдигаш целия вход на крака. Ей сега ще се върна.

Тя не затвори вратата, защото явно подслушваше, проклетницата му с проклетница. Впрочем на мен изобщо не ми пукаше.

— Дима — разплаках се аз, — не ме изоставяй, моля те!

Той се извърна.

— Непременно ли трябваше да се държиш като курва?

— А какво можех да направя? Да започна да се търкалям в краката на баща ти, така ли? Няма да го огрее.

— Колко гадно е всичко — каза той и се намръщи, а аз подскочих, сякаш ме удари ток.

— Аз не съм те лъгала. Ти знаеше всичко още от самото начало.

— Знаех, но не знаех, че става дума за баща ми.

Мислите ми се объркаха. Трябваше да кажа нещо, да го убедя, да го накарам да тръгне с мен, но аз само го гледах с облепени очи и усещах как сърцето ми се къса на парчета. Протегнах ръка към него и му рекох:

— Дима.

Той отдръпна глава.

— Недей.

Втурнах се надолу по стълбите, като си мислех, че той ще хукне след мен, че ще ме повика... Но той не хукна и не ме повика. Изхвърчах през входа тъкмо когато чух как се затръшна вратата на неговия апартамент. Влязох в колата и се разплаках със сълзи, големи колкото грахови зърна. Отидох в службата на Таня, наревах се до насита, изчаках мъжът ми да иде в театъра и си тръгнах към къщи, за да си рева там.

Тъкмо се прибрах, когато на вратата се позвъни. Втурнах се презглава да отворя, защото си мислех, че това може да е Дима, но се оказа, че е Аркаша.

— Махай се отгук! — изкрещях му аз. — Махай се, подлецо, не искам да те виждам.

Седнах на дивана, зарових лице във възглавницата, а Аркаша се настани в краката ми и нежно занарежда:

— Ладенце, не плачи, радост моя. За какво ти е Дима, единственото му хубаво нещо е младостта. А пък аз толкова те обичам, чуваш ли, Ладенце? Знаеш ли какво ми е? Хайде да се сдобрим.

— Махай се, мерзавце — разкрещях се аз, — повдига ми се от теб. Ще умра без Дима.

— Защо трябва да умираш, Ладенце? Донесъл съм ти подаръче. Иди на пътешествие по Средиземно море. Чуваш ли, Ладенце, там ще си починеш, ще направиш тен, ще си купиш дрешки. Ладенце, хубавице моя, хайде, поразходи се, поразсей се малко, аз нямам нищо против, чуваш ли? Замини, ще те чакам. А като се върнеш, всичко между нас ще бъде както преди. Всичко ще бъде наред.

[1] Лом на руски означава лом, лост, игра на думи, идва от фамилията и функциите на главния герой, чиято основна роля е на бияч в организацията на Арката. — Б.р. ↑

Върнах се от пътешествието в началото на май. Обадох се на Таня. Тя дотърча да си вземе подаръците и, разбира се, да разгледа новите ми парцали.

— Лада, ах, какъв тен, направо да пукнеш от завист, изглеждаш страхотно. Аркаша се измъчи да те чака, броеше дните. Кога, вика, ще се върне Лада? Обади ли му се вече?

— Утре ще му се обадя — магнах с ръка аз. — Таня, а как е Дима?

— Че как може да е Дима? Добре е. Хванал си е мадама. Вова ми разказа. Някаква студентка, казва, че не била лоша. Естествено не можела да се сравнява с теб, но девойката е на деветнадесет години, нали разбираш. Вова разправя, че я посрещал от института и я канел у тях. Истинска любов. Иначе, онова момче, за което ти говорих, е цяло и невредимо. Искаш ли да ви сватосам?

— Я ме остави на мира!

— За какъв дявол ти е този Дима? Чудо голямо. Няма никаква полза от него. Ей го на и моят гадняр, изчезна за цели три дни, казва, че поливал новата си кола, ама сигурно се е въргалиял с разни мадами. Всички са нерези... Моя го изпъдих. А той дотърча да се сдобряваме, пълзя в краката ми. Но няма да го прибера повече, нека си живее с майка си, малоумникът му с малоумник.

— Тогава защо се тръшкаш?

— Че как няма да се тръшкам? Свикнала съм, мъчно ми е за него. Освен това ще се затрие без мен. Че какъв бандит може да излезе от него, дори една кокошка може да го прецака. Нали ти казах, той е пълен малоумник. Лома пита за теб, каза, че му липсваш.

— Той ми скрои онзи номер, подлецът му с подлец. Ще му дам да се разбере.

— Не си търси белята с него, пази се.

Въпреки всичко, трябваше да си изясня отношенията с Лома, защото за нищо на света нямаше да му простя за историята с Дима. Един ден отидох в кантората, а в бара видях Паша — човека, който можеше да намери всичко навсякъде. Седнах при него. Паша ми се усмихна и започна да ме разглежда, а аз също му се усмигнах и мило го помолих:

— Паша, намери ми белезници.

— Белезници ли? — облеци очи той. — Защо са ти?

— Видях един номер в един филм, искам да зарадвам татенцето.

Паша изсумтя:

— Ясно. Ще ти намеря.

— Кога?

— Ами ела утре, ще ти ги донеса.

И ги донесе. Точно в това време Аркаша реши да замине за Москва, аз го изпратих и отидох право в кантората. Беше ранна утрин, вътре нямаше жива душа. Лома и момчетата шляпаха карти в склада. Влязох при тях и се ухилих още от прага.

— Здравейте, момчета.

Лома ме огледа от главата до петите, премлясна и изчурулика:

— Ладенце...

— Ломе! — Приблжих се плътно до него, за да почувства коленете ми, разлюлях бюст и казах: — Аркаша замина, а аз имам нужда от пари.

Лома не се впусна да задава въпроси, а извади мълчешком портфейла си. Започнах да отброявам банкноти, а той продължи играта си и ми каза:

— Вземи ги всичките.

Взех ги, разбира се. Че защо да не ги взема, след като ми ги даваха? И му върнах портфейла.

— Благодаря ти, Ломе — рекох му умилено, — като се върне Аркаша, ще ти ги даде.

И си тръгнах. Лома тутакси изгуби интерес към картите. И ме догони в коридора.

— Ладенце.

Застанах усмихната до стената. Лома се приближи, подпря се с ръце до раменете ми на стената и ме погледна с палави очи. Разлюлях още веднъж бюста си просто ей така, за подгрявка, и измърках:

— Махни си ръцете. Ще ни види някой.

— Няма никой — прошепна той, сграбчвайки ме с огромните си ръчища. — Ладенце, нека да се разберем с добро, искаш ли? Хайде да идем у нас, да не мислиш, че по не ме бива от Дима? Такъв кеф ще ти направя... а, Ладенце?

И в същия миг бръкна под полата ми, лицето му се наля с кръв, ръцете му се изпотиха, а аз притиснах колене до бедрото му.

— Хайде да идем у нас — хриптеше той.

— Аркаша ще научи — прошепнах му аз, докато облизвах врата му.

— Да върви по дяволите, тръгваме.

— Чакай де, момчетата ще ни видят.

— Главите им ще откъсна на всичките, не се бой.

— Няма да дойда у вас. Ти ела у нас.

— Кога?

— След два часа.

— Ще откача за толкова време.

— Нищо, тъкмо ще си подготвен.

Лома все пак ме пусна, аз оправих полата си и хукнах навън.

След два часа той се появи с шампанско, шоколад, плюскане за цяла рота, а най-важното бе, че носеше и букет рози. Кой каквото ще да казва, но Лома си беше забавен човек. Посрещнах го по пеньоар, в който под дантелите гърдите ми имаха твърде еротичен вид. Той се разтрепери и веднага се нахвърли отгоре ми.

— Чакай малко де! — ядосах се аз. Хванах го за ръката и го повлякох към кушетката. Лома смъкна сакото и ризата си за две секунди, сякаш бе на учение, започна да ме поглъща с очи и се зае да разкопчава панталоните си, но аз го възпрях: — Почакай, аз ще ги разкопча. Легни.

Той стовари стоте си килограма на кушетката, крачетата й леко се огънаха, а подът се разтресе. Аз свалих пеньоара си, а Лома тихо простена. И тъй като изобщо не бързах, го помолих:

— Отметни ръце назад.

— Защо? — учуди се той.

— Ще разбереш — прошепнах аз.

Той простря ръце над главата си, а пък аз вече бях подготвила всичко: белезниците бяха закопчани за тръбата на парното и скрити под възглавницата. Щракнах белезниците, а Лома се изненада:

— Защо го правиш?

— Така ми харесва повече.

Той изсумтя и отмести палавия си поглед:

— Изобретателна си.

Лома лежеше с белезници на ръцете, а аз му събувах панталоните. Правех го бавно. Той започна да скимти и да надига гърба си. А аз му ближих краката. Стигнах до левия му глезен, усуках един каиш около него и го завързах здраво за крачето на канапето. Спуснах се и по десния му крак. Лома започна да вие, а сетне се развика:

— Лада, ела при мен, чуваш ли!

— Ей сега — отвърнах му мило.

След като завързах и другия му крак, го целунах нежно по пъпа, скокнах от леглото на пода и вдигнах пенъоара си оттам. Лома облещи очи.

— Сега си почини, соколе мой — казах му. — Аз ще ида до кантората и ще пратя момчетата да те освободят, та да разбереш как се чувства човек, когато лежи гол пред хората.

Лома не понечи нито да ме заплаши, нито да ме разубеждава. Плъзна поглед по мен, размърда адамовата си ябълка и ме попита:

— Затова ли ме повика?

Мутрата му имаше неவிжданo страховит вид. Почувствах огромна необходимост да обмисля ситуацията, започнах да се разхождам из стаята и да печеля време. Човек можеше да се майтапи с акъла на Лома колкото си иска и до свършека на света да го дразни с това, но не биваше да засяга мъжкото му достойнство. Той никога в живота си не би простил такова нещо. Хвърлих един поглед към Лома: очите му пламтяха, челюстта му беше стисната... А най-невероятното бе, че продължаваше да ме желае. Приближих се до него, а той усети нещо и хрипкаво ми каза:

— Ела при мен, бързо, хайде!

— Няма начин да се разминеш с това — рекох с досада и се настаних между краката му. Лома имаше страхотен темперамент, това не беше нито Аркаша, нито мъжът ми, нито Дима. Той стенеше, аз подвиквах — абе общо взето всичко заприлича на същинска зоологическа градина. Аз целувах гърдите му, а той се надигаше към мен и крещеше:

— Развържи ми краката, мамка ти, неудобно ми е...

Наложи се да му ги развържа. Лома стисна с бедра задника ми. Краката му бяха железни и аз само изохках. Косата ми се спускаше върху очите и не ми достигаше въздух. Лома беше плувнал в пот, а долната му устна бе изпохапана до кръв.

— Свали белезниците — помоли ме той, — искам да те прегърна.

Тези думи ми се сториха двусмислени и аз се вгледах в лицето му, опитвайки се да отгатна каква гадория би трябвало да очаквам, но видях, че очите му са помътнели, устните му са изкривени и очевидно в този момент на човека не му беше до гадории.

— Абе махни тези белезници, дяволите да те вземат! Без ръце удоволствието не е същото.

Реших да рискувам, свалих ги и ги захвърлих в ъгъла. А Лома се нахвърли отгоре ми като глутница изгладнели вълци. Беше неуморим.

Вече късно вечерта ние седяхме в кухнята. Аз пиех шампанско, Лома си наля една водна чаша водка, сложи ме на коленете си и зачурулика:

— Ладенце, хубавице моя, какво ще кажеш, накефих ли те? — Аз го целунах, похвалих го за старанието, а той рече: — С теб трябва да се държим един за друг. Чуваш ли, Ладенце, сериозно ти говоря. Всичко може да се случи с Аркаша... Кой ще върти бизнеса? Мен може да не ме бива много в мисленето, но аз и не намирам особено да мисля, а пък ти си умна жена. Лада, сигурен съм, че Аркаша няма да направи нито крачка без теб, ти си му първият съветник и знаеш кое как е. А пък аз нищо не разбирам от това счетоводство. Нека бъдем приятели. Двамата с теб така можем да завъртим нещата, че всички пари да станат наши. Искаш ли, Лада?

— Защо си тръгнал да погребваш Аркаша? — изненадах се аз.

— Ами че той има високо кръвно. Оплакваше се.

— Намерил си кого да слушаш. Той и нас с теб ще ни надживее.

— Абе нямаме нужда от този дърт козел. Не ти ли е омръзнал вече? Помисли си, Ладенце, ама защо този дявол има всичко: и жена като теб, и пари. Мога тутакси да му спретна един инфаркт, ти само ми кажи.

Думите на Лома малко ме попритесниха: току-виж утре си спомнил какви ми ги е надрънкал тук и вземе, че ми отвинти главата от страх. Трябваше да измисля нещо.

— Ломе — печелех време аз, като го целувах и търках гърди в него, — кажи ми нещо.

— Какво?

— Ами каквото казват мъжете на жените.

И Лома ми каза. Около петнадесетина думи, десет, от които една почтена жена не би могла да повтори дори и наум. Аз се изчервих, а Лома се разкикоти.

— Ладенце, скъпа моя, искам при нас всичко да е както трябва. Ще се оженим и всички пари ще бъдат наши, чуваш ли? Понеже зная, че ти си честна жена — толкова години живееш с Аркаша и нито веднъж не му изневери, нали съм те следил. А пък нещата с Дима са ясни. Че каква радост може да ти достави този старец... С мен всичко ще бъде другояче. Да не би да си мислиш, че съм женкар? Притрябвали са ми тези мадами, ама те все ми се навират и ми се навират, кучките му с кучки, понеже живея сам. Защо не съм се оженил досега, така ли? Чакам теб, бял ден да не видя, ако те лъжа. Чуваш ли, Лада?

— Чувам — въздъгнах аз.

— И какво ще кажеш?

— Смятай, че сме се спазарили. Само че, виж какво, недей да прибързваш, нещата трябва да се обмислят... Ще проследя по-отблизо бизнеса и ще се ориентирам, за да можем отведнъж да сложим ръка на всичко.

— Добре, Ладенце, както кажеш.

— И стой настрана от мен — опитах се да внеса яснота аз. — Аркаша не е глупак и ще усети за какво става дума.

— Разбрах — кимна Лома. — Утре ще се видим ли? Ела у нас, чуваш ли?

— Ломе, ако искаш да свършиш някаква работа, забрави за секса — казах настоятелно аз.

— Как така да забравя — ужаси се той. — Какво говориш, Лада, в такъв случай за какъв дявол са ми тези пари?

Да, трудно се разговаряше с Лома, когато беше възпламенен от страст.

— Трябва да бъдем предпазливи, ще ме слушаш и когато ти кажа, че може, значи може. Разбра ли?

— Утре, така ли? — попита Лома, поглеждайки ме в очите.

— Да не си полудял? Ти изобщо чуваш ли ме какво ти говоря?
— Но днес нали имаме още време?

Измина един месец. Тъй и не видях Дима нито веднъж. Душата ми беше изтерзана. В началото на лятото отидох в кантората. Лома скучаеше на дивана. Седнах на стола срещу него и кръстосах крака.

— Къде е Аркаша? — попитах.

— Тук е. Търчи насам-натам. Имаме си радост вкъщи, женим сина си.

— Дима се жени, така ли? — Колкото и да ме шашардиса новината, аз се съдържах пред Лома и зададох въпроса си спокойно.

— Аха. Нашето старче е щастливо и подскача до тавана. Тя е студентка, спортистка и истинска красавица. Почтено момиче. Старчето много наблягаше на почтеността, явно вече има опит по въпроса.

— А къде ще е купонът, тук ли?

— Не говори глупости, женим сина си, той ни е единствен. Купонът ще е в „Камелия“. Старчето е поканило сума ти народ, цяло стадо.

— Ти ще ходиш ли?

— Разбира се. Че кой иначе ще следи за реда?

— А кога е сватбата?

— Вдругиден. Старчето е затънало до шия в работа, чуваш ли, Лада? Искаш ли да идем у нас?

Лома се надигна, мушна ръка под полата ми и започна да ме целува.

— Ломе, само едно си знаеш — мърках аз. — Нали се разбрахме.

— Разбрахме се, разбрахме се, но не мога повече. Ще очистя татенцето, писна ми от него. Защо трябва да се крием? Без гащи ли си?
— Лома се наведе, близна крака ми и се усмихна похотливо. — Искаш ли?...

— Само като се сетя за теб, и тръпки ме побиват.

— Ладенце, хайде де...

— Ти си полудял, Аркаша ще ни види.

— Ще идем в колата, само за пет минути, искаш ли? Сили не ми останаха.

— Ще потърпиш до сватбата на Дима.

— За цяла нощ ли? — изсумтя Лома.

— За цяла, пусни ми полата — ядосах се аз.

Аркаша смяташе нещо с калкулатора в кабинета си и се усмихна, щом ме зърна. „Ей сега ще си глътнеш усмивката“.

— Дай ми пари — казах аз.

— За какво са ти? — попита той и се усмихна подлизурски.

— За всичко.

— Ладенце, женя сина си, нали разбираш за какви разходи става дума.

— А защо не ме каниш на сватбата?

Аркаша започна да се върти на мястото си.

— Сама се сети...

— Да не би да се срамуваш от мен? — отметнах глава аз.

— Боже мой, какво общо има това? Само че...

— Значи тъй — казах аз, — ако не ме поканиш, сама ще дойда.

Такава сватба ще ви спретна, че никога няма да я забравите.

Аркаша се повъртя на мястото си, оплаквайки се от съдбата. Разбрахме се, че аз ще отида с Лома и тъй като ще има много хора, в тълпата няма да ме забележат. „Как ли пък не, да не ме забележат, има да чакаш“.

Излязох от ресторанта, коленете ми трепереха и ми се виеше свят. Дима се женеше и никога повече нямаше да бъде мой. Щеше да си седи до жена си, защото той беше от онези, побърканите домошари. Отидох у Таня, а в кухнята ѝ заварих Вова да скучае над чаша чай.

— Вова, Дима ще се жени, така ли? — попитах го аз.

— Да. Не искаше да се разгласява.

— Ти ще ходиш ли?

— Аз съм му кум, ще ходя.

— Вова, доведи ми утре Дима, чуваш ли?

— Той няма да дойде, няма да иска. Питам го за теб и той каза, че между вас всичко е свършило.

— Вова, искам само да го видя... Доведи го!

— За мен не е проблем. Само че той няма да дойде.

Аз се стоварих на колене пред Вова:

— Доведи ми Дима, цял живот ще ти бъда длъжница.

— Лада, какви ги вършиш, стани. Ще се опитам...

Таня нареждаше до нас:

— Лада, не си пъхай носа. Майната му, нека да чука студентката, след пет минути ще му е писнала. Ще забъркаш някаква каша, ох, предчувствам го...

На другия ден аз се щурах из апартамента на Вова като звяр в клетка. Чаках Дима. Майката на Вова беше на вилата, Вова ме докара и отиде да доведе приятеля си. Аз чаках и кърших ръце. Чух как вратата се хлопна, а сетне се разнесе гласът на Дима. Излязох от стаята, той ме видя и лицето му се изопна, а Вова пристъпи от крак на крак и рече:

— Е, аз... толкова... излизам. — И се скри зад вратата, а Дима ми каза:

— Не биваше да правиш това, Лада, няма смисъл...

И понечи да си тръгне, но аз се разревах и се хвърлих в краката му.

— Дима, почакай, моля те! Само пет минути. — Той стоеше, без да ме гледа, и аз се разревах още по-силно.

— Дима, зная, че се жениш и няма да дойдеш при мен. Но нека се разделим с добро, нали се разделяме за цял живот. Обичам те, Дима, съжали се над мен...

Аз му целувах ръката, той хапеше устни, а сетне жалостиво ме помоли:

— Лада, моля те, недей. Тежко ми е.

— Дима, за последен път, за последен път...

Той понечи да ме вдигне, а аз се вкопчих в шията му и го повлякох към себе си на пода, като нетърпеливо започнах да го целувам.

— Вземи ме — помолих го, смъквайки дрехите си.

Че какво друго можеше да направи един мъж в такава ситуация?

И двамата ни тресеше, лежахме прегърнати, а аз се боях да отворя очите си. Дима ме целуна и тихо прошепна:

— Да идем в стаята на Вова.

Времето летеше, а аз дори не можех да дойда на себе си.

— Трябва да тръгвам — каза тихо Дима, а аз го прегърнах през раменете и го помолих:

— Само още половин час и ще си идеш.

Часовникът удари единадесет. В този момент сама му казах:

— Тръгвай, Дима, късно е. — И се извърнах, преглъщайки сълзите си. Той се притисна към мен.

— Лада, ще си тръгна в дванадесет.

Но не си тръгна. Стана едва в четири часа през нощта и започна да се облича.

— Ти не я обичаш — казах аз, седнала в леглото. — Защо искаш да осакатиш и своя, и моя живот? Ти обичаш мен.

— Обичам те — въздъхна той. — Само че вече няма как да почнем отначало.

А пък аз увиснах на врата му и разгорещено му зашепнах:

— Хайде да заминем нанякъде заедно, чуваш ли?

— Боже мой, Лада, днес е сватбата ми, толкова хора са поканени. Пък и Света...

— Какво Света? За нея ти е жал, а за мен — не, така ли? Наистина ли ще погубиш живота си само защото някакви си тъпанари трябва да се напият и наплюскат на твоята сватба? Да заминем, Дима, да заминем на юг, нека те да се оправят тук без нас. Ще се върнем след един месец и всичко ще се е успокоило. Ще живеем заедно.

— Лада — заста на колене Дима и се вкопчи в раменете ми, — закълни се, че ще зарежеш баща ми.

— Ще го зарежа, Дима — закимах бързо аз, — ще го зарежа, ще се разведе с мъжа си, ще ти родя дете и ще направя всичко, което поискаш, само нека да заминем.

— Да заминем — каза той. — Колата ми е долу.

— Трябва да се отбием при Таня, за да взема пари назаем.

Таня първо се стъписа и започна да крещи, но бързо се изтощи, махна с ръка и ми даде пари. Изхитрих се да се обадя и на мъжа си така, че Дима да не ме чуе. Не помня какво му надрънках. За пръв път в живота си Валера започна да ми крещи, но аз му затворих телефона.

Останахме на юг почти месец. Таня ни изпращаше пари. Живеехме като в приказка. Но въпреки това се наложи да се върнем. Пристигнахме късно вечерта.

— Трябва да се прибера вкъщи — каза Дима. — Сега ще се започне. Утре ще се видим ли?

— Разбира се.

— Къде?

— В апартамента.

Ние се сбогувахме и аз поех към Таня.

— Какво стана? — попитах я.

— Страшна работа — занарежда тя. — Такъв ужас беше... Аркаша без малко не откачи: поканил гости, а пък младоженецът го няма. Така псуваше, дори и аз го отнесох. Сетне дотърча при мен да го утешавам, е, и аз заради старото ни приятелство го ощастливих. Оплакваше ми се: „Лада е мръсница, заряза ме и отмъкна сина ми“. А пък Лома какви ги вършеше... Ти, скъпа моя, да не би случайно да си се изучкала с него?

— Да не си полудяла? — излъгах за пръв път в живота си Таня.

— Такъв панаир направи, изхвърли всички от кръчмата, толкова ченета изпотроши, че просто не е за разказване. Сетне довлякоха отнякъде цяла орда мадами и го удариха на разврат: той, Паша, Святков и Льоша Моисеев. Три дни гуляха и никой не смееше да им се мерне пред очите. После той изчезна, цяла седмица не се выясна, вдигнал скандал и на Аркаша: „Ще удуша твоето кутре“, казал му. Че защо ще вилнее така, ако ти не си му показала прелестите си?

— Показах му ги, Таня — признах си аз.

— Ама че си глупачка! Нали ти казах да не се забъркваш с него. Защото е подлец. Е, сега ще ти даде да се разбереш, както и на твоя Дима...

— А в момента как е?

— Не се бой. Успокой се. Не може цял живот да се тръшка, я? Тези дни Аркаша каза: „Поне да се върнат“.

— Е, слава богу — въздъгнах аз.

Олекна ми на сърцето. Само Лома ме тревожеше, но и с него щях да се справя някак.

Аркаша се появи при мен на сутринта. Аз първо се изплаших, но той още на прага каза:

— Не се бой, няма да ти вдигам скандали.

Настанихме се в кухнята и аз за всеки случай се разплаках. Аркаша въздъхна тежко.

— Е, и какво не ти достигаше? — попита тихо той.

— Прости ми — помолих го аз. — Обичам Дима. Остави ни да си живеем живота.

Аркаша се повъртя на мястото си и ме погледна изпод вежди.

— Ех, Лада, ами нали и той ще ти омръзне и ще го зарежеш... Жал ми е за момчето.

— Ще се омъжа за него.

На това място Аркаша подскокна.

— Ще се омъжиш ли? Че за какъв дявол ти е той? Да не мислиш, че ще ви храня? Няма да стане.

— И няма нужда — изпръхтах аз.

Аркаша се замисли и се почеса по гърдите.

— Ладенце, хайде да се разберем с добро. Поживейте една година така, като любовници. Ако през това време ти не го изгониш, тъй да бъде, ще вдигнем сватба. И през цялата тази година ти ще получаваш пари както досега. Става ли? Защо трябва да се бърза? Всичко се случва. Засега не се развеждай и с Валера, чуваш ли? Че къде ще си намериш друг такъв мъж? Не върши прибързани неща, моля те.

Известно време аз отказвах да го послушам от приличие, но накрая се съгласих.

Валера не разговаря с мен в продължение на две седмици, спеше в хола и беше зъл като оса. Сетне омекна и се върна в спалнята, тъй като явно бе свършил парите. А Дима се нахвърли отгоре ми още при първата среща:

— Лада, нали ми обеща...

— Дадох дума на баща ти, за да ме остави на мира. Той не вярва, че при нас всичко е сериозно. Дима, нека да се разберем с добро с баща ти. Моят мъж не ни пречи, аз не живея с него. Ще се виждаме всеки ден, няма да усетим как ще мине една година, а през това време и майка ти ще се примири с нашата женитба.

Наложих се дълго да го убеждавам, но в крайна сметка той се съгласи и ние заживяхме както преди. Неясно и несигурно. Аз не се появявах в кантората, защото се страхувах от Лома. Дима постоянно

ходеше подире ми, крачка не можех да направя без негово знание и непрекъснато ме тормозеше с въпросите си: къде, с кого, кога ще се върна. Това не ти е Валера. Една вечер Аркаша дойде в апартамента, а Дима отказа да го пусне вътре.

— Сине, трябва да се посъветвам с Лада.

Дима седна с нас в кухнята, без да ни остави насаме нито за миг. Аркаша само клатеше глава.

Една вечер в средата на август дойде Таня.

— Къде е мъжът ти? — попита тя още от прага.

— В театъра.

— А ти защо седиш вкъщи?

— Дима е зает. Ще се видим вдругиден.

Таня седна край масата, отказа да пие чай и започна да ме гледа някак странно. Аз търпеливо чаках да заговори.

— Вчера моят се върна пиян, наля си още една чаша и започна да дрънка. Знаеш ли кой ще замине утре като куриер? Твоят Дима. — Таня ме сграбчи за ръката и се вторачи в очите ми. — Лада, я пресметни, колко ще носи със себе си?

Издърпах ръката си.

— Да не си откачила?

— Лада, само си помисли за какви пари става дума, ще ни стигнат за цял живот. Само си помисли, ако имаш такива пари, че и ако ги управляваш както трябва, цял живот ще можеш да си правиш кефа. И никога повече да не видиш тези бандитски мутри. Ще се скрием хитро за година-две, за да не им се навираме в очите, чуваш ли, дори вече имам и план.

— Ами Дима?

— Какво Дима? Татенцето му ще го брани. Е, трудно ще му бъде, зная, че е така, но няма да го убият. Помисли си.

— Таня, ами ако всичко се провали, представяш ли си какво ще направят с нас?

— Представям си. Ти може и да се отървеш някак, но аз ще гушна босилека. Хайде да рискуваме, Лада! Това са толкова много пари, за цял живот ще ни стигнат.

— Ами ако Вова се досети?

— Той изобщо не си спомня какво е говорил, а дори и да си спомни, ще мълчи. Веднага ще му отвинтят главата за това, че се е

раздрънкал. Е, решавай!

— Кажи какъв е този твой план — рекох аз.

— Много хубав план, по-просто от това няма.

На другия ден аз седях в колата до кантората. Най-сетне видях как Дима излезе от ресторанта с една голяма чанта в ръце. На вид тя беше тежка. Хукнах към него.

— Дима...

— Лада — каза той и ме прегърна, — трябва да тръгвам, след един час момчетата ще ме чакат, работата е важна.

— Да де, ама това е след час. — Аз седнах в колата при него, прегърнах го и започнах да го целувам.

— Лада, утре, чуваш ли... — прошепна той.

— Дима, миличък, два дни не сме се виждали, не мога повече. Да отидем само за половин час в апартамента, ще успееш...

В този момент вече бях положила глава на коленете му.

— Ох, по дяволите, да вървим — простена той.

Паркирахме колата пред блока, Дима взе чантата със себе си, а аз се притисках в него, треперейки от нетърпение. Той остави чантата в антрето, а аз го сграбчих за ръката и бързо го повлякох към леглото.

— Дима.

Кресях под него, сякаш ме колежа, а в същото време се вслушвах. Дима погледна часовника и ме целуна.

— Време е, Ладенце, закъснявам. До утре, чу ли?

Докато той се обличаше бързешката, аз лежах в леглото, наблюдавах го и се усмихвах. Сетне отидох да го изпратя. В антрето Дима потърси чантата, но нея я нямаше.

— Лада, къде е чантата? — попита изплашено той.

— Чанта ли? — учудих се аз. — Не зная. Ти взе ли я от колата?

— Лада, аз бях с чанта.

— Ами сигурно е тук някъде, ще я потърсим.

— Лада. — Дима изведнъж пребледня, погледна ме, а аз започнах да претърсвам ъглите.

— Хайде да проверим в колата — предложих му, — може да си я оставил там?

— Не съм.

— Ама защо се притесняваш толкова за една чанта, ще ти купя друга, какво ти става?

Дима се олюля, плъзна поглед наоколо и тръгна към вратата.

— До утре — зашепнах аз и увиснах на врата му.

— До утре — помръдна той безкръвните си устни и си тръгна.

Вечерта с Таня седяхме в кухнята, а на мен зъбите ми чаткаха от страх.

— Аркаша ще се сети. Планът ти е глупав...

— Глупав, ама успя. Ще се измъкнем, не бой се. Ти си лежала под Дима и не би могла да скриеш чантата. А никой не знае кой е влязъл в апартамента. И изобщо влизал ли е някой и имало ли е чанта. Ще мълчим до гроб.

Щом чух позвъняването на вратата, впах ръце в стола, а Таня ме стрелна с поглед.

— Внимавай, Лада! — И отиде да отвори.

В кухнята връхлетя Аркаша.

— Къде е Дима? — гракна той.

— Няма го — отвърнах аз, — обеща да дойде утре. Какво е станало?

— Какво е станало ли? Да не би да не знаеш?

— Не зная — намръщих се аз, усещайки, че пребледнявам. — Аркаша, какво е станало с Дима, казвай!

— Мръсник е той, мамка му. Изпратих го като куриер с парите... И няма помен нито от него, нито от парите, като че ли се изпари...

Хванах се за сърцето.

— Аркаша, Дима не е крадец, нещо се е случило...

Аркаша се стовари на стола.

— Разбирам, не съм идиот. О, боже мой.

— Жив ли е? — възкликнах аз.

— Не викай дявола — кресна Аркаша. — И да е жив, и да не е жив, за такива пари и него, и мене ще заколят. Ама че я забърка синът ми.

— Боже мой! — Сълзите се търкаляха по лицето ми, а зъбите ми тракаха. — Защо стоиш? Трябва да спасиш Дима, да събереш парите. Помоли за отсрочка, чуваш ли? Ще им платим с лихва, само нека да

почакат малко. Аркаша, трябва да се направи нещо. Да се продаде апартамента, колата, да му се помогне, чуваш ли? Гола като пушка ще остана, но ще събера парите. Таня, ще ми помогнеш ли?

— Че да не би да съм от камък? Ще ти помогна. Ще ги съберем. А ти защо седиш така? — нахвърли се тя върху Аркаша. — Размърдай се, трябва да спасяваме момчето.

— Направо да го убиеш — въздъхна тежко той.

— Какви ги дрънкаш, какви ги дрънкаш? — разкрещя се Таня. — Да го убиеш. И ще го убият, ако седиш като пън. Ще съберем парите, ще ги дадем, а сетне ще се оправяме. Заделила съм нещо за черни дни.

— Таня, благодаря ти — разревах се още по-силно аз.

— Никога няма да забравя това.

— Свои хора сме, ще си уредим сметките — отвърна ми тя.

През нощта се обади Дима, гласът му трепереше.

— Лада, закъсал съм го. Трябва да се скрия.

— Дима — започнах бързо да говоря аз, — зная всичко, Аркаша беше при мен... Къде си? Ще дойда да те взема.

Хукнах презглава при него. Дима дойде при мен, беше блед, а на лицето му беше изписано безразличие. Той влезе в колата, а аз се притиснах към него и го сграбчих за ръцете.

— Миличкият ми, не се бой, ще съберем парите. Сега аз ще те скрия и никой на този свят няма да те намери.

— Лада, обичаш ли ме? — попита ме той, гледайки някак странно.

— Обичам те, много те обичам — уверих го аз.

— Ако се наложи да замина, ще дойдеш ли с мен?

— Ще дойда, дори на края на света ще дойда. Не се тревожи, ще направим каквото трябва, говорихме с баща ти. Таня ще ни помогне, ще съберем парите.

Не се наложи да продаваме нито колата, нито апартамента. Аркаша намери парите и се разбра за всичко, в което аз нито за миг не се усъмних. Простиха на Дима с условието, че той завинаги ще се оттегли от бизнеса. И какво по-хубаво от това. След една седмица Аркаша дойде при мен.

— Знаеш ли къде е той? — попита ме уморено.

— Зная.

— Нека да се върне.

— Аркаша — изчуруликах аз и се хвърлих на врата му, а той ме погали по задника.

— Ех, Лада. За какво ти е това момче? Докара баща си до просешка тояга. Сега съм затънал до гуша в дългове... Колко време ще трябва да блъскам, за да върна всичко.

— Аркаша — казах страховито аз, — не си слагай грях на душата, той ти е син. Твой син, а пък парите са нищо, пак ще ги спечелиш. И не се прави на беден. Ако те поотръска човек, доста интересни неща ще изпаднат от теб.

— Знаеш ли поне какво се е случило? — попита той след пет минути.

— Питай него. Аз не зная. И през ум не ми е минавало да го разпитвам, момчето беше на умирачка.

Същия ден отидох да доведа Дима. Той се прибра вкъщи да успокои майка си и, естествено, да обере калая от баща си. След една седмица отново постъпи на работа в автосервиза и полека-лека всичко си отиде на мястото.

— Защо си излъгал баща си? — попитах го веднъж аз.

— За какво съм го излъгал?

— За чантата.

— Казах му истината: че съм я изгубил. Така си беше.

— Точно затова те питам защо си го излъгал, защо не му каза, че същия ден беше при мен?

— Че защо трябва да забърквам и теб в тази работа? Няма смисъл.

— И къде ли е тази чанта? — учудих се аз.

Дима погледна някак безизразно и сви рамене.

— Не зная.

Аркаша престана да ми дава пари, оправдавайки се с дълговете си. Заплатата на Дима беше смешна. С Таня си поделихме откраднатите пари, но се бояхме да ги пипаме. Не беше лесно да се

живее само с едната заплата. Дима непрекъснато ме наблюдаваше и стана един такъв замислен.

— Лада, зле ли се чувстваш с мен?

— Глупчо, толкова ми е хубаво с теб, че нямам думи да го опиша.

— Дали пък да не си потърся някаква друга работа?

— Престани, всичко си имаме, ще се оправим.

По този въпрос аз естествено не бях честна. Без пари ми беше трудно и изобщо животът не ми доставяше кой знае какво удоволствие. Разбира се, обичах Дима, но беше уморително да се намираш под нечий бдителен контрол по двадесет и четири часа в денонощието. Когато непрекъснато те наблюдават и непрекъснато се вглеждат в теб, започваш да се чувстваш като престъпничка. Общо взето липсата на доверие нарани болезнено душата ми.

Таня прояви разбиране. Настани се на дивана, втренчи се в ъгъла, поскуча малко и каза с тежка въздишка:

— Да. Мъка.

— Мъка я, а ти какво си мислеше — ядосах се аз и седнах до нея.

— Обидно е някак — кимна приятелката ми, — имаме един куп долари, а не можем да ги използваме...

— По-добре не говори за това.

— Защо се сърдиш на мен? — Таня отново въздъхна.

— Какво, да не би Аркаша да не ти дава пари?

— Не ми дава. Казва, че синът му го докарал до просешка тояга.

— Лъже.

— Разбира се, че лъже.

— Опитва се да те изнерви, защото си мисли, че няма да можеш да живееш без пари и ще се върнеш при него.

— Как ли пък не... Аз обичам Дима.

— Зная, зная... Вчера бях на вилата на Петрушин. Художникът. Разказвала ли съм ти за него?

— Разказвала си ми — измърморих аз.

— Той замина за Германия...

— Прав му път...

— А вилата си остави на мен. В смисъл че ми я остави временно, разбира се, докато се върне. Да я наглеждам... е, и да я ползвам...

— Да не би ти да си нямаш вила?

— Такава може и да си нямам. Стената зад шкафа в мазето е подвижна, представяш ли си? И зад нея има едно голямо помещение. А от него тръгва подземен коридор. Дълъг е около пет метра и води до зеленчуковата градина. Кажеш ли, не е ли страхотно?

— Пълна глупост — поклатих глава аз. — Подземният коридор е идиотско нещо, за какво ти е?

— Ами... — каза някак загадъчно Таня. — Интересно е. Къщата е стара. Вадим, художникът де, каза, че там е имало молитвен дом, някакви сектанти се събирали в него и те изкопали подземния коридор. Сигурно лъже... Но въпреки това е забавно... Искаш ли да го видиш?

— Не искам — отвърнах мрачно аз.

— Нямах настроение — кимна Таня, — разбирам те. Аркаша е подлец и трябва да бъде наказан за това.

— Трябва — подхилнах се аз.

— Най-голямото наказание за Аркаша е да изгуби парите си.

— И какво като изгуби парите си? Каква полза имаме ние от това, щом дори не можем да ги използваме.

— Моралното удовлетворение — сви рамене Таня. — Освен това ще дойде един момент, в който ще ги използваме.

Хвърлих подозрителен поглед към нея. Таня помълча малко, взряна замечтано в ъгъла, и каза:

— Когато видях това подземие, цяла нощ не можах да заспя. Непрекъснато си мислех, че мястото е просто идеално.

— О, боже мой! — въздъхнах аз. — За какво е идеално, да държиш картофи в него, така ли?

— Не. Например ако решим да отвлечем някого, с цел да получим откуп. Просто не можеш да намериш по-добро място, на което да държиш човека. Колкото и да го търсят, няма да го открият.

— И кого си се накарала да отвлечеш? — подхилнах се аз. — Аркаша ли?

— Че кой би дал за него пукната пара, само ще благодарят на бога... — Таня помълча малко, а сетне заяви, втренчивайки се в мен с нежна усмивка: — Но виж, ако отмъкнат теб, прости ми господи, както и да го мислиш, татенцето ще си развърже кесията. Той не може да забрави твоите прелести и тъгува по тях...

Закашлях се и казах с недоверие:

— Какви ги дрънкаш? Кой ще ме открадне, за какъв дявол съм му аз?

— Ами ние ще те откраднем, тоест ще те похитим. С цел откуп. Дори вече имам план.

— Таня, ти си глупачка, прости ми господи. Главите ни ще отвинтят за такова нещо.

— Е, досега не са ни ги отвинтили, може и да доживеем до дълбока старост... Скучно ми е, Лада, пък и си струва да накажем подлеца Аркаша...

— Таня — казах й назидателно аз, — отвличането с цел откуп е най-опасното престъпление. В смисъл че като нищо можеш да се провалиш на всеки един етап...

— Че да не би ние да сме някакви глупачки... Представи си само. Ти отиваш на вилата и си седиш там тихо и мирно. През нощта спокойно можеш да излизаш навън да подишаш чист въздух. Катинарът ще си виси на вратата, а ти ще минаваш по тайния коридор, а денем ще седиш в мазето с един куп книги за четене. Нали обичаш да четеш...

— Не е там работата — намръщих се аз. — Искането за откупа трябва да се предаде по някакъв начин. Те ще разпознаят гласа ти, а пък е опасно да намесваме трети човек в такова нещо.

— Няма нужда от никакъв трети човек. Ще напишем писмо по познатия анонимен начин: като изрежем букви от вестник и ги налепим на лист. Впрочем ти ще свършиш това, защото и бездруго нямаш какво да правиш в мазето.

— Това е ужасна глупост... Добре де. Да речем, че напишем писмото и че Аркаша реши да плати откупа. Нали трябва да получим някак парите? А за една копейка Аркаша може да се хвърли от прозореца. Което означава, че ще проследи парите и ние — двете хитруши, ще изгорим, докато ги получаваме.

— Как ли пък не! — изпуфтя Таня. — Аркаша може да не е глупак, обаче и ние не сме вчерашни. Ще поставим условие парите да предам аз.

— Добре. Но те ще те проследят.

— И какво от това? Да ме следят, като нямат друга работа. Боклукчийската кола пристига при нашите контейнери точно в осем часа.

— Какво? — не разбрах аз.

— Боклукчийската кола — обясни ми търпеливо Таня. — Не си ли виждала боклукчийска кола? След това продължава по булеварда до кръстовището с улица „Погодин“. Там опразва последните контейнери. Днес я проследих. Стига до улица „Погодин“ някъде около 9,45 ч. Схващаш ли?

— За какво ти е тази боклукчийска кола? — преизпълних се с досада аз. — Изобщо какви бръмбари са ти влезли в главата?

— Добре де, изнервена си от безпаричието, затова схващаш бавно. В писмото ще напишем да сложат парите в дипломатическо куфарче, което, разбира се, ще нося аз. Ще трябва да оставят куфарчето на улица „Погодин“ някъде около 9,40 ч. След това пристига боклукчийската кола, опразва контейнера и продължава нататък към сметището. Момчетата на Аркаша също тръгват натам. Дори и да открият дипломатическото куфарче, то, разбира се, вече ще бъде празно. Нека да си блъскат главите къде и как са изчезнали парите по пътя. Впрочем днес шофьорът отиде да закусва с въпросната боклукчийска кола, отби се в закусвалнята на улица „Савелевска“. Там винаги е претъпкано с хора, а колите са наблъскани една до друга. Чичкото яде, без да бърза, в продължение на половин час. Момчетата на Аркаша ще поскучаят наоколо, пък и отстрани всичко това изглежда подозрително. И ще бъде много трудно да се досетят кога и в кой момент са отмъкнали парите под носа им.

Аз се разсмях.

— Тъй... Ти естествено ще вземеш второ куфарче. Празното ще хвърлиш в контейнера и спокойно ще се прибереш вкъщи с парите, така ли?

— Естествено.

— Ами ако те проследят? — напомних ѝ аз.

— Но няма да го направят до вратата на апартамента ми. Съседката ми замина в отпуск и ми остави ключа от жилището си. Ще се отбия у тях и ще оставя парите там за известно време...

— Те ще видят куфарчето в ръката ти — намръщих се аз.

— Ще си увеса една торба на шията, отгоре ще си облека дълъг бял шлифер. Пътьом ще трябва бързичко да преместя парите от куфарчето в торбата. Трябва да поискаме едри банкноти, за да не губя

време. Момчетата няма да рискуват да ме приближат, тъй че при известна сръчност няма да е трудно да се направи...

— Те могат да проверят куфарчето, след като го захвърлиш в контейнера — предположих аз.

— Едва ли, опасно е.

— Шофьорът на боклукчийската кола може да го види.

— Ще рискуваме. Макар че той не се интересува особено от контейнера.

— Ами ако Аркаша се обади в милицията?

— И това едва ли ще стане... Той има много врагове и ще започне да гадае кой му е спретнал номера.

— Може да не даде нито една копейка... — навъсих се аз.

— Така ли... няма да му стиска на старчето да не даде. Любовта струва скъпо, а пък последната любов е направо безценна. Ще си развърже кесията.

— А аз какво ще трябва да му обяснявам?

— Че си вървяла по улицата, че насреща ти са изскочили двама души, че са те натикали в някаква кола и са те откарали някъде. Май че са те държали в някаква мазе, а когато идвали да ти носят храна, гасели осветлението и я оставяли на пода. Сетне влезли с маски на лицата, отново ти завързали очите и те закарали някъде с колата. Накарали те да броиш до сто. Ти си свалила превръзката и се оказало, че седиш на пейката в парка „Пушкин“. Ще имаш колкото си щещ време, за да обмислиш всички детайли. Е, какво ще кажеш?

— Не можем да изключим намесата на милицията — поклатих глава аз.

— Аркаша ще ме държи в течение. Ще се изплаши, гадината, и ще сподели с мен всичко, което го тормози.

— Като нищо можем да изгорим.

— Ще рискуваме — изсумтя Таня. — Ако стане нещо, ще кажеш, че си се пошегувала. Ще гушнеш татенцето, а то няма къде да се дене и ще ти прости.

— На мен може и да ми прости, но на теб няма да ти прости.

— Щом идеята е моя, значи и рискът е мой.

— Някой път ще си докараме беля — въздъгнах аз.

— Глупаците са късметлии — изсмя се Таня.

— А как ще ми съобщиш, че трябва да се озова на пейката в парка?

— Във вилата има телефон. Ще ти се обадя. Ти ще се качиш в автобуса и ще отидеш на съответното място. Неслучайно хората казват, че гениалните неща са прости.

Спогледахме се първо с усмивка, сетне се усмигнахме по-широко, а накрая прихнахме да се смеем с глас.

— Е? — попита Таня.

— Решено — отвърнах аз.

На другата сутрин мъжът ми тръгна на репетиция, Дима беше на работа, а аз отидох да купя вестници. Таня дойде и ние се захванахме с подготовката. Писмото звучеше лаконично и заплашително. Таня подреди числата на сумата, аз се намусих, а тя щедро лепна още една нуличка.

— Ама че си лакома — поклатих глава.

— Като ще рискуваме, поне да знаем защо го правим. Татенцето има ли толкова пари?

— Има — кимнах. — Татенцето има много неща, само че въпросът е дали ще поиска да си развърже кесията.

— А къде ще иде...

След това старателно унищожихме следите от трудовия си подвиг.

— Така — почеса се зад ухото Таня, — ще подхвърля писмото и машината ще се завърти.

Налегнаха ме съмнения.

— Таня, защо не отложим малко тази работа? Сега не й е времето. Аркаша има проблеми с Ленчика. И в момента на татенцето май не му е до мен...

— Не се тръшкай. Щом сме решили, няма защо да протакаме. Ленчика си е Ленчика, а за нас времето е пари.

— Всеки ден мъжът ми ме откарва на работа, а Дима ме посреща. Кога според теб могат да ме „похитят“?

— Утре имаш ли „прозорец“?

— Утре е сряда. Имам.

— По това време ще идеш до магазина...

Денят беше мрачен, а аз още от сутринта нямах настроение. Гледайки се в огледалото, ругаех и дори теглих една и на Таня. Как ли щяхме да загазим с нейните гениални планове... И току-виж не удържим главите на раменете си... Но тя беше права за едно: щом сме започнали нещо, трябваше да го доведем докрай... Валера надникна в банята и мрачно ме попита:

— Готова ли си?

Напоследък с него се виждахме рядко и още по-рядко си говорехме. Той не бързаше да ме напусне, но се ядосваше и трупаше обида.

— Готова съм — отвърнах му аз, размишлявайки за своите проблеми.

— Тогава да вървим. Тази вечер ще се забавя — каза ми Валера вече в колата. — Твоето момче ще те посрещне ли?

— Разбира се. А ти при своята „бабичка“ ли ще ходиш? — клъвнах го аз. Валера оцъкли очи, но замълча. Да, днес настроението ми беше скапано и напразно дразнех мъжа си. Добър или лош, той все пак ми беше съпруг и трябваше да спазвам приличие. Стигнахме до училището. — Благодаря ти — кимнах му аз, стараяйки се да бъда колкото се може по-мила.

— До скоро — отвърна ми той, замълча за миг и най-ненадейно попита: — Лада, как стигнахме дотук?

Не се впуснах да му отговарям, затворих вратата и си тръгнах.

Обадих се в службата на Таня от училище. Тя ме поздрави и закачливо се поинтересува:

— Е, какво? Започваме ли?

— Започваме — въздъхнах аз.

— Не долавям боен устрем.

— Върви по дяволите...

— Всички ще идем там... Адреса го помниш, знаеш и къде е скрит ключът. Там има храна за цяла рота и книги — за цяла библиотека и за всякакъв вкус. До пет и половина ще бъде в кабинета си.

Ние се сбогувахме и аз затворих слушалката.

„Прозорецът“ ми беше от един часа до два и половина. Обявих в учителската стая за всички, които искаха да чуят, че отивам до магазина. Ръмеше дъжд и никой не пожела да ми направи компания.

Излязох от училището, отворих чадъра си и се отправих към спирката. Вилата на художника Петрушин — стария приятел на Таня, който беше бездарник и алкохолик, всъщност се намираше в рамките на града, на километър и половина от околоръстното шосе в селото Песково. Дотам можеше да се стигне с автобус, но аз се побоях да използвам градския транспорт, защото можех да се натъкна на някой познат. Затова слязох на последната спирка на тролея и тръгнах пеша към селото право през горичката, през самолетната писта, а сетне покрай едно езеро, което нямаше име, или поне на мен то не ми беше известно.

Дъждът постепенно започна да спира, през локвите и калта се вървеше, но аз не бързах и се движех с бавна крачка, тъй като щях да лежа в мазето, където не ме очакваше кой знае какво удоволствие, а пък навън, макар и да валеше, все пак въздухът беше чист и нямаше стени, които да ме притискат от всички страни.

Пресяхох селото през задните дворове, като се ориентирах по високия керемиден покрив. Къщата, към която вървах, не можеше да се сбърка с други. Открих портичката в оградата, промъкнах се през градината до задната врата на къщата, опипах земята под верандата и намерих ключа.

Таня се бе подготвила за моето заточение по всички правила. В мазето имаше кушетка, маса и плетена мебел. Приятелката ми дори беше донесла печка, тъй като не бе забравила, че съм зиморничава и не понасям студа. Зад един параван имаше импровизирана тоалетна. Озърнах се с доволна усмивка. Приятелката ми имаше право — мястото беше прекрасно. Входът към мазето се намираше в една дърводелска работилница и беше прикрит с шкафа. Не знаех на кого му бе притрябвало това мазе, може би то наистина бе принадлежало на някакви сектанти, чиято изобретателност не можеше да се отрече.

Качих се в къщата и си организирах нещо като екскурзия, като се поразходих малко из стаите, а после се върнах в мазето. Дори да се добереше по някакъв начин до тази къща, Аркаша нямаше да успее да открие входа към мазето. Това заключение ме въодушеви и аз започнах да си приготвям обяд.

Макар и да бе доброволно, заточението в мазето много скоро ми омръзна и дори книгите не можаха да ме спасят от скуката. На няколко пъти се качвах горе и поглеждах към телефона. Много ми се искаше да се обадя на Таня и да разбера какво става с нейния гениален план. Но това едва ли щеше да ѝ хареса и по тази причина, след като обикалях известно време назад-напред, отново се връщах в мазето.

След три дни започна да ми се струва, че се намирам тук от цяла вечност. Да, похищението не доставяше никакво удоволствие на похитения. Тъгувах за Дима и за пръв път си помислих: „Как ли се чувства той сега?“ Но Дима беше малката ми грижа, а голямата бе как ли се чувстваше Таня.

Тя се обади в събота около дванадесет часа. Позвъняването изкънтя в празната къща като йерихонска тръба. Бях в банята и щом го чух, хукнах към хола както ме е майка родила. Но пътьом се опомних и започнах търпеливо да чакам. След четвъртото позвъняване телефонът замлъкна. Върнах се в банята, затворих крана, наметнах халата на художника Петрушин и отново отидох в хола. Както беше планирано, телефонът се съживи след пет минути. Последваха четири позвънявания. Седнах във фотьойла и се вторачих в него. Веднага щом сигналът прозвуча след още пет минути, вдигнах слушалката. Таня се давеше от щастие.

— Лада, стана, да пукна, ако лъжа!... Доларите са в газовата печка на съседката ми, тоест във фурната. За всеки случай пузнах ключовете в пощенската ѝ кутия, защото мога да я отворя с моя ключ.

— Млъкни! — прекъснах радостните ѝ писъци. — Как е Аркаша?

— Ядоса се. Момчетата естествено ме следиха. Мисля, че в момента хвърчат към буницето с две БМВ-та, тоест извършват проследяването по всички правила. Време е да се появиш в парка...

— Таня... — започнах, потръпвайки, но тя ме прекъсна:

— Стига си хленчила, радвай се на победата. Тръгвай за града, но бъди предпазлива, защото не бива да се появяваш там по-рано от необходимото.

Тя затвори слушалката, а аз започнах бързо да се приготвям. Нямах търпение да напусна вилата, макар че се боях. Аркаша не беше глупак и спокойно би могъл да разгадае всички наши хитроумни замисли. И не беше трудно да се предположи какво щеше да последва. Подобни мисли не ми внушаваха особен оптимизъм. Но Таня беше права, като казваше, че който се страхува от вълци, не ходи в гората.

Напуснах Лесково пеша, през градината, през задните дворове излязох на околоръстното шосе и спрях една кола. Между другото времето беше слънчево и аз носех шлифера си в ръка. Качих се в охлузеното „Жигули“ и плешивият чичко ме откара в града на улица „Мир“, а паркът „Пушкин“ беше на три спирки с тролея оттам. Всъщност аз нямах никаква работа в парка, но планът си беше план и не биваше да се променя.

Поседях на пейката около десетина минути, хвърляйки погледи към редките минавачи, и се върнах на спирката, където намерих един

телефонен автомат.

Аркаша беше в кантората и сам вдигна слушалката.

— Аркаша — казах аз и се разревах от страх, защото колкото и гениален да беше нашият план, като нищо можехме да си останем без глави.

— Ладенце! — възкликна безценният ми приятел. — Жива ли си? Къде си?

Не долових в гласа му нищо подозрително, подсмръкнах и казах:

— Господи, чакай да се огледам, вие ми се свят... До парка „Пушкин“ съм, на спирката... заповядаха ми да стоя със завързани... Аркаша... — Разревах се още по-силно, а той се разтревожи:

— Ладенце, щастие мое, не плачи... Слава богу, че си жива и здрава, другото ще се оправи... Ей сега ще изпратя някого... Стой там. Бих дошъл сам, но ако щеш ми вярвай, така ме сви сърцето, че не мога да стана.

— Сама ще се прибера, Аркаша, ще взема такси и ще дойда в кантората — зачуруликах аз.

— Не, изчакай две минути, ще пратя момчетата...

Изхлипах още веднъж и затворих слушалката. Ако старият дявол не ми разиграваше номера, значи бяхме успели... Но беше опасно да се радвам преждевременно, затова реших да поукротя възторга си до срещата с Аркаша и започнах да се мотая насам-натам с посърнал вид покрай спирката, докато чаках да пристигне някое от момчетата. Дано само не дойдеше Лома. Нямах никакво желание да се виждам с него, а пък след цялата тази история появата му при мен би била крайно неуместна. Щеше да започне да ми задава въпроси, непрекъснато да ехиднички и кой знае как щеше да свърши всичко това. Докато с Аркаша нещата стояха по-лесно — просто щях да се разплача и да му разкажа какво ми се случи. Още повече че нямаше и кой знае какво за разказване. Завързали ми очите, натъпкали ме в колата, закарали ме в парка... В същия момент някой връхлетя отгоре ми изотзад, пред очите ми се мярна ръка, върху която бе татуирана котва, и затисна устата ми. Изохках тихо, коленете ми се подкосиха и понечих да се свлека на асфалта. Но не ми дадох възможност да го направя, защото някой много настойчиво ме побутваше отзад. Без да се ориентирам какво става, след няколко секунди се озовах на задната седалка на една кола в компанията на четирима здравеняци. „Исусе Христе — мина ми през

ума, — нима наистина старият дявол ми е извъртял номер по телефона, а всъщност отдавна е разкрил хитрините ни?“ Прилоша ми, въздъхнах тежко и малко се поразмърдах, за да разгледам момчетата в колата. Не бях виждала нито едно от тях по-рано и това малко ме стресна. В този момент единият тип, който седеше отпред, се обърна към мен и аз глухо простенах, защото изобщо не очаквах да видя точно него. Сърцето ми падна в петите и аз застинах, загледана изплашено в пътя, като се боях да помръдна, за да не разтревожа здравеняка вдясно от мен. Пътувахме в мълчание, но на мен и без обяснения вече ми беше ясно в чии ръце ме бе запратила злата съдба. Отпред седеше един психар с прякора Месото, който изпълняваше длъжността на палач при Ленчика. Досега ми се бе случвало да го видя само веднъж, но той ми направи поразително впечатление. Младежът имаше такава репутация, че щом човек го зърнеше веднъж, трудно можеше да го забрави. Внезапно си спомних всички разкази за подвизите му и ми се прииска да припадна... Мили боже...

Опитах се да си спомня какво дължахме на Ленчика... Много неща. Естествено той ни беше страшно ядосан и затова не можех да разчитам на любезен прием. С Таня здравата бяхме отръскали Аркаша и трябва да отбележа, че не уцелихме подходящия момент да го сторим. Пък и беше под въпрос дали той би пожелал да направи нещо за мен. Ако до този момент бях успяла да запазя в себе си някакви остатъци от оптимизъм, то сега те безвъзвратно изчезнаха.

В това време спряхме пред един олющен девететажен блок.

— Ето че стигнахме, Лада — каза ми любезно Месото, който всъщност май се казваше Саша, и сладострастно ми се усмихна. — Слизай.

— Чакай малко — помолих го аз. — Остави ме да си поема дъх.

— Ладенце, не хитрувай и не ме дразни. Да тръгваме, сладуранке, да се поразходим малко.

„Да пукнеш дано“ — прииска ми се да му река, но предпочетох да не си отварям устата и се потътрих подире му към входа. Две от останалите момчета се лепнаха за нас, а третото — онова, което седеше зад волана, си хвана пътя. Качихме се с асансьора на петия етаж. Аз гледах в стената пред себе си и се боях да помръдна. Момчетата изглеждаха доволни, а за Месото — да не говорим. Той се

бе вторачил в мен оценяващо и вече точеше лиги. Ако Аркаша не вземеше мерки, дори и идиот не би ми завидял.

Месото отвори вратата и ние влязохме в един тристаен апартамент. Огледах се притеснено. Жилището явно бе необитаемо. И това не беше добре. От друга страна, те едва ли щяха да се заемат с мен веднага и на сериозно, което означаваше, че все пак имах някакви шансове. Е, може да не бяха чак шансове, а просто така — едно малко шансче. Ленчика го нямаше и това не ме зарадва.

— Влизай, Ладенце — пропя Месото, оголвайки златните си зъби. Работата му беше нервна, тежка и той отдавна се бе лишил от собствените си.

Озовах се в една абсолютно празна стая с балкон, който в момента беше затворен и жалко, защото бих могла да се развикам „милиция“ и току-виж някой ме чул. Месото ме прегърна през раменете и бръкна под полата ми.

— Долу ръцете, гадино — казах му аз. — Ако не престанеш, ще се оплача.

— На кого ще се оплачеш, Ладенце? — усмихна се той и ме плесна леко през лицето. Аз отхвърчах в ъгъла и притихнах за известно време. Сетне разтръсках глава, станах и любопитствах с усмивка:

— Да не би да са ти повишили чина? Да не би Ленчика да е умрял и ти да си станал командир? — Момчетата се бяха заковали на вратата и се блещеха с любопитство насреща ни. — Така ли стана, кажи де, Месо? Да не би Ленчика вече да е извън играта?

— Ей, Ладенце — поклати глава той, — перчиш ли ми се? Давай, давай... Аз ще почакам, търпелив човек съм, да знаеш...

— Донеси ми вода, жадна съм. И стол. Не ми е удобно да седя на пода.

— Ще ти донеса, хубавице, всичко ще ти донеса.

Момчетата продължиха да се подхилват, а Месото излезе от стаята. Върна се със стол в едната ръка и чаша в другата. Остави стола до стената и ми подаде чашата с палава усмивка. Нямаше нужда да съм велик психолог, за да разбера какво щеше да направи в следващия момент и затова не го изчаках да започне, а в отговор му се усмихнах и избих чашата от лапата му. Той изсумтя, избърса лицето си и така ме изгледа, че стомахът ме присви.

— Виж какво, звяр такъв, не се престаравай чак толкова — казах му мило аз. — Успокой се и си чакай реда. Аз също ще почакам.

Седнах на стола, скръстих ръце на гърдите си и се втренчих в стената. Лоша работа, ама че лоша работа... Месото донесе един стол и за себе си, седна насреща ми и започна да се пули в мен. С усмивка, сведена настрани глава и мътен поглед. Само това ми беше достатъчно, за да завия с глас, а на всичкото отгоре и момчетата взеха да остроумничат. Нямах да издържа, като нищо щях да се разрева и това щеше да е моят край... Макар че може би краят ми вече беше настъпил, но аз просто не го знаех.

Времето течеше много бавно. Краката ми отекоха, а главата ми се цепеше от болка. Но не пришпорвах събитията, защото нямаше смисъл да го правя. Ами ако по-нататък не ме очакваше нищо добро?

Изведнъж телефонът извъня, едно от момчетата изчезна в антрето и след няколко секунди извика Месото. Той се надигна тежко и излезе. Заслушах се, но дочух само отривисти отговори „да“ и „не“ и нищо повече. Иди и разбери дали това беше добре или зле за мен.

Най-сетне той затвори слушалката и надникна в стаята, а в очите му се четеше лека тъга.

— Аз тръгвам, Ладенце — изчурулика Месото, — но ти не се коси, бързо ще се върна. Скоро ще се видим, сладуранке.

— Зависи — подсмихнах се аз. — Никой не знае какво ще се случи — може да се видим, а може и да не се видим.

Той се усмихна широко, миткайки отблясъци с всичките си златни зъби. Месото имаше дълъг нос, мутрата му беше заострена също като на плъх, а очите му бяха хлътнали, но гледаха закачливо.

— Ще се видим — увери ме той и си тръгна, което изключително ме зарадва.

След като той излезе, момчетата се почувстваха по-свободни (очевидно физиономията му на плъх не стъписваше само мен), домъкнаха два фотьойла, довлякоха и една малка масичка и седнаха край нея да шляпат карти, но продължаваха да ме следят. Аз гледах в стената пред себе си и премислях дали Аркаша щеше да преживее този обрат на събитията, или щях да остана сираче? Сирачеството ми щеше да е кратко, но болезнено.

Тъкмо когато най-сериозно бях решила да тегля една майна на всички последствия и да припадна, за да не гледам какво става около

мен, на вратата се позвъни. Едно от момчетата, което между другото се казваше Валера, отиде да отвори. Тъй като в антрето се вдигна много шум, а разговорите бяха малко, разбрах, че са дошли важни хора и се оказа точно така — в стаята се появи Леонид Павлович Савелиев, или просто Ленчика, макар че единици се решаваха да го нарекат така в очите. Аз предпочитам да се обръщам към него официално, въпреки че ние се познавахме вече от две години и се виждахме, макар и не често, но редовно.

Ленчика влезе, погледна ме и ми се усмихна окуражително като лекар на безнадеждно болен.

— Здравей, Лада — каза приветливо той, но без излишна фамилиарност. Аз кимнах и отместих поглед, а момчетата веднага изчезнаха от стаята и затвориха вратата след себе си. Ленчика седна на стола, погледна ме, като накланяше главата си ту надясно, ту наляво, усмихна се и каза: — Късметлия е този Аркаша, честна дума...

Вдигнах изненадано глава.

— Леонид Павлович, нали знаеш, че ние с Аркаша се разделихме...

— Чух... значи не му е провървяло, така ли? Защо гледаш в стената? Може би не искаш да виждаш физиономията ми, така ли?

Аз леко се усмихнах.

— Напротив. Радвам се, че дойде. И че ме уважи. Не обичам слугите, а онзи твоят звяр... как се казваше? Изобщо не ми харесва.

— Какво ти е направил? — попита ме заинтригувано Ленчика.

— Удари ме, гаднярът.

— Добитък — подхилна се Ленчика и сви рамене.

— Та затова се радвам, че дойде. Умният човек винаги се притеснява в компанията на глупаци.

— Защо не ме попиташ какво не сме поделили с Аркаша?

— А защо трябва да те питам? — учудих се аз. — Това не е моя работа. Не участвам в мъжките ви игри, защото хем ми е скучно, хем е опасно.

— А пък аз съм чувал други неща...

— Какво ли не говорят хората, не бива да се вярва на всичко...

— Точно така — кимна той, — но Аркаша би трябвало да отстъпи.

— За мен, разбира се, е по-добре да отстъпи, но той сам решава какво да прави.

— Наистина ли не се страхуваш? — изсмя се той.

— Няма значение дали се страхувам, или не се страхувам, защото Аркаша няма да стане по-сговорчив от това, пък и ти няма да ме пуснеш просто защото си добър човек. Тъй че моите емоции не влизат в сметката.

— Което си е вярно, вярно си е — кимна в знак на съгласие Ленчика. — Сърдит съм на Аркаша. И мисля, че е време малко да го попритесня.

— Това си е ваша работа — свих рамене аз. — Мога ли да седна във фотьойла, ако нямаш нищо против. Схвана ми се гърбът.

Станах, разходих се из стаята, дори постоях малко пред прозореца и се настаних във фотьойла. Ленчика наблюдаваше с леко притворени очи и се усмихваше.

— Лада — каза през смях, — дядо ти да не би случайно да е от княжески произход?

— Беше селянин от Тверска губерния.

— И през ум не би ми минало. Ти си същинска кралица. Цяло удоволствие е да те наблюдава човек.

— Сигурно — кимнах аз. — И Месото каза същото.

— Той е глупав, но не и сляп...

Ленчика извади цигари, предложи ми една, ние запалихме и продължихме да се гледаме. Естествено думите на Ленчика не означаваха нищо. И аз продължавах да гледам мрачно на живота, защото не виждах никакъв повод да му се зарадвам.

— Със сина на Аркаша ли живееш? — попита изведнъж той.

Погледнах го с изненада, а след това кимнах.

— Да.

— А той как се отнася към това?

— Кой? Аркаша ли? Искаше да се обеси, едва го спрях.

Ленчика се засмя и също ми кимна. Беше интересен мъж и общо взето винаги ми бе харесвал. По възраст можеше да бъде син на Аркаша, но той много го уважаваше и дори подозирах, че се страхуваше от него. И имаше защо. От моя гледна точка Ленчика беше най-сериозната фигура в града, разбира се, в определени кръгове. Предричах му голямо бъдеще.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита ме той и отново ми се усмихна.

— Не. Нервна съм, не съм яла от сутринта и се боя, че ще се отрежа от една чаша.

— Нямам намерение да те уморя от глад, пък и когато човек е нервен, алкохолът му е от полза. Ще се отпуснеш, ще се развеселиш.

— Не виждам от какво — въздъхнах аз.

— Аркаша няма да се противи — каза убедено Ленчика. — На негово място аз не бих го направил. — В този момент той стана и излезе от стаята, след което изпрати едно от момчетата си до ресторанта.

След това се върна, настани се във фотьойла, погледна ме така, че аз се изчервих, и повтори:

— На негово място аз не бих го направил.

— На колко години си, на двадесет и седем, така ли? Аркаша е с тридесет години по-голям от теб. Мъдър човек е и знае, че всичко може да се купи с пари.

— Подценяваш се, Лада — поклати глава Ленчика.

— Аркаша ми е сърдит, защото го заряхах и защото живея със сина му. Пък и ти също, въпреки че ме гледаш с усмивка, ще ме изпратиш на скъпия си приятел на части и окото ти няма да мигне. Тъй че аз, разбира се, много се ценя, но не се надценявам.

— Правилно — съгласи се Ленчика. — Винаги съм те имал за умна.

— Високо ценя мнението ти — кимнах му съвсем сериозно аз.

Скоро момчето, което беше изпратено до ресторанта, се върна, сервира масата и изчезна. Ние изпихме по една чаша и аз с апетит започнах да ям, а Ленчика чоплеше с вилица салатата си и ми хвърляше погледи, пълни със задоволство. Най-неочаквано той ме попита:

— Как мислиш, ще се съгласи ли?

— Надявам се — отвърнах аз след кратък размисъл.

— Обидно е да се мре на моята възраст.

— Не си го слагай на сърце — усмихна се той, протегна длан и докосна ръката ми. Аз бързичко я отдръпнах.

— Защо дойде? — попитах с любопитство. — Просто за да си поговориш с мен, така ли?

Ленчика се засмя.

— Имах една идея, но се отказах... А какво ще стане, ако с теб се сприятелим, Лада?

— Може би... утре, но не и днес. Приятелство се прави на равни начала, а днес аз съм нищо. Я ми капни още малко...

— И все пак ти не се цениш...

— Това вече го обсъдихме. Не се наемам да се пазаря за живота си, защото нямам нищо такова, което ти не би могъл да си вземеш безплатно. Край на пазарлъка.

— Не ми е по вкуса да изнасилвам жени...

— Значи ще ме подхвърлиш на онзи свой изрод...

— Ти не си за него. За твое здраве, Лада...

Ние опразнихме чашите си. Той отново сграбчи ръката ми и каза, вглеждайки се в очите ми:

— Не се бой.

Това ми се стори забавно, усмихнах се и му отвърнах:

— Не ми се сърди, но наистина не се страхувам. Аркаша много ти е задлъжнял, обаче мисля, че ще се попазарите малко и ще се разберете. Защо ти трябва да ме убиваш?

Бих могла да добавя и някои по-съществени неща, но Ленчика беше умен мъж, а няма никакъв смисъл да заплашваш умни хора, защото това не е здравословно. Той ме разбра правилно, пусна ръката ми, разсмя се развеселено и дори кимна на два пъти.

— Знаеш ли какво, Лада — каза, когато му омръзна да се смее, — с теб наистина ще се сприятелим.

— Че какво ни пречи? Ти винаги си ми харесвал — кимнах аз и всъщност казах истината.

Ленчика изглеждаше съвсем обикновен на външен вид: ръстът му не беше кой знае какъв и лицето му не блестеше с особена красота, но очите му бяха живи и умни, а маниерите му като на змей изкусител. Докато го наблюдавах, понякога си мислех какъв ли любовник е той? Такава посока на мисълта не беше характерна за мен и сама по себе си говореше за много неща.

Можеше да се каже, че в продължение на половин час ние си играхме на мълчанка, произнасяйки по две-три фрази между дългите паузи, но погледите ни бяха твърде красноречиви.

— Трябва да призная — засмя се най-неочаквано Ленчика, — че почти ми се иска Аркаша да се откаже...

— Така ли? — повдигнах вежди аз. — Това може и да е забавно, но аз не обичам да експериментирам.

Не успях да довърша мисълта си, когато в антрето нещо изтрещя, и то така, че девететажният блок се разтресе и като че ли дори се наклони да рухне, а аз изпищях и се притиснах в креслото. Ленчика скокна, направи крачка към вратата, но се отказа и ме погледна, сякаш обмисляше нещо. В този миг се чу нов трясък, някой страховито изрева, разнесоха се изстрели, а сетне и псувни и сред всеобщия вой разпознах гласа на Лома. Ленчика извади пистолет и направи крачка към мен. Аз поклатих глава и казах с усмивка:

— Към балкона. Ще заключа вратата след теб.

Шумът и суматохата в антрето малко постихнаха, но Лома продължаваше да държи речи, като ту повишаваше глас, ту преминаваше към любезен шепот. Най-сетне той ритна вратата с крак и се появи в стаята, след като очевидно се бе справил с всичките си врагове отвън. С него не се бяхме виждали отдавна, тъй като аз не се стремях към това, но сега явно се падаше сгоден случай да си оправим отношенията. Скокнах, изцедих една щастлива усмивка и измяуках:

— Ломе...

— Здравей, Лада — пропя той с цинична интонация и ме погледна по начин, от който аз веднага разбрах, че се налага да отложим взаимното разбирателство.

— Затвориха ме тук — съобщих му за всеки случай и добавих: — Как ме намери?

— Извади късмет, красавице. Святков видял как Месото те натиква в колата си и ни изпрати тук... Да вървим, Лада, татенцето умира от нетърпение да те види, а и твоето кутре трака със зъби, тъй че целият ресторант се тресе. — Той ме хвана за лакътя и ме изведе от стаята, а аз не оказах никаква съпротива.

В антрето пристъпяха от крак на крак петима от момчетата. Познавах двама от тях и мълчаливо им кимнах. Ние бързешком напуснахме апартамента. Момчетата слязоха пеша по стълбите, а аз и Лома — с асансьора. Той ме гледаше с насмешка, очите му горяха и по всичко личеше, че има огромни претенции към мен. Тъкмо се чудех какви приятни думи да му кажа, когато забелязах, че Лома е облечен с

най-хубавия си костюм. В съчетание с автомата, който в този момент вече беше скрил под широкия шлифер, тоалетът му изглеждаше доста странно. Естествено, бялото фишу също беше налице. Усмихнах се и мило попитах:

— Да не си тръгнал на гости?

— Много бързах, Лада. Щом научих в чии ръце е попаднала моята хубавица, хукнах насам презглава. Татенцето е много притеснено...

— Татенцето ли? Ами ти?

— За мен да не говорим. Че аз още не съм приключил с теб. — Лома съпроводи това свое заявление с усмивка, която реших да не вземам много навътре. Да, приятелството ни с Лома явно не се получи.

Аркаша изглеждаше зле. Може би не лъжеше по навик и сърцето наистина го стягаше.

— Ладенце — изблея той и понечи да ме целуне.

— Къде е Дима? — попитах аз, шарейки с очи наоколо. Аркаша като че ли се обиди.

— Че къде може да е? Тук е... Мятка се като звяр в клетка, само ми къса нервите... А ти как си, Ладенце? Бледичка си... Изплаши ли се?

— Изплаших се. Ама къде е Дима? — Нямах никакво желание да отговарям на въпросите на Аркаша. В този момент в кабинета връхлетя Дима, погледна ме с обезумели очи и тръгна насреща ми, сякаш бе пиян.

— Лада...

Ние се прегърнахме и аз се разплаках. Аркаша се навъси, а Лома пусна една подла усмивка. Аркаша започна да се ядосва, тъй като сега, когато всичко вече беше свършило, съжеляваше за изгубените пари и не можеше да скрие това. А Дима се притесняваше само за едно — за моето състояние. А пък Лома като че ли не се притесняваше и тревожеше за нищо, скучаеше на дивана, слушаше с половин ухо моите втели-некипели и продължаваше да се подхилква. В продължение на два часа ние гадаехме кой би могъл да ме похити и изредихме всички възможни хора, включително и Ленчика, което вече беше съвсем глупаво. Тъй и не измислихме нищо разумно, след което Лома изтърси:

— Ще го открием... парите ще изплуват отнякъде. — И ме погледна така, сякаш със сигурност знаеше къде да ги търси.

Почувствах се несигурно, вълнението също си беше казало думата, както и заточението ми в мазето, което, макар да прекарах с калорифер до мен, също бе изиграло ролята си, и сега ми се виеше свят, а лицето ми пламтеше. Полегнах на дивана в кабинета на Аркаша и повече не събрах сили да стана.

— Ама ти цялата гориш! — възкликна Дима.

Аз също усещах, че с мен става нещо, че ме заливат горещи вълни и ме тресе и си помислих дали пък не съм пипнала бронхопневмония?

— Трябва да извикаме Бърза помощ — засуети се Дима, но аз категорично завъртях глава.

— Не. Откарай ме вкъщи.

Дима започна да протестира и десет минути бяха достатъчни, за да ме изкара от кожата. Не издържах и му се разкрещях. Той се обиди и започна да ме мъмри, че моят дом е на едно място, а неговият — на друго, и кога най-сетне този дом ще бъде един и същ? Общо взето намери време да решаваме този въпрос... Стана ми обидно и се разплаках, а Дима се засрами и ме откара вкъщи. По пътя мълчеше и от време на време ми хвърляше преценяващи погледи.

Мъжът ми беше вкъщи. Макар бракът ни отдавна да беше приключил, ние спазвахме приличие. Дима ме изпрати до вратата и си тръгна, а аз позвъних. Валера отвори вратата и възкликна:

— Лада!...

Както стана ясно, в суматохата бяхме забравили да му съобщим, че съм жива и здрава. Дожаля ми за Валера, сетне — за Дима и, разбира се, за себе си, а след това дойде ред да съжаля и Аркаша. Разревах се отново, без да зная защо, и като че ли задряхмах.

От дрямката ме изтръгна звънът на телефона.

— Теб търсят — каза Валера.

— Кой е?

— Не каза.

— Донеси ми телефона — помолих аз, досещайки се кой е решил да ме безпокои. И се оказах права, защото чух гласа на Ленчика.

— Как мина срещата, тържествено ли беше? — попита Ленчика.

— Беше сълзливо. А ти как си?

— Жив и здрав съм... Тъна в догадки...

— И напразно. Не мога да понасям Лома...

— Това вече съм го чувал...

— А ти ми харесваш.

— Значи ти дължа нещо, така ли? — изсмя се Ленчика.

— Не ми дължиш нищо. Можеше да ме направиш на трътка, а ме прие като почтен човек и с пръст не ме докосна. А аз никога не забравям, когато някой се е отнесъл добре с мен. Можеш да смяташ, че вече сме квит. Искам да ти кажа и още нещо: ако решиш да си разчистиш сметките с Аркаша, недей да забравяш, че аз също съществувам на този свят.

— Няма да забравя и ти знаеш защо...

Сега пък аз се изсмях.

— Извинявай, но в момента не ми е удобно да говоря... Ще се видим, ако е рекъл господ...

— Ще се видим, само да се оправя с моите работи, а пък сетне...

— Желая ти късмет. — И затворих слушалката. Продължих да лежа, загледана в тавана, и да се усмихвам. Този разговор ми се стори забавен...

Валера постоянно надничаше в спалнята и в крайна сметка легна до мен, макар да си донесе собственото одеяло. През нощта ми стана съвсем зле, температурата ми удари четиридесет градуса, а разтревоженият ми съпруг извика Бърза помощ. Аз отказах да постъпя в болница, лежах и си мислех: „Господ ме подлага на изпитания... наказва ме за греховете ми...“

Призори температурата ми спадна, а аз бях обзета от слабост и апатия. Към девет часа по телефона се обади Дима и гласът му звучеше някак ядосано.

— Как си? — попита той.

— Зле съм, Дима. През нощта викахме Бърза помощ.

— Ей сега ще дойда при теб.

Това ме разтревожи.

— Дима — казах жалостиво, — не бива да поставяме Валера в конфузна ситуация. В момента той си е вкъщи. Ще се видим, като оздравея.

— Човек може да си помисли, че мъжът ти нищо не знае — кресна той с неподозирана злоба.

— Едно е да знаеш, друго е да го виждаш... — подхванах сговорчиво аз, но той не пожела да ме слуша и ме прекъсна наред думата:

— Не ме прави на глупак, много добре разбирам всичко...

— Какво? — не схванах аз.

— Всичко — отсече той. — Може и да съм глупак, но не чак до такава степен.

— Какви ги дрънкаш? — повиших глас. — Вие ми се свят, ръцете ми треперят, а ти, вместо да ме съжалиш, ми говориш такива нечувани глупости...

— Предложих ти да дойда при теб. За да се погрижа за любимата си, докато тя е болна. Само че ти нямаш нужда от това, нали?

— Ама какви ги дрънкаш? — ядосах се аз и така, от дума на дума, ние започнахме да се караме. Стана ми обидно, отново се разплаках и затръшнах слушалката.

В този момент взе че се изтърси Таня.

— Да не би наистина да си болна? — изненада се тя.

— Не, преструвам се — озъбих ѝ се аз.

— Я виж ти, имаш температура. А пък Лома каза, че се превземаш. Както си беше здрава като бик, вика, изведнъж взе, че се тръшна.

— Ако и той се тръшне по същия начин, много ще ме зарадва...

— Надали ще се тръшне. Той не може да се оплаче от липса на здраве. Нали знаеш как става: господ дава на едни акъл, а на други — здраве... Добре, полежи си малко, сега трябва повече да спиш. Болестта ти е изписана на лицето... Скрила съм парите и като оздравееш, ще го отпразнуваме.

— Ще го отпразнуваме — съгласих се неохотно аз. Таня се върна от вратата.

— Знаеш ли какво, щом си лежиш болна вкъщи, защо не ми дадеш ключовете от апартамента на Аркаша? Сега нямаш нужда от това жилище. Искам да посгрея татенцето. Той е окраден и нещастен човек, дотърча при мен, вкопчи се в задника ми и аз реших да го ощастливя, но Вова си е вкъщи.

— Вземи ги — кимнах равнодушно, след което Таня си тръгна.

Привечер отново вдигнах температура. Телефонът звънесе, а аз дори не можех да отида и да вдигна слушалката, понеже нямах сили да отлепя глава от възглавницата. Мъжът ми се върна от театъра, направи ми чай и дори ме целуна, вярно, само по челото, но го направи много нежно. Имах нужда от утеха и се притиснах до гърдите му, той започна да ми говори някакви мили неща и да ме гали по рамото, след това ми донесе лекарство от кухнята, накара ме да го изпия, разтри гърдите ми с някаква гадория и изобщо положи грижи за мен. В този момент телефонът отново иззвъня, Валера отиде да се обади и много злобно каза:

— Няма я.

Повдигнах глава от възглавницата и попитах:

— Кой беше?

— Никой — отвърна той. — Сбъркали са номера.

Личеше му, че лъже, и изведнъж ми стана неприятно... Валера седна до мен, хвана ръката ми и започна да ми разказва за театъра. Аз го слушах, лека-полека се успокоих и не усетих как съм заспала.

А през нощта изведнъж сякаш ме удариха с чук. Скокнах от леглото, разтреперана от страх и от предчувствието, че става нещо много лошо. Щеше ми се да стана и да се обадя на Дима или на Таня, а най-добре — и на двамата, но от въртенето ми в леглото Валера се събуди.

— Какво ти е? — попита изплашено той. И моите среднощни страхове ми се сториха глупави.

— Сънувах лош сън — излъгах. Валера ме прегърна и ме притисна до себе си, шепнейки в ухото ми нещо нежно и безсмислено.

В осем часа сутринта се разнесе звънене на вратата и Валера отиде да отвори. В стаята връхлетя Таня, чието лице не беше дори бледо, а направо зелено. Аз се изплаших.

— Какво става? — попитах, а тя започна да реве.

— Лада, да знаеш какво стана, господи, какво стана! Дима уби Аркаша.

— Как така? — възкликнах аз, защото не исках да повярвам, но сърцето ми веднага се сви, понеже бях сигурна, че мъката ненапразно ме бе налегнала през нощта...

— Лада, какво ще правим, какво ще правим? — врецеше Таня. — Подлият Лома е скроил цялата работа. А пък аз, глупачката, сама му издрънках всичко, господи, всичко, всичко се провали!

— Ама кажи какво е станало? — развиках се аз.

— Какво да ти кажа, край, втасахме я. Лома е мръсник, казах ти да не се забъркваш с него, за всичко е виновен той, само той. Изтърсих му от глупост, че Аркаша се е лепнал за мен, абе че се срещаме с него в твоя апартамент, дяволът ме дръпна за езика да му го казвам! Но, боже мой, откъде можех да зная, че ще стане така? Бяхме заедно с Аркаша, когато на вратата се позвъни. Не искахме да отваряме, но се изпласихме да не избият вратата. Аркаша отиде да види кой е, а аз останах да си лежа. Чух гласа на Дима, който започна да крещи на баща си, а пък аз, глупачката, вместо да изляза, продължих да си лежа, понеже бях много ядосана на Аркаша, защото старият пръч ме изтормози и си помислих, че така му се пада, нека си го отнесе. Явно Дима го хванал за дрехите, пък Аркаша му залепил шамар и Дима го

ударил. Когато осъзнах какво става и изтичах при тях, Аркаша лежеше на пода вече посинял, а Дима ми кресна: „Къде е Лада?“ „Как къде е? Вкъщи си е. Нали е болна“. Дима се подпря на стената и забели очи... После сам извика милицията. Олеле, боже мой, какво ще стане сега? Дима ще повлече всички, всички ни ще повлече. Това е ужасен срам, Лада, ужасен срам! Ще изхвърча от работа, ще изхвърча. Нали знаеш как се оправях досега, все сама, все сама. И ето ти на. Господи, защо ме наказваш така? Жал ми е за Дима, затри се момчето. И за Аркаша ми е жал. А за себе си колко ми е жал, просто думи нямам!

Таня се търкаляше по пода в истерия, а аз седях като истукана в леглото и всичко се въртеше пред очите ми.

— Таня, а къде е Дима? — изкрещях, надвиквайки нейния вой.

— Как къде, в затвора, къде другаде може да бъде? Сега твоят Димка ще отгърми за пет години, ако не и за повече. Олеле, Лада, трябва да се размърдаме, да предприемем нещо, ще се затрием, чуваш ли? Размърдай си мозъка, мисли какво да направим!

И да мислех, и да не мислех, станалото не можеше да се поправи. Дима беше убил баща си и сам се бе предал на ченгетата. Обичайният ми подреден живот рухна отведнъж, а какво щеше да стане по-нататък, един господ знае.

Скандалът в града беше чудовищен, нито един вестник не го подмина. Приказките, одумките и клюките нямаха край, а аз изобщо не можех да си покажа носа навън. Разбира се, в милицията знаеха всичко за реалното положение на нещата, но не ни обезпокоиха. Извикаха Таня само веднъж, а за мен дори и не се сетиха.

Тъгувах за Дима, ревах по цели нощи и непрекъснато мислех как да го измъкна от затвора. Намерихме му добър адвокат. Дима най-неочаквано се отказа от него и мисля, че това стана с намесата на неговата мамичка. Нямах представа какво му беше надрънкала тя, защото самата аз тъй и не успях да се видя с него.

В деня, когато погребваха Аркаша, Валера беше в театъра. И дори не си спомни за скъпия си приятел, сякаш онзи изобщо не бе съществувал на този свят, но за сметка на това през нощта се сети, че ми е съпруг. Започнах да го разубеждавам и ние злобно и на висок глас се карахме чак до сутринта.

От предишния ми живот бяха останали само натрошени парчета, а душата ми сгръваха единствено Таня и скътаните пари.

Таня отиде на гробището. Тя тъжеше искрено, обливаше се в сълзи и непрекъснато се страхуваше от нещо. След като я изпратих до тях, седнах сама в кухнята да помена Аркаша. Налях си една чаша водка, разревах се и си останах тъй да си седя на стола, като се поклащах напред-назад, от време на време глухи ридания разтърсваха тялото ми, а сълзите размазвах по лицето си.

На вратата се позвъни, отидох да отворя и се вцепених от изненада с отворена уста: на вратата стоеше приятелят на Лома Пашка Синицин и нагло ми се хилеше.

— Какво искаш? — попитах го заплашително, понеже той нямаше никаква работа пред моята врата.

— Лома ми нареди да те закарам при него.

— Какво значи да ме закараш при него? Нека сам да ми се обади. Ще се разберем помежду си.

— Трябва да си наясно, че Лома каза: „Ако се опъва, я хващаш за косите и я домъкваш тук“. А аз винаги постъпвам така, както са ми наредили. Да тръгваме.

Докато се обличах, коленете ми трепереха. Господи, какво да правя? Аркаша умря, Дима е в затвора — и кой ще ме защити? Спукана ми е работата.

Качихме се в колата и аз погледнах жалостиво към Паша.

— Поне кажи къде ме водиш?

— На вилата на Аркаша, момчетата са се събрали там да го поменат.

В този момент ми стана съвсем зле. От Лома можеха да се очакват всякакви подлости, затова трябваше спешно да измисля нещо, и то такова, заради което той да поиска да си другарува с мен. А в главата ми беше пусто. Де да можеше Таня да е някъде наблизко с нейните вечни планове.

Отидохме на вилата, където ни посрещна Святков, който също беше ужасен подлец. Щом ни видя, той изсумтя и каза:

— Да вървим.

Затвори ме на втория етаж. Седях, кършех ръце и чаках да разбере какво ще стане по-нататък. Мъжете долу вдигаха врява, понеже у нас винаги ставаше така: започваха да пият за бог да прости,

а свършваха за живот и здраве. Седях час, два, три... Навън се мръкна, аз мерех стаята с крачки, главата ми се пръскаше, а гърлото ми пресъхна. Боях се да повикам някого, за да не стане по-лошо. Изпитвах такъв ужас, че ми се щеше да завия като вълк. И в този момент се появи Лома. Пиян, с помътнели очи и със сгънат на две колан в ръцете.

— Ломе — измяуках аз по навик, а той ме шибна с колана през лицето. Едва успях да се прикрия с ръце. И се започна. Той настървено ме биеше с всичката си зверска сила, а аз прикривах главата си с ръце и силно крещях с цяло гърло, защото не можех да търпя. И с ужас мислех, че мръсникът ще ме пребие до смърт. В това време Лома захвърли колана настрани и започна да си разкопчава панталона. Удоволствието, което ми предстоеше, не беше по-голямо от досегашното, но все пак бе за предпочитане пред колана. Ритнах го лекичко с крак, просто ей така, колкото да не е без хич, и започнах пълзешком да се измъквам от него, за да му стане по-интересно. Отблъсках го от себе си и крещях. Идеята му не беше лоша. Мислех си, че ще се разберем. Обаче не бях познала. Той стана, взе колана си и слезе долу при останалите мъже.

Призори отново се появи. Мутрата му бе станала пурпурна, а очите му гледаха злобно. И отново започна да ме налага с колана. Търпях, докато имах сили, а после не издържах и се разкрещях.

Той си отиде и не се появи близо пет часа. Явно спеше. Аз също заспах и се събудих от това, че вратата се хлопна. А щом видях, че отново се появи Лома и че отново държи колана в ръцете си, веднага се разкрещях. А той седна във фотьойла и се разкрачи.

— Е, хайде — каза, — миличка.

Тръгнах към него, а пък той ми рече:

— Не, Ладенце, ще пълзиш.

— Ще има да вземаш, мръсничко! — развиках се аз.

— Ще пълзиш и песен ще пееш, а пък ако се опъваш, ще зарадвам момчетата и ще ги пусна всичките да ти се изредят.

Аз така ревах, че чак ушите ми запищяха, но запълзах. Че какво друго ми оставаше?

Всичко това се повтаряше в продължение на две денонощия. Лома ту ме биеше, ту ме насилваше. Гаври се с мен до насита, понеже на света не съществуваше подлост, която не би могла да се пръкне в мизерното му мозъче. Последния път дойде при мен съвсем пиян

късно през нощта. Аз ревах, седнала в леглото, и цялата се тресях. Лома ме удари с юмрук в лицето, разби устната ми, аз се развиках, а той ме удари още веднъж. Край, мислех си, край, ще скоча през прозореца или ще си разбия главата в стената. А пък Лома псуваше и крещеше:

— Хайде, хайде, Ладенце, поразмърдай се малко.

След това се изсули от мен и заспа, защото беше много пиан. Лежах ни жива, ни умряла и се страхувах да помръдна. В къщата бе настъпила тишина, защото говедата явно се бяха укротили. Грабнах шлифера си, отидох до стълбището и видях, че мъжете спят като заклани. Не помня как изхвърчах навън. Тичах покрай пътя и се криех от колите в канавките, тъй като се страхувах, че ще ме настигнат.

Призори стигнах до вкъщи. Валера ми отвори вратата, а аз влязох направо в банята. Тресеше ме и бях замръзнала. Докато си миех лицето, Валера стоеше на вратата и ме гледаше.

— Е, дотук ли се докара с твоите бандюги?

— Върви по дяволите! — изкрещях аз и треснах вратата.

Лежах в горещата вана, цялото ми тяло се гърчеше от болка, видът му беше ужасяващ, а цветът — точно като на лицето на покойния Аркаша: бледолилав. Какво щях да правя сега?

Обадих се на Таня. След двадесет минути тя дойде, погледна ме и ахна.

— Лада, този гадняр ще те убие, няма мозък в главата, но за сметка на това прелива от злоба...

Аз седях на дивана и се поклащах насам-натам като махало.

— Какво да правя, кажи? — попитах приятелката си.

— Ще идеш у леля ми — реши Таня, — на село. Ще поседиш малко там. Не бой се. Какво ли не ни е минало през главите, ще се измъкнем и този път.

Таня се появи при мен в събота. Донесе ми лакомства и няколко книжки.

— Как си? — попита ме тя.

— Ходя за гъби.

— Това е хубаво.

Седнахме с нея на хълма и запалихме по цигара.

— Как е Дима?

— Забрави го. Изгоря момчето. И не се тормози повече. Няма смисъл. Ама аз те предупреждавах... както и да е.

— Какво става в града, случва ли се нещо?

— Лоша работа. Лома не е много умен. Навсякъде си навира гагата. Ако не сложи ръка на всичко за седмица, знаеш какво ще стане.

— Зная — кимнах аз, — война.

— Точно така — каза скръбно Таня.

За последен път такава война имаше преди две години. Но по това време великият учител и стратег Аркаша беше жив. Тогава Лома демонстрира такъв зверски нрав, че дори виделите какво ли не мъже се стреснаха, а конкурентите се завряха в дупките си и притихнаха. Дори Аркаша се изплаши. Но сега всичко щеше да бъде доста по-различно. Само със сила не можеше да се стигне далеч, трябваше и малко ум, а откъде можеше да се вземе такова нещо у Лома? Аверчетата му щяха да задърпат чергата към себе си. Таня изпусна струя дим, загледа се в далечината и рече:

— Ако сега не помогнем на Лома, ще го смачкат. Той не може да се справи сам с тази работа.

— Какво говориш? — подскочих аз. — Какви ги дрънкаш, Таня? Той скрой номера на Дима, този подлец така се гаври с мен, че дори ме е срам да ти разкажа какво ми се случи...

— Така е, разбира се — въздъхна Таня. — Макар че и той може да бъде разбран. Знаеш ли как се е почувствал, когато го смени с Дима? А той е горд човек. Пък и освен това не сме си чужди. Само си помисли — кой ще управлява всичко, ако отстранят Лома? Не към всеки можеш да приложиш твоя подход. Макар и да е подлец, Лома е свой човек, близка душа. Ще трябва да му помогнем.

— Таня, ама нали самата ти каза, че ще трябва да се измъкнем по живо, по здраво и повече да нямаме вземане-даване с тези бандюги?

Таня отново въздъхна.

— Ох, Лада, че как ще се измъкнем, ние сме вързани за тях със сто въжета. — Тя запали следваща цигара, погледна в далечината и добави: — Нещата стоят така, приятелко, ти забърка тази каша и сега ти ще се оправяш с нея. А аз трябва да тръгвам.

И си тръгна.

На другия ден седях на верандата и нижех гъби на една връвчица, когато чух, че някой влезе в къщата. Обърнах се и на вратата видях Лома, който подпираше касата с рамо. Той се усмихна и изчурулика:

— Ладенце, домъчня ми за теб.

— Махай се отгук, подлецо — казах аз и дори се разревах от отвращение.

Лома се приближи, седна срещу мен и ме хвана за ръката.

— Ладенце, хайде да се сдобрим, искаш ли? Е, аз попрекалих малко. Но ти сама си си виновна. Бях толкова искрен с теб, вярвах ти, през целия си живот може би съм вярвал единствено на теб, а ти ме смени с онова кутре, превърна ме в изтривалка. И какво ще правим сега? Хайде да се сдобрим, Ладенце.

— И през ум не ми минава. Те ще те смачкат и има защо. И ще идеш на пазара да отръскваш търговците за дребни пари.

Лома погали ръката ми и ме попита, кривейки похотливо устни:

— Минаха ли ти синините?

— Не са.

Той се приближи до мен и се надвеси до лицето ми.

— Аз ти ги направих и аз ще ти ги излекувам. Е, Ладенце, ще се сдобрим ли?

Изгледах го отдолу нагоре, помислих малко и казах:

— Седни, ще си поговорим.

Лома седна и се вторачи в мен.

— Положението е следното. Ти натика Дима в затвора и ти ще го измъкнеш оттам.

— Да не си полудяла?

— Точно така. И това е последната ми дума. Ако ти не му помогнеш, аз също няма да ти помогна.

Лицето на Лома тутакси промени изражението си, зениците му се стесниха като на котка, той впи очи в моите, помисли около пет минути, а сетне въздъхна:

— Значи все пак обичаш своето кутре? Добре — подсмихна се Лома. — Ще уредим един въоръжен набег по всички правила, но ти ще платиш на момчетата и ще им платиш добре, защото няма глупаци, които да излагат гърдите си под куршумите на ченгетата за нищо. Ще

платиш и на мен. Продай всичко. Ще те оставя без гащи на задника, Ладенце. Това е първото. А сега второто: двамата с теб ще живеем заедно, но аз не съм Аркаша и не се каня да те делия с никого, така че ще се разведеш с мъжа си и ще го направиш не след време, а още утре. Няма да имаш дял от бизнеса и изобщо не се и надявай. Ще разполагаш само с онова, което ти давам, а аз ще си помисля колко да ти давам. Ако започнеш да се дърпаш, ще те бия, а ако ме излъжеш — ще те убия. Само някой да ми подшушне, че имаш тъпкач, веднага ще те очистя, без изобщо да изяснявам нещата. Ще вляза в затвора, но ще те довърша. Разбра ли всичко?

— Разбрах. Но аз сама ще изпратя Дима до границата. Нямам ти доверие, Ломе. Ще вземеш да убиеш момчето по пътя, от теб всичко може да се очаква.

— Май много се страхуваш за своето кутре.

— Обещай ми.

— Обещавам ти. Ще го изпратиш и ще го изчукаш за последно.

Лома не ме излъга. И направи всичко така, както ми обеща. Аз чаках в моята „Волга“. Те дойдоха с две коли. Дима едва се измъкна от едната. Държеше се за гърдите. Помогнах му да се качи във волгата. Страхувах се да отроня дума пред Лома, а той наведе зловната си мутра към Дима.

— Виж какво, кутренце, хубаво си помисли, преди да решиш да си покажеш носа тук. Няма да те предам на ченгетата, сам ще те очистя и точка по въпроса.

Аз седнах зад волана, а подлецът Святос рече:

— Ломе, не я пускай, ще избяга.

— Лада да избяга от парите? — подсмихна се той. — Че тя на четири крака ще допълзи там, където са те, и песен ще пее.

Боях се дори да въздъхна, та да не би да промени решението си и да ме спре? Едва когато напуснахме областта, повярвах, че съм извадила късмет. Таня ме чакаше на разклонението до железопътния прелез. Аз спрях и излязох от колата, а тя хукна насреща ми и ми подаде един куфар.

— Ето. В едри банкноти.

— Благодаря ти — казах. — Хайде да се сбогуваме, приятелко.

Двете се прегърнахме и се заплакахме.

— Лада, боже мой, желая ти щастие, ти си ми единственият близък човек на този свят.

— Дали пак ще се видим? — рекох аз. Таня подсмръкна.

— Поне ми напиши писмо, за да зная, че си жива. Хайде, тръгвай, стига толкова.

Таня остана далеч зад нас, а аз все си мислех за нея и плачех. Усетих, че Дима ме гледа, обърнах се и го попитах:

— Как си?

— Добре.

— Защо се държиш за гърдите?

— Ребрата ми са счупени.

— Господи! — възкликнах аз.

— Гледай пътя. Живя ли с Лома? Не ми отговаряй, зная.

— Дима...

— Замълчи. С мен ли ще дойдеш? — попита рязко той.

— Ще дойда. Ще дойда, Дима, ако ме вземеш. — Той се подсмихна, а аз бързешком заговорих: — Има неща, които не знаеш. Помниш ли онези пари, които пренасяше като куриер? Ето ги, в куфара са. Аз и Таня ги взехме.

— Разбрах, не съм чак толкова тъп. Че кой друг можеше да ги вземе?

— Ще ми простиш ли? — попитах плахо аз.

— Ти си глупачка, Лада. Но аз те обичам.

Отседнахме в Минск и си наехме стая в приличен хотел. През първите два дни излизахме от нея колкото да хапнем нещо, защото не можехме да се наприказваме и да се нагледаме един на друг. Сетне разговорите понамаляха, защото трябваше да решаваме по-сериозни неща. Парите, които бях взела със себе си, щяха да ни стигнат не за няколко месеца, а за няколко години, но работата не беше само в парите. Бъдещето ни изглеждаше смътно и някак безрадостно.

Шляехме се с часове из града и все по-често извъръцахме очи един от друг. След две седмици честно признах пред себе си, че ми е страшно мъчно за родния ми град, за моя апартамент, за обикновените и скъпите вещи, с които бях свикнала, и най-вече — за Таня. Разбира се, аз и преди това си знаех, че без нея ще се чувствам самотна, но не предполагах, че ще ми липсва чак толкова много...

Пропъждах тези мисли от главата си, тъй като бях наясно, че дори ако реша да зарежа Дима, пътят ми назад е отрязан. Пък и не ми се искаше да зарязвам Дима, защото той нямаше никаква вина, че животът се бе отнесъл толкова сурово с нас, а ако трябваше да бъде справедлива, моята вина за това беше неизмеримо по-голяма. Така или иначе, аз бях нещастна и често плачех тайно от любимия си.

Една вечер той клекна до краката ми, хвана ръката ми и попита:

— Зле ли ти е с мен?

Изплаших се, прегърнах го силно и казах:

— С теб ми е хубаво, Дима. Само че много ме е страх. Всичко е толкова несигурно, толкова мътно.

Той започна да целува ръцете ми и да ме успокоява:

— Всичко ще бъде наред, Ладенце. Прояви още малко търпение. Всичко си имаме, и ръце — слава богу! — също, сега времената са други, нещата стават по-просто. Ще си намеря работа, ще си направим свой дом и животът ще се нареди. Само прояви още малко търпение, моля те.

Разплаках се и започнах да се кълна във вечната любов. Разбира се, Дима беше прав — лентяйството можеше да вкара всекиго в депресия, а пък за мъжа то направо беше равносилно на затвор.

На другата сутрин Дима тръгна да си търси работа, а аз не се сдържах и се обадох на Таня. Тя много ми се зарадва.

— Как върви меденият месец? — попита ме малко ехидно тя.

— Нормално.

— Гласът ти май не е много весел.

— Ами понеже и на мен не ми е весело.

— И защо така? Нали получи онова, което искаше. Любов, романтика и други такива...

— Романтиката не ми харесва. Много ми е жал за Дима... иначе... седя си тук между четири стени и вия като вълк срещу луна. Тежко ми е без теб.

— А на мен да знаеш какво ми е — натъжи се Таня и дори се заплака. — Все едно че осиротях, честна дума... Всичко наоколо ми е чуждо, нищо не ме радва. Дали пък да не взема да дойда при теб? Току-виж парите ни стигнали, как мислиш?

— Не зная. Може да ни стигнат, а може и да не ни стигнат. Но ти няма защо да бързаш. Тук няма нищо хубаво.

— Ами любовта? — сепна се приятелката ми.

— Престани, Таня — казах и заплаках от яд.

Таня започна да ме утешава, а аз — да споделям несгодите си с нея. Мислех си, че така ще ми олекне, но когато затворих слушалката, ме налегна такава мъка, че наистина ми се щеше да завия като вълк.

За щастие скоро се прибра Дима. Той беше засмян и като че ли доволен от всичко, но в очите му се четеше някаква тревога. Тръгнахме да обядваме заедно, вървахме, хванати за ръце, и крояхме планове, но аз не вярвах на нито една дума в тях. На другата сутрин Дима отново излезе, а пък аз поседях, поседях и реших да се поразходя из града. Това беше по-добрият вариант, отколкото да се зверя в тавана. Обиколих магазините, отбих се във фризьорския салон и тайно се зарадвах, защото душевните вълнения изобщо не се бяха отразили на външността ми. Тъкмо обратното — леката тъга в очите придаваше на лицето ми романтичност и това го правеше още по-интересно.

Върнах се в хотела след три часа, натоварена с пакети и напълно доволна от живота. Ключът го нямаше на рецепцията, което означаваше, че Дима вече се бе прибрал. Зарадвах се и закрачих бодро по коридора. Нямах търпение да му покажа новата си прическа и да се похваля с роклята си.

Блъснах вратата, направих крачка напред и застинах. Във фотьойла до прозореца седеше Лома и ме гледаше с глуповата мила усмивка — също като дете, което бе открило шоколад в джоба си.

— Здравей, Ладенце — каза той, сякаш нищо не се бе случило.

Исках да се развикам и да хукна навън, но не ми беше писано: вратата зад гърба ми се затръшна и на нея се облегна кучият син и мой стар недоброжелател Паша Святков. В този момент видях и останалите: Паша Синигеров, или просто Синигера, който се бе излегнал на леглото и също се усмихваше, а встрани от фотьойла се подхилваше Саид. Всички аверчета бяха налице, мамка им...

— Къде е Дима? — попитах мрачно, като се стараех гласът ми да не трепне. Пуснах пакетите на пода и влязох в стаята.

— Чакаме го — усмихна се закачливо Лома, стана и тръгна срещу мен. Свих се под погледа му, а той ме ритна с крак в корема. Естествено, озовах се на пода и започнах да си поемам въздух на пресекулки. — Хубавицата ми тя — зачурулика отново Лома, сграбчи ме за косите, намота ги на ръчището си и болезнено ги дръпна. От

прическата ми нищо не остана. От очите ми потекоха сълзи, а аз примижах и закрих лицето си с ръце. Това не се хареса на Лома. Той ме ритна още веднъж и рече: — Я ме погледни, Ладенце... домъчня ми за теб...

— Да пукнеш дано, мръсничко — отвърнах му аз, макар това да беше неразумно от моя страна. Ако Лома се ядосаше, дори и дяволът не можеше да го спре. Разбира се, той ме удари, а сетне — още веднъж и още веднъж, като с всеки следващ път се вбесяваше все повече и повече. Останалите наблюдаваха всичко това съвсем равнодушно и в това нямаше нищо изненадващо. Вероятно Святос с удоволствие би се включил в побоя, но настроението на Лома трудно можеше да се предвиди и Паша предпочиташе да не рискува.

Очите на Лома се наляха с кръв и той вече не усещаше силата си. Аз тъжно си помислих: „Ще ме убие!“, но той най-неочаквано спря и дори пусна косата ми.

— Да вървим, хубавице — каза с усмивка. — Ще си ходим вкъщи.

— Никъде не отивам с теб — казах инатливо аз, изправих се на колене и естествено още в същия миг отново се озовах на пода. Лома ме сграбчи за яката и лекичко ме разтърси.

— Ще дойдеш, Ладенце, къде ще се денеш? Не се съмнявай, че те очаква такъв живот, че и просяк не би ти завидял... Паша — каза той на Синигера, — събери й партакешите.

— Сама да си ги събира — озъби се той.

— Събери ги — навъси се Лома, — нито един парцал да не остане тук.

Синигера стана с неохота и започна суетливо да снове из стаята. Лома запали цигара и започна да ми хвърля погледи от горе на долу и като че ли беше доволен.

— Къде е Дима? — попитах аз, след като избърсах лицето си.

— Още не сме се виждали с него. Ще ти кажа под секрет, че дори не искам да го виждам...

Той се изсмя, момчетата се спогледаха с известно недоумение, а пък аз изобщо престанах да разбирам какво става. И в този момент забелязах един пакет. Сви ме под лъжичката и разбрах защо беше доволен Лома. Заради парите. Мислех, че съм ги скрила на много

сигурно място, но кучият му син ги бе намерил и сега се хилеше насреща ми.

— Откъде са тези хартийки? — попита той с усмивка.

— Това е откупът — отвърнах нагло аз. Тъй и тъй щеше да се мре, поне можех да си направя кефа. Момчетата малко се постъписаха, а Лома се разсмя. Беше му много весело, дори се плесна по бедрата и каза:

— Усещах аз, че тази работа не е минала без твоята намеса... — В това време Синигера приключи със събирането на багажа ми и мрачно направи знак с глава. — Да тръгваме — изчурулика Лома. — Леле, не ти завиждам, Ладенце...

— Кой ще остане тук? — попита Святот, който очевидно също не схващаше докрай какво бе намислил Лома.

— Никой — отвърна му той. — Кутрето не ми трябва. Нека си живее на воля и да се радва.

В този момент осъзнах, че Дима щеше да се върне и нямаше да намери в стаята нито мен, нито нещата ми, нито парите. И какво щеше да си помисли? Пребледнях и помолих Лома, преглъщайки сълзите си:

— Нека да му напиша бележка.

— Няма да стане — отвърна ми той със зловна усмивка. — Да тръгваме. Иначе ще оставя тук Саид и той за пет минути ще направи твоето кутре на кайма.

— А може ли да се измия? — казах и направих крачка към банята, опитвайки се да измисля как да предупредя Дима.

— И така ми харесваш — засмя се Лома и ме блъсна в гърба. Излязохме от стаята. Лома вървеше отпред, зад него крачех аз, хваната под ръка от Синигера, а зад нас пристъпяха Святот и Саид.

Те бяха дошли дотук с две коли. БМВ-то на Лома се мъдреше на паркинга до джипа на Саид. Момчетата се качиха в джипа и потеглиха първи, Лома ме натика на задната седалка в своята кола, седна зад волана и ги последва. И дума не можеше да става да избягам. Първо, без пукната пара в джоба мисълта за бягство не ме вдъхновяваше особено и, второ, Лома можеше здравата да се ядоса и просто да ме застреля. Тази перспектива никак не ме радваше. Предстоеше ми дълъг път, а изпитвах отвращение, когато гледах Лома пред себе си. Затова легнах, свих колене до корема си и се опитах да заспя.

През целия път не си разменихме дори и три думи. Лома спира на няколко пъти да хапне нещо, но не ме вземаше със себе си, а ме оставяше с някое от момчетата. Аз мълчах със стиснати зъби и отворих уста само веднъж, когато поисках да отида в тоалетната. Лома изсумтя и тръгна с мен. Това стана до едно крайпътно кафене. Буквата Ж на вратата не му направи впечатление. Нарекох на няколко пъти Лома глупак и идиот, но от това нямаше никаква полза. Той твърдо бе решил, че няма да получи възможност да изчезна. Така и стана.

Пристигнахме в родния ни град привечер на следващия ден. Лома дори не намали скоростта пред моя блок. Искях да го помоля да се отбием у нас, но гордостта не ми позволи. Седях и гадаех къде ли ще ме откара, каква ли подлост е замислил и какво ли се кани да направи с мен? Той не роди кой знае колко оригинална идея и ме отведе у тях. Апартаментът му беше огромен, но някак неуютен. Очевидно моят бивш възлюбен бе решил, че му липсва женска ръка.

Влязохме в апартамента. Лома затвори вратата и се обърна към мен. Аз изпаднах в униние под погледа му и започнах да пристъпям от крак на крак. Той реши да си достави удоволствие и ми зашлеви шамар — първо един, а след това — още два. Сетне изсумтя и обяви:

— Чувствай се като у дома си, Ладенце.

След това отиде в кухнята, извади бутилка водка от хладилника и опразни една водна чаша водка на екс, а после — и още една. След което се замъкна в стаята, която в апартаментите на нормалните хора щеше да е хол, а у Лома беше неизвестно какво, тръшна се на дивана и пусна телевизора. Пияният Лома — а след цяло денонощие на волана и две водни чаши водка алкохолът естествено щеше да го хване, — та пияният Лома беше ужасяваща и много опасна гледка.

Шмугнах се в кухнята, седнах в ъгъла и тъй като нямах какво друго да правя, кротко заплаках. Съжалявах се, но и през ум не ми минаваше как мога да си помогна в това нещастие. Лома занесе парите, които беше взел от мен, в спалнята, където имаше тайник, наподобяващ сейф. Това означаваше, че трябваше да се простя с паричките си. Заревах още по-горчиво. Вероятно бих могла да избягам, но нямаше никакъв смисъл да го правя, тъй като в родния ни град не съществуваше място, на което бих могла да се скрия от Лома. Със сигурност щеше да ме намери. И положението ми само щеше да се влоши.

— Лада — подвикна той.

Аз въздъхнах: „Ето, започна се“. Той ми извика още веднъж. Не се канех да ида на срещата с любимия, затова отворих вратата на балкона и заставах на прага ѝ. След като се накрещя до насита, Лома се появи в кухнята. Аз се хванах за парапета и му припомних:

— Живееш на третия етаж, малоумнико. Ако направиш още една крачка, ще скоча...

— Не ти стиска — подсмихна се той.

— Така ли мислиш — подсмяхнах се аз. — Готова съм на всичко, само и само да не виждам мутрата ти.

Покатерих се на плетения стол и седнах на парапета.

— Не ти стиска — повтори Лома, но не чак толкова убедено. Аз вдигнах крака от стола и скръстих ръце на коленете си. Той спря. — Добре де — кимна. — Ти си инатлива мръсница и можеш наистина да скочиш от третия етаж, а аз имам съвсем други планове за теб. Все някога ще ти омръзне да стоиш на балкона.

И си отиде, а аз започнах да се люблювам на панорамата на нощния град. Това занимание не ме забавлява дълго. Налегна ме мъка, но не рискувах да се прибера от балкона.

Лома не се появи повече и ние прекарахме нощта относително спокойно: той в една от своите неуютни стаи, а аз — в кухнята, близо до спасителния балкон.

Сутринта започна отвратително. Събудих се от яките ръце на Лома, които се бяха вкопчили в тялото ми, отворих очи и видях, че е застанал точно между мен и моето убежище. Без да каже нито дума, Лома започна да смъква дрехите ми. Съпротивата ми не даде резултат. След като съблече всичко и събу дори обувките ми, той излезе на балкона и захвърли партакешите ми от третия етаж. Все пак аз се попритесних. А Лома ми се усмихна и каза:

— Това е, в случай че решиш да избягаш. Ако ти хрумне такава идея, направи го, само че ще излезеш навън както те е майка родила.

— Идиот — поклатих глава аз.

— Точно така — съгласи се с охота той и излезе. Не каза кога ще се върне, но аз бях доволна дори и от най-малката възможност да си поема дъх. Отидох в банята, а сетне взех една риза от гардероба и я навлякох. Ако ѝ навиех ръкавите, дрехата можеше да мине за халат.

Хладилникът беше празен, в къщата нямаше нито троха хляб, нито каквото и да било друго. Да не би пък този психар да бе решил да ме умори от глад? От него всичко можеше да се очаква. Хукнах да се обадя по телефона на Таня. За мое нещастие тя не се отнесе към мен с нужното уважение.

— Не се отчайвай — засмя се Таня. — Да не мислиш, че няма да изпързаламе този глупак?

— На теб ти е добре — ядосах се, — а пък аз вече втори ден не съм яла, червата ми къркорят.

— Потрай малко. Ще се отбия при теб след работа... а пък ако той се появи преди това, укроти малко гордостта си и му се примили мило и със сълзи на очите, пък може и да те нахрани.

— Ще му се примоля със сълзи на очите — уверих я аз. И тъй като нямаше какво друго да правя, се възползвах от това, че леглото беше празно, и се търкулнах да поспя.

Таня дойде рано, около три часа, тъй като явно жалбите ми я бяха притеснили и тя бе решила да побърза. Донесе ми някакви дрехи и храна в два плика. Ние се прегърнахме, целунахме се и се просълзахме. Честно казано, истинската причина за сълзите ни беше радостта ни, че отново сме заедно.

— Ще прекършим Лома — увери ме Таня, докато наливаше чай. — Той отдавна е полудял по твоите божествени прелести. Хлътнал е до ушите...

— Да бе, да — изсумтях аз.

— Дааа... — повтори иронично Таня. — Нещата не вървят много добре. Както и предполагах, Лома не е предвидил много неща, а освен това и ти избяга... Вместо да ти тегли една майна и да се заеме с работите си, той се замъкна на другия край на света да търси любимата си жена. Притрябвала си му.

— Разбира се, че му трябва — изпуфтях аз.

Таня ме погледна мрачно и каза:

— Извади късмет.

— Какво? — извиках, опитвайки се да разбере какво искаше да каже Таня.

— Няма защо да се блещиш. Извади късмет. Първо, не те уби, второ, не те осакати, трето, не те даде на момчетата да се позабавляват с теб, само те наби малко, но съвсем по съпружески. И кажи ми сега, че не те обича... Ако не те обичаше, в момента щеше да лежиш в моргата с толкова гнусен вид, че дори не искам да си го представям.

— Опитваш се да ме успокоиш с тези приказки, така ли? — шашардисах се аз.

— Естествено. Не си глупачка и трябва да разбираш. Сега Лома е ядосан и ще побеснее малко, а пък ти трябва да помислиш за бъдещето — как да го обвържеш по-здраво към себе си.

— За какъв дявол ми е той?

— Боя се, че друг няма да има, Ладенце — изчурулика Таня и така страшно заприлича на Лома. — Или ти ще го превърнеш в образец съпруг, или той ще те изпрати в гробището. От любовта до омразата има само една крачка и в обратната посока — също.

— Нямам никаква нужда от неговата любов...

— А по-добре ли е да ходиш със синини? Хайде да погледнем проблема от друга страна: с него имаме общ бизнес...

— Никаква работа нямаме с него — прекъснах я аз. — Аркаша умря, а с него и общата ни работа...

— Ама че си проклета понякога... Остави ме да се доизкажа... Та тъй, с него имаме обща работа. Ако се държиш умно, парите, които той взе от теб, ще ти се върнат с лихвата, сам ще ти ги донесе в зъби, че и опашка ще върти на това отгоре. Лома е глупак, но има власт и с негова помощ ние ще се развихрим... — Очите на Таня запламтяха, а върху лицето ѝ засия блясъкът на вдъхновението.

— А пък аз се чудех как си могла да му издрънкаш къде съм се скрила — поклатих глава.

Таня остави забележката ми без отговор, почеса се по носа и добави:

— С Лома ще заживеем по-добре, отколкото с Аркаша.

Погледнах я и простенах:

— Таня, той ще ме убие...

— Едва ли, щом досега не те е убил. А пък ти не се прави на интересна и го приласкай върху прекрасните си гърди. Ще побеснее още малко и ще ти прости. А ти ще го въртиш на пръста си по-лесно, отколкото Аркаша, царство му небесно (на това място Таня направи кръст в празното пространство). Котките и жените са сами по себе си, а мъжете и кучетата се нагаждат към тях — издекламира най-неочаквано тя.

— Това сама ли го измисли? — сепнах се аз.

— Не, нямам такива способности. Почерпих го от една умна книга, няма-няма и току прочетеш нещо смислено.

— Тази мъдрост от мъжки произход ли е?

— Разбира се, жените са скромни хора.

— Интересна мисъл — вгълбих се аз. А Таня ме гледаше хитро.

— И какво трябва да направя с този глупак?

— Кажи му, че страшно го обичаш.

— Да не си откачила?

— Че какво толкова? Нали ти самата твърдиш, че е глупак. Ще ти повярва, ако му го кажеш от сърце.

— А как да го направя, просто ей така да се хвърля на врата му и да му обявя: „Ломе, обичам те“?

— Просто ей така май няма да стане. Все пак момчето си има име, казва се Гена. Разбира се, по-добре ще е да му кажеш Геночка.

— А още по-добре ще е той да стане новопредставения пред свети Петър Генадий — казах язвително аз.

— Не, не е по-добре — отвърна ми търпеливо Таня. — Защото съществува и Святков. Той не те харесва и при първа възможност ще те направи на кайма. Тъй че мисли... Ако ти трябва хубав живот, създай го със собствените си ръце.

В този миг вратата се отвори и на прага се появи Лома в почти трезво състояние. Той не изпъди Таня, а най-миролюбиво я поздрави. Това още повече ме убеди, че именно тя му беше подшушнала къде се намираме с Дима.

— Защо мориш човека от глад? — подсмихна се Таня, докато наливаше коняк на Лома.

— Няма да пукне — отвърна той, без да поглежда към мен.

— В затвора може да ти дават макарони, но все пак те хранят. От глад я нападат лоши мисли. И реве.

— Знаеш ли как ще ми зареве тя — успокой я Лома.

В този момент погледът му се натъкна на нещата, които ми бе донесла Таня. — Какво е това? — попита мрачно той.

— Събрах волни пожертвования за Лада. Какво да прави жената, гола ли да ходи? — Лома стана, сграбчи всички дрехи и ги метна през балкона. — На някой му провървя — въздъхна Таня. — Хиляда и петстотин долара.

— Психар! — изкрещях аз. Лома ритна стола ми и аз веднага се озовах в ъгъла, като в същото време си разбих устната на ръба на масата.

— Какво правиш, гадино? — стана Таня. — Какво ми обеща? Какви клетви ми дава? Нарита я веднъж и стига толкова, звяр нещастен...

— Ако се намесиш още веднъж, и ти ще го отнесеш — увери я Лома и пийна от конячето си.

— Глупак — поклати глава Таня и ми помогна да стана. — Жената се подвела, избрала не когото трябва. А ти ако беше умен, щеше да ѝ простиш, винаги е по-добре да подхождаш с добро.

— Изчезвай отгук! — изрева Лома. — Много се заседа.

— Видя ли какви ги върши? — оплаках ѝ се аз, размазвайки сълзите си.

— Прояви гъвкавост — посъветва ме Таня и си обра крушите. Лесно ѝ беше да говори...

Лома се настани пред телевизора. Аз измих съдовете и надникнах в стаята му.

— Гена, може ли да легна на дивана?

— Може да легнеш в спалнята — подхилна се той.

— Ти ще ме биеш.

— Зависи какво ще си заслужиш.

— Върви по дяволите... — ядосах се аз.

— Тогава си избери: кухнята или антрето. Можеш да вземеш едно чердженце и да легнеш до вратата.

— Да пукнеш дано, говедо такова! — пожелах му аз от все сърце.

Издържах така една седмица, а след това отидох в спалнята. Лома доволно се подсмиваше:

— Да не би да се реши, Ладенце?

— Обещай ми, че няма да ме биеш!

— Как ли пък не...

Заселването ми в спалнята приключи плачевно, защото получих една синина под окото, цапардосах Лома с нощната лампа и прекарах остатъка от нощта на балкона. Но този път не ревах, а гледах към булеварда и се подсмивах. Думите на Таня започнаха да ми въздействат и в главата ми все по-често се пораждаше въпросът дали пък наистина не мога да изпързаям този глупак. Добре, гадино, обещавам ти да ходиш пред мен на задни лапи и да въртиш опашка.

На сутринта се обадох на Таня.

— Какво измисли, приятелко?

— Гнус ме е от гадната му мутра — казах аз.

— Нищо, ще свикнеш. Тепърва ще ти хареса... Не ти ли спомена нещо за бизнеса?

— Не.

— Това е лошо. Сега Святос му е най-близкият съветник. И дърпа чергата към себе си. Няма да успеем да се озърнем, когато вождовете ще вземат да се сменят. Лада, размърдай си мозъка...

— Я върви на майната си... — креснах аз и затръшнах слушалката.

Изведнъж ми стана обидно. Лома проявяваше твърдо нежелание да ми прости изневярата. Щенията му не ме тревожеха кой знае колко, но вече ужасно ми беше омръзнало да ходя със синини и да вися на балкона. С една дума, настъпи време да измисля нещо.

Пуснах касетофона, послушах малко музика и съставих плана. Първото, което трябваше да направя, бе да дам на този малоумник възможност да ме съжали. Щеше да е най-добре да се направя на болна. Ала макар и глупав, той беше хитър и недоверчив, тъй че болестта трябваше да изглежда съвсем като истинска. Времето беше студено. Излязох на балкона и полегнах за малко там. Зиморничава съм и тутакси се простудих, а привечер вдигнах и температура. Ала напразно се старах, защото моят гълъб се появи призори и доста поразвеселен, така че просто не забеляза плачевното ми състояние.

На сутринта имах вид на умираща. Лома се приготви за десетина минути и излезе, а през нощта дори не се прибра. Бях се престарала с лежането на балкона и се разболях съвсем истински. След като чаках любимия си и през целия следващ ден, аз се ядосах и си повиках такси с намерението да отида при Таня.

Щом ме видя боса и само по ризата на Лома, шофьорът се облещи. Показах му насиненото си око и му обясних:

— Мъжът ми ме преби. Закарайте ме при приятелката ми...

— Жесток човек — отбеляза чичкото. — С какво му скъса нервите?

— Пропусна да ми каже...

Чичкото се оказа добър човек и ме откара при Таня. Тя само поклати глава, настани ме в леглото и започна да се грижи за мен. Таня не можеше да мълчи, затова заедно с грижите ѝ, отгоре ми се изсипа и поток от полезни съвети и предложения. Главата ми започна да се надува и май че дори се пропука.

— Не можеш ли да млъкнеш, скъпа? — помолих я любезно аз.

Таня се намръщи и обидено изсумтя, но млъкна. Затворих блажено очи.

В един часа през нощта се появи Лома.

— Къде е Лада? — попита той доста страховито.

— Тук е. А ти се омитай, няма да ти я дам.

— Аха — подхилна се хищно Лома.

Разгневена и решителна, Таня застана на вратата.

— Къде се мъкнеш по цели нощи? Вдигнала е четиридесет градуса температура. В дома ти няма троха хляб, няма кой да иде за лекарства...

— Донесъл съм й лекарство, ей сега ще оздравее.

Лома побутна леко Таня и влезе в стаята. Дълго бях репетирала тази сцена и сега лежах просната върху възглавниците. Насиненото ми око, което ужасно разваляше общата картина, не се виждаше. Дишах тежко и се канех всеки момент да умра. Не зная какво бе очаквал да види Лома, но той видимо се притесни. Сетне ме сграбчи за раменете и рязко ме вдигна. Опитах се да отворя очи и слабо простенах, отпусната върху ръцете му като парцалена кукла. Лома прибягна към обичайното си средство за общуване с мен: залепи ми една плесница. Таня злобно му изкрещя:

— Махни се, гадино! Какво си мислиш, че правиш, звяр такъв! Искаш да ти умре в ръцете ли? Жената вече трети ден е с температура. Лежи сама в празния апартамент, няма кой глътка вода да й даде, а на него изобщо не му пука. Наложил се да я докарам у нас... Какво си се опулил?

Аз лежах мълчаливо и само леко простенах. Лома местеше поглед от мен към Таня и обратно и не искаше да повярва, че съм смъртно болна.

— Я си върви вкъщи — измърмори приятелката ми.

— Правилно — изчурулика Лома. — Тя няма работа тук.

— Гена, тя има нужда от лекар. Ти ли ще се грижиш за нея? Утре още сутринта ще изчезнеш за три денонощия и тя ще издъхне в апартамента ти.

Без да чува какво му говорят, Лома се опита да ме изправи на крака. Аз тутакси се свлякох на пода. Той се ядоса и се опита да го направи още веднъж, но постигна същия успех. Таня не издържа и го цапардоса по гърба.

— Какви ги вършиш...

Щом схвана, че упорито не искам да стоя на краката си, той ме вдигна на ръце и тръгна към вратата.

— Вземи одеялото — засуети се Таня. — Ще я простудиш допълнително. Защо ли не дойда с вас, всичко може да се случи...

По пътя аз не показвах признаци на живот, а Таня успя да наплаши Лома до такава степен, че когато се озовахме в апартамента му, той извика Бърза помощ. С приятелката ми дори не разчихме на такъв успех. Лекарката дойде и веднага заяви, че трябва да ме откара в болницата. Лома изведнъж се стресна, започна да пъха пари в ръцете ѝ и да говори всевъзможни глупости. Жената реши, че той е идиот, и повтори още по-категорично:

— В болницата! — И ме откараха.

Лома не се появи цели три дни и аз тайничко се радвах на това. Но на четвъртия се домъкна в болничната стая. Едва ли защото се тревожеше за здравето ми, а по-скоро защото се боеше да не избягам.

Лома прекрачи прага и смутено се закова на място. Трябва да отбележа, че досега той беше виждал лицето ми или с огромно количество грим по него, или разкрасено със синини. През тези дни синините бяха изчезнали. А без грим изглеждах по съвсем друг начин. И преди всичко — много по-млада. Сега смело можеха да ми бъдат дадени не повече от осемнадесет години. Това се отнасяше за лицето ми, а онова, което притежавах от шията надолу, също можеше да мине за изключително впечатляващо осемнадесетгодишно телце. Ала в този момент Лома се бе вторачил в лицето ми. Таня твърдеше, че имам прекрасна душа и че тя е отразена на лицето ми. Тъй или иначе, аз не обичам да показвам лицето си без грим пред кого да е и правех това изключително рядко. И понеже Таня реши, че от много глава не боли, тя ми сплете две плитки и ми намъкна някаква идиотска нощница с розови воланчета. Не зная какво довърши Лома — дали чистотата на невинно момиче, която излъчвах, или въпросните воланчета. Но той замря на вратата като истукан и облеци очи.

Бях настанена в самостоятелна стая с баня и телевизор, тъй че нямаше кого да притесняваме, и щом Таня зърна Лома, моментално започна да нарежда:

— Появи се... Лада може да умре, а ти дори няма да разбереш... Да му се повдигне на човек, като те погледне, мутрата ти е подпухнала, сигурно от три дни и нощи се наливаш? И окото ти не трепва...

направо да им завидиш на някои хора... Ладенце — каза с меден глас Таня и седна на леглото, — пийни си млекце...

— Не искам мляко — отвърнах капризно аз и нацупих устни. Щом чу гласа ми, Лома сякаш се съвзе и влезе в болничната стая.

— Здравсти — каза той и се покашля.

— Здравсти — изсумтя Таня, а аз отговорих:

— Здравей, Гена.

Лома се стегна и ме погледна почти изплашено, сетне взе един стол и седна до мен. Таня продължаваше да ми навира млякото в ръцете. Аз го изпих и ѝ върнах чашата, като се стараех да не поглеждам към любимия си, но за сметка на това той не преставаше да се блещи насреща ми.

— Какво става с теб? — попита Лома след минута.

— Наистина ли те интересува? — клъвна го Таня. — А пък ние си мислехме, че след като докара жената до болница, вече...

— Не съм я докарал аз — ядоса се Лома.

— Да бе, сигурно аз съм я докарала дотук. А какъв срам брахме: доведохме я без пантофи, без халат и без гащи, прости ми господи. Клетата тя... — Таня се изплю от яд и загърби Лома.

— Сама си е виновна — измърмори той.

— Аха, започна се... — изпръхтя приятелката ми. — Сама, та сама... това вече го обсъдихме... Ти себе си виж, и теб си те бива... появи се чак на четвъртия ден.

— Обаждах се по телефона — каза Лома и ме стрелна с поглед. Бях настанила ангелската си главица върху възглавниците и разглеждах замечтано тавана.

— И какво, появи се направо от улицата, така ли? — измърмори крайно ядосано Таня и погледна към Лома.

— И си с празни ръце, нали? Да беше донесъл поне една сбръчкана ябълка... и да рече човек, че нямаш пари... Не стига, че у вас я мориш с глад, ами и когато е в болницата, не можеш да постъпиш като хората. Тя има нужда от витамини. А аз между другото не съм милионерка. Знаеш ли колко струва тази болнична стая?

— Таня, остави ме на мира — махна с ръка Лома. — Ще ти дам пари колкото поискаш, намерила за какво да се тревожи... — Той отново ме стрелна с поглед и попита: — А ти как се чувстваш?

— Зле — прошепнах аз и прехапах устни, а очите ми се наляха със сълзи. Подсмръкнах и посегнах да си взема носната кърпичка.

— А от какво ти е зле? — притесни се Лома.

— Ами не искам да стоя тук... — оплаках се аз. — Лежа сама по цели дни, а нощем толкова ме е страх, че не мога да заспя...

— Все едно вкъщи ще ти е по-добре — намеси се Таня. — Лома сигурно пак ще изчезне за цяло денонощие, а ти ще се търкаляш сама и ще чакаш да видиш дали ще се появи или не.

— Вкъщи си е вкъщи — казах аз и избърсах очи с носната си кърпичка.

— Трябва да се лекуваш... — навъси се приятелката ми.

— Чувствам се по-добре, наистина...

Лома въртеше глава, гледаше ни и се напъваше да разбере нещо.

— Няма да те пусна у вас — заяви най-неочаквано той. — Ще дойдеш при мен.

Двете дружно въздъгнахме, защото любимият ми схващаше всичко, но с голямо закъснение.

— А ние за какво говорим? — заяде се с него Таня.

— Ааа — проточи той. — Има ли бронхопневмония?

— Господ я пожали. — Тъпотията на Лома я ядосваше и тя изобщо не възнамеряваше да крие това.

— А температура има ли?

— И температура няма.

— Ясно. — Той стана и излезе от болничната стая.

— Е, и? — попитах аз.

— Видя ли му мутрата?

— Видях я за съжаление...

— За какво съжаление говориш? Ами че той толкова се притесни...

— А ние какво печелим от това?

— Трябва да проявиш търпение... — Продължихме да се зъбим една на друга, но в един момент Лома се върна.

— Да вървим — каза той от прага.

— Къде ще вървим? — възкликна Таня.

— У дома. Защо трябва да се търкаля тук? Хванах докторката в коридора и тя обеща да идва вкъщи всеки ден, в смисъл до окончателното ѝ оздравяване.

— Да не си мръднал? — развика се Таня.

— Престани да крещиш — обадох се аз. — Не искам да оставам тук... Вкъщи ще оздравея по-бързо.

— Как ли пък не... — започна Таня, но вече никой не я слушаше. Станах от леглото и в този момент ми хрумна нещо.

— Гена — казах смутено и с въздишка. — Нямам нищо друго, освен ризата...

Лома се замисли за около двадесет секунди, а сетне каза на Таня:

— Да вървим за парцалки.

— Побързайте, чувате ли? — помолих жално аз и продължих да се правя на заточена принцеса.

— Веднага се връщаме — обеща Лома.

Двамата с Таня излязоха, а аз се протегнах сладко и се заех да обмислям как да се държа по-нататък.

Лома изобщо не беше дребнав човек, затова те се върнаха чак след два часа. Таня доволно се подсмивваше, а когато издебна момента, ми прошепна:

— В колата няма място... А ти не вярваше, че ще се справим с положението...

Тя изтърси съдържанието на торбата върху леглото, а аз се надигнах и започнах да се обличам. Чувствах се добре, но за всеки случай се задъхвах и от време на време притварях уморено очи.

— Не биваше да правите това — въздъхна Таня, когато забеляза изтормозения ми вид. — Трябваше да полежиш тук още малко...

— Не, искам да си ида вкъщи — заявих аз.

Напуснахме болницата и потеглихме към дома на Лома.

— В хладилника ти сигурно няма нищо — измърмори Таня, щом зърна един супермаркет.

— Ще се отбием в магазина, какво толкова?

Седях отзад, Лома непрекъснато ме наблюдаваше в огледалото, а аз изглеждах тиха и замислена.

— Веднага трябва да легнеш — каза Таня вече в апартамента.

Аз погледнах доверчиво към любимия си.

— Къде да отида?

— В спалнята — отвърна той леко смутен и стрелна Таня със строг поглед. Тя беше мъдра жена, разбираше от погледи и затова след няколко минути си отиде.

Настаних се в спалнята върху огромното легло на Лома, а той слезе до колата и се върна натоварен като магаре. Пусна пакетите на пода, посочи ги с глава и ми обясни:

— Ето, купих ти някои неща...

— Благодаря — казах скромно аз и се загледах през прозореца, а Лома започна да се притеснява.

— Искаш ли нещо? — попита той след десетина минути. — Да пусна ли телевизора?

— Боли ме главата от него — отвърнах натъжено и помолих: — Направи ми чай. С лимон, ако може...

— Забравихме да купим лимони. Ей сега ще отида.

— Недей — опитах се да го спра.

— Ама наблизко е... — Лома очевидно имаше нужда да извърши подвиг.

— Само че се върни бързо — помолих го сърдечно.

След половин час ние вече пиехме чай в спалнята, аз — в леглото, а Лома — във фотьойла. Много скоро той не издържа и попита:

— Защо си толкова мълчалива?

Свих рамене.

— Зле ми е. Никого си нямам, освен Таня. Преди не се замислях по този въпрос, но докато лежах в болницата, поразсъждавах върху разни неща... Съвсем сама съм. Така се случи, че... — И в този момент избърсах една несъществуваща сълза.

— Какво е станало? — не разбра Лома.

— Какво ли не... Нямам роднини, нямам мъж, няма го и Аркаша...

— Намерила си за кого да се сетиш — изсумтя Лома.

— Той се грижеше за мен — казах жално. — И между другото никога не ме биеше.

— А пък аз те бия и ще те бия — утеши ме Лома, — защото човек не може да се държи по друг начин с теб. Ти си подла жена, макар че в момента видът ти е като на самата невинност. Само че аз не се поддавам на такива неща. Познавам и кътните ти зъбки...

— Нищо не познаваш — обидих се аз.

— Познавам, познавам... И никога в живота си няма да ти простя за онова кутре. И на онзи свят дори ще ти го припомня.

„И на онзи свят ли ще се навърташ около мен?“ — помислих си аз, но на глас казах:

— Сам си си виновен...

— Какво? — изненада се Лома.

— Каквото чу. Колко години поред те обичах, а ти изобщо не ми обръщаше внимание.

Лома се задави с чая, закашля се, а сетне поклати глава:

— Ама че нагла жена си ти, Лада...

— Недей да се преструваш и да се правиш на глупак — ядосах се аз. — Спомни си колко години не свалях очи от теб. — От моя страна беше невероятно нагло да говоря тези неща, само че, когато човек си имаше работа с глупак, нямаше защо да усуква и да увърта, пък и моят любим не обичаше намеците и тълкуваше по свой си начин въздишките. Погледнах го право в очите и казах: — Влюбих се в теб като ученичка.

— Ти ли? — Той чак сгърчи лице от възмущение. — Че ти дори нито веднъж не се обърна към мен по име.

— Много хора се обръщат към теб по име, но единствено аз те наричах Ломе.

— Аха. Не си измисляй. Уж не сваляше очи от мен, а спеше с Дима.

— Ти си си виновен — повторих аз. — Между другото аз съм жена, а не някакъв си манекен от витрина. Искаше ми се някой да ме обича. Не случих на мъж — Аркаша не го биваше кой знае колко и в този момент се появи Дима. Както всяка жена, и аз си мечтаех всичко

да бъде истинско, както при хората. А с теб какво щях да правя? За какво ти е на теб любов? Само гледаш как да се натръскаш и да вдигаш полите на мадамите по кръчмите...

— Да бе — каза обидено Лома и се извърна към прозореца. — Аз изобщо не съм човек.

— Няма защо да се обиждаш от истината — отбелязах назидателно аз.

— Много знаеш каква е истината. Не ти вярвам. Измъкна Дима от затвора и избяга с него. И според теб това е съвсем естествено, така ли?

— Пред Дима съм виновна, разбира се. Докато беше в затвора, направо се изтормозих, защото нещастieto го сполетя заради мен. Но когато отидохме в Минск, нещата се оказаха съвсем други. Хем разбрах, че нямам нужда от Дима, хем по цели ноци мислех за теб. И затова се обадох на Таня.

— Направо ти повярвах — подсмихна се Лома.

— Няма нужда да ми вярваш — обидих се аз и започнах да пия чая си мълчешком.

Лома се въси известно време, разглежда ме изпод вежди и накрая обяви:

— Зная защо ме баламосваш. Остана гола и боса и запя нова песен. Искаш да се намърдаш в бизнеса, това е...

— Никога не съм си пъхала носа в бизнеса. Когато Аркаша ми е искал съвет, аз съм го съветвала и няма защо да лъжа, че не е било така. Но вашите неща изобщо не ме интересуват. И изобщо вече се уморих и не искам да говоря повече с теб. — Оставих чашата, легнах и се обърнах на другата страна.

Лома излезе от спалнята и около половин час обикаля из апартамента. Сетне отново дойде при мен.

— Лада, искаш ли да хапнеш нещо? — попита той от прага.

— Не искам — отвърнах мрачно аз.

— Таня казва, че ти трябва такова... витамини.

— Таня е тъпачка.

Лома понечи да си тръгне, но спалнята го привлича като магнит. Покрачи малко около вратата и после дойде при мен.

— Ще си полегна за малко. Нещо ме заболя главата.

„Имаш ли глава, че да те заболи“ — изсумтях наум аз, но си замълчах. Лежах със затворени очи и чаках да видя какво ще стане по-нататък. Лома се настани до мен, без да се съблича, вторачи се в тавана и напрегна единствената си мозъчна гънка. По всичко личеше, че беше озадачен.

— Лъжеш за всичко — изтърси той някъде след около половин час.

— За какво лъжа? — наложи ми се да се изненадам.

— За всичко. Намерила си глупак да ти вярва.

— Ами недей да ми вярваш — обидих се аз и отново се обърнах на другата страна.

През нощта Лома почти не спа и непрекъснато се въртя, късайки нервите ми. Не ми посегна и това наистина беше странно. А на сутринта аз се обадох на Таня и ѝ докладвах за постигнатия успех.

— Ледът се пропука — зарадва се тя. — Най-важното е тази мисъл да се забие в тъпата му глава, а пък останалото е въпрос на техника.

— Не им се ще да ми повярват... — казах иронично аз.

— Само да знаеш колко им се ще — изпuffтя Таня. — Откога ти разправям, че той отдавна и завинаги е полудял по божествените ти прелести.

— Добре де — въздъхнах аз. — И какво смяташ да правим по-нататък?

— Направи пирог.

— Какво? — слисах се аз.

— Казах да направиш пирог и да нахраниш любимия си. Прояви женска грижа и ласка.

— Ти май че окончателно си откачила — ядосах се аз. — Какъв пирог? Че аз никога в живота си не съм правила пирог.

— Няма значение, ще се отбия след работа и ще го омесим. А пък ти се поразмърдай и приготви тържествена маса със свещи... Лома в кантората ли е?

— Знаем ли къде го вее вятърът. Най-добре ще е никакъв да не се връща.

— Пепел ти на езика. Аз храня големи надежди за Лома.

— Ами храни си — посъветвах я и затворих слушалката.

Беше страшна скука да стоиш затворен между четири стени. Разходих се из апартамента и реших да му придам вид на нормално човешко жилище. Все пак това беше някакъв вид занимание, пък и имаше полза от него.

Таня се отби в обедната си почивка и приготви пирог, като ми записа рецептата на един лист. Тукатси го изхвърлих, но пирогът ми хареса и аз веднага се въоръжих с нож.

— Какво правиш? — плесна ме през ръката Таня. — Това е за любимия ти.

— Да пукне дано — въздъгнах аз, но оставих ножа.

— Престани да викаш дявола. Лома не е просто поредният глупак, а дар божи. Втори такъв няма да намериш в целия свят.

— Това е абсолютно сигурно — кимнах аз.

Лома влезе в апартамента и подозрително подуши въздуха. Аз излязох от хола, усмигнах се плахо и глезено казах:

— Мислех, че ще си дойдеш по-рано.

Лома се разходи мрачен и наежен из жилището, влезе в кухнята, видя сервираната маса с пирогом по средата, обърна се към мен и каза:

— Какво е това?

— Вечеря — свих рамене аз. — И ти да седиш по цял ден без работа... А ето и списъка на нещата, които трябва да се купят, за да направим от колибата, в която живееш, нормален дом.

Лома не погледна списъка и заяви с доволна подла усмивка:

— На мен и така ми харесва. Освен това вече съм вечерял.

— Така ли? — Сграбчих покривката за четирите ѝ краища заедно с всичко, което беше върху нея, и я занесох до шахтата за смет, изпитвайки почти злобно задоволство от това, че Таня напразно се беше старала. Вярно, така и не опитах пирогом, но какво да се прави.

— И какво? — попита Лома, когато се върнах.

— Нищо — отвърнах му и тръгнах към банята. Задържах се там доста дълго, а когато излязох, заварих Лома пред телевизора. Погледна ме и ме попита рязко:

— Как си? Имаш ли температура?

— Сутринта имах — отвърнах му навъсено, след което отидох в кухнята, намазах си една филия с черен хайвер, седнах на стола с

кръстосани крака и започнах да поклащам пантофа си. Естествено Лома се домъкна подире ми. По физиономията му нямаше и следа от нагло самодоволство, а по-скоро се четеше някаква нерешителност и известно притеснение. Разбрах, че нямаше дълго да издържи, и ми стана скучно. Гена седна срещу мен и каза някак разсеяно:

— Какво прави през деня?

— Как какво, не виждаш ли?

— Виждам. Много хубаво е станало, наистина...

— Нищо хубаво няма. Къде си намерил тези вехтории? От някоя разпродажба ли ги купи?

— Да не би да си нямам друга работа, че да обикалям магазините... — поклати глава Лома.

— И с какво толкова си зает, че не ти остава никакво време? — учудих се аз. — Търкаш столовете в кантората, така ли? Де да имаше полза от това...

Лома не се обиди, погледна ме и изведнъж каза:

— Лада, искам да се посъветвам с теб. Стана тук една работа...

Подсмихнах се наум, защото вече имах с какво да зарадвам Таня, оставих пантофа си на мира и внимателно се заслушах.

На сутринта, докато се бръснеше в банята, Лома ме извика. Отидох там и застанах до него.

— Какво искаше да се купи? — с леко угоднически тон ме попита той.

— Списъкът е на хладилника.

— Хайде да отидем заедно, че ще взема да купя каквото не трябва и ще се ядосаш...

Свих рамене.

— Добре, да отидем заедно...

В магазините Лома се държа изумително търпеливо и дори подозирам, че изпитваше удоволствие от нашите обиколки. В началото аз само демонстрирах интерес, но след това наистина се увлякох, сякаш действително имах намерение да заживея в омразния апартамент на Лома.

Привечер Лома се накани да иде в кантората.

— Да приготвя ли вечеря? — поинтересувах се аз, застанала с гръб към него. — Или ще закъснееш?

— Пригответи — отвърна той, покашляйки се, и ме напусна. Изкисках се и започнах да подреждам покупките. Ако Таня не грешеше и дълбоко в душата си Лома таеше голяма любов към мен, днес щеше да му дойде нанаягорно.

Вечерята стана прекрасна. Издокарах се с нова рокля и останах изключително доволна от себе си.

Когато любимият ми се върна, сложих масата, настаних се скромно в ъгъла и го загледах с неопикуема нежност. Лома дъвчеше, въсеше се и най-сетне каза с въздишка:

— Хубава жена си, Лада...

— Това лошо ли е? — учудих се аз.

— Не зная — въздъхна отново Лома. — Това създава само грижи...

— Тогава си намери някоя грозотия — посъветвах го аз.

— Каквото съм търсил, съм си го намерил — заяви той. — Но лошото е, че ти нямам никакво доверие.

— Започва се — въздъхнах тежко аз. — Нали вече ти обясних всичко.

— Обяснила ми тя... — започна да се ядосва любимият ми.

Отидох при него, разтворих коленете му, наместих се удобно, притискайки се до гърдите му, и казах:

— Защо не вземеш да млъкнеш за малко и да свършиш някаква полезна работа. — Докато Лома мислеше какво да ми отговори, аз го целунах и добавих: — Толкова ми липсваше...

Лома включи нощната лампа, която съвсем неотдавна го бе цапардосала по празната тиква, и започна да ме разглежда. Той дишаше учестено, а по физиономията му личеше, че е страшно доволен. Има си хас... Понеже аз само дето не заставах на уши.

— Е, как беше, хареса ли ти? — попита той, а аз се засмях, протегнах се и погалих коремчето си.

— Толкова ми хареса, че няма накъде повече. — На това място силно го прегърнах и измърках: — Губя съзнание, когато съм под теб...

— Здравата крещеше — потвърди той и посегна да ме целуне, аз отметнах глава назад, а сетне му зашепнах в ухото някакви крайно неприлични неща. Любимият ми беше доволен, добродушен и изключително мил. Реших да направя един малък експеримент.

— Жадна съм — казах капризно и се протегнах в ръцете му.

— Какво да ти донеса? — попита с готовност той.

— Студено мляко.

— Не бива да пиеш студени неща, пак ще се разболееш.

Той ми донесе млякото, след като грижливо го беше затоплил.

— Гладен съм — рече Лома, взе от ръцете ми празната чаша и веднага попита: — Онова, което ми каза, истина ли е? Поне малко?

— Какво? — не разбрах аз.

— Ами... това, че ме обичаш. — Той едва превъртя език, за да произнесе тази дума. Нищо, ще те науча да я казваш, по двадесет пъти на ден ще ми я повтаряш.

— А ти как мислиш? — попитах го нежно аз.

Той замълча и ме погледна сериозно.

— Не зная. Това, че ти е кеф да си с мен като с мъж, го усещам, но другото...

Той се намръщи и ме погледна изпод вежди... Лома си беше глупав, но му се искаше да повярва на думите ми. Притиснах главата му до гърдите си, погалих го по косата и замърках:

— Обичам те... Не усещаш ли? Ядосваш ми се за разни минали неща, а не виждаш, че съм луда по теб. Каж ми сега, не си ли глупчо?

Той надигна глава, вторачи се в очите ми, гледа ме дълго, на лицето му се изписа известно смущение, сетне ме прегърна, притисна ме силно и каза:

— Ладенце, закълни се, че ми казваш истината. Закълни ми се и ще ти повярвам.

Засмях се, близнах го нежно като кученце по шията и се заклек:

— Бял ден да не видя, ако не е така.

И стана точно така, както го казах.

След един месец се оженихме. Естествено кума ни беше Таня и изглеждаше много доволна от нещо. Както и предполагах, Лома се опита да превърне сватбата ни в зрелище, което да напомня коронация, но аз се възпротивих и настоях за скромна церемония.

Много скоро влюбеният Лома започна да ми къса нервите повече, отколкото вбесения и аз взех да си спомням за времената, когато се биехме и карахме, като за най-хубавите дни от живота ми. За разлика от мен Таня се веселеше и потриваше ръце.

— Нали ти казах, че ще заживееш като в приказка.

— И това ми било приказка — ядосвах се аз.

— А ти какво искаш? Харчиш пари колкото си искаш, мъжът ти те обича, крачка не прави без теб и само „Ладенце“ та „Ладенце“ повтаря. Момчетата също разправят, че Лома се е побъркал по жена си.

— Писна ми от него — креснах аз.

— Престани, миличка... — Приятелката ми се намръщи.

— Таня, хайде да помислим как да се отървем от Лома.

— Какво значи „да се отървем“? — сепна се тя.

— Това и значи, искам да бъда вдовица.

— Да не си откачила? Нещата тъкмо се наредиха, Лома те слуша, умира за теб, какво още искаш? Всяка жена щеше да е щастлива с такъв мъж.

— Ами тогава вземи го ти — изсъсках й.

— С удоволствие, само че той е изгубил и последната си капка мозък по задника ти... Вчера го срещнах. Мъкне някакво кожено палто с доволна физиономия. „Подарък за Лада“, вика — изимитира мъжа ми Таня, — и целият грее от щастие.

— Започна да строи къща — оплаках се аз. — Таня, отърви ме от този малоумник, докато не е прахосал всичките ми пари. И без това няма да построи нищо читаво...

— Ами заеми се ти с тази работа... кажи му какво да прави. Той ти е мъж и разсъждава съвсем правилно. Двамата с него не можете да се тъпчете в три стаи? А когато дойдат децата...

— Млъкни, глупачко — креснах ѝ отново и дори замахнах.

Таня се разсмя и рече:

— Чудиш се вече какво да правиш. Лома е златен мъж и ако се държиш с него както трябва...

— Той е същински идиот.

— А ти какъв искаш? Нали имаше един умен, Дима се казваше. И само дето след две седмици с него започна да се гърчиш от мъка...

— Ама че си проклета — поклатих глава аз. — Щом не искаш да ми помогнеш, недей, сама ще се справя.

Таня се изплаши.

— Лада, не върши глупости. Лома може и да е малоумен, но ако заподозре, че пак му въртиш някакви номера, трети път няма да ти прости. И ще се молиш всичко да е както преди, но няма да стане. Чуваш ли?

— Чувам — отвърнах недоволно аз.

— Тъй да знаеш. Вече си казала, че го обичаш и го обичай.

— Ще го задуша от обич.

Таня се развесели и заяви:

— Надали ще успееш. Лома е як мъж...

— Я си върви вкъщи — отсякох аз.

Приятелката ми се обиди:

— С какво чак толкова те е изнервил? Хубавец е, здрав е като бик, джобовете му са фрашкани с долари... Е, бил глупав, голяма работа... Това е още по-добре. Лада, ти си умна жена и знаеш, че е по-лесно да си имаш работа с глупав мъж... Бизнесът си върви, а ако не се заплеснем и пропуснем възможността, скоро ще сложим ръка на всичко.

— Искам да бъда вдовица — напомних ѝ аз. — Намери някой килър, ще му платя колкото иска, само и само да се отърва от този негодник...

— Сега не му е времето за това — простена жално Таня.

— Казах ти вече, че ако не искаш да ми помогнеш, сама ще се заема с тази работа...

— Какво искаш да кажеш, че сама ще го застреляш, така ли? — изненада се приятелката ми.

— Не, ще го заобичам още по-силно и още по-страстно — подсмихнах се аз. — Ще започна да го ревнувам. Ще го изтормозя и

той ще избяга от мен накъдето му видят очите.

Таня поклати глава със съмнение.

— Лома няма връзка с друга жена. Иначе щяха да ми подшушнат... Нали ти казах, че е луд по теб, за него ти си всичко на този свят.

— Точно затова ще го уморя от щастие — обещах на Таня, а тя се изсмя и завъртя глава.

Щом останах сама, започнах да обикалям из апартамента и да измислям плана на военната си операция. Приятелката ми беше права, че Лома окончателно се смахна, кълнеше ми се в любов, не сваляше очи от мен и непрекъснато ми се натискаше. Нямах миг покой от него. Ту ми се обаждаше по телефона, ту пристигаше ненадейно, когато изобщо не го очаквах и исках да си остана малко на спокойствие, а трябваше да въртя, да суча и да се правя на безумно влюбена. А ако случайно се забавех с любовните си изблици, той веднага започваше да се взира в очите ми и да пита с подозрение:

— Лада, какво ти има? Настроение ли нямаш?

И за да гарантирам собствената си безопасност, аз започвах веднага да демонстрирам добро настроение и повишена готовност за любов.

От началото се успокоявах, че всичко това би трябвало бързо-бързо да омръзне на Лома. Само че изобщо не бях познала. Ако продължахме в същия дух, след два месеца просто нямаше да има нужда да се обличам сутрин. Подаръците му ме изнервяха не по-малко от любовта му, защото той мъкнеше вкъщи каквото му падне, без изобщо да се замисля дали имам нужда от това или не. И аз трябваше да се радвам на тези подаръци, защото иначе Лома се натъжаваше и ми досаждаше с въпросите си:

— Ладенце, не ти ли харесва? А какво искаш?

А аз имах само един отговор: искам да стана вдовица. Таня отказа да ми помогне, а на мен тази работа не ми е по силите. Значи имам само един изход — да съсипя Лома с ревност, но Таня беше права и тук: сякаш напук Лома се оказа примерен съпруг, всичките му мадами изчезнаха нанякъде и дори никой не се обаждаше по телефона. Но аз не губех надежда. Стига да имаш желание, винаги ще се намери за какво да се заядеш. И реших да започна още същата вечер.

Лома се прибра около осем часа вечерта. Щом чух, че вратата се хлопна, аз се появих от хола. Той понечи да ме целуне. Не проявих ентузиазъм и с известна строгост в гласа се поинтересувах:

— Къде беше?

— В кантората — учуди се Лома.

— Пет пъти се обаждах там, но те нямаше.

— Излизах на два пъти по работа... Какво е станало?

— Нищо. Каква работа?

— Ей сега ще ти разкажа... Лада, какво ти е?

— Нищо ми няма. Обаждам ти се, а ти се мотаеш някъде. Със Святков ли миткахте? Той само за мадами мисли. И ти ли си като него?

Очите на Лома бавно, но сигурно излязоха от орбитите.

— Какви ги дрънкаш, Лада? Какви мадами? Пет пари не давам за тях, да пукна, ако не е така...

— Ломе — казах аз и повиших глас, — господ да ти е на помощ, ако науча нещо. Място няма да си намериш...

— Ладенце... — извика той, но аз го прекъснах:

— Измий си ръцете, сядай да вечеряме и ми разкажи какво прави днес в кантората.

Той заситни към банята, върна се, седна срещу мен и ме погледна в очите. Лицето му направо сияеше от щастие. „Няма значение, всяко начало е трудно“, утеших се аз.

На другия ден Лома бодро се отзоваваше на всичките ми обаждания, идваше си вкъщи почти на всеки час и сам непрекъснато ми звънеше. Вкъщи настана същинска лудница. Таня се веселеше:

— Лома е страшно доволен... Вчера ми се оплака. Лада, вика, се е побъркала, ревнува ме, не ми дава да мръдна на крачка от нея, а пък мутрата му грее от щастие и дори през ум не му минава да прикрие глупавото си задоволство.

— Нищо — изръмжах аз. — Това е само началото.

След месец ми провървя. Обадох се в кантората, а слушалката вдигна някакво момче, което не можах да разпозная по гласа.

— Къде е Лома? — попитах.

— Тук.

— Къде тук? — ядосах се аз.

— Седи в кръчмата.

— С мадами ли е?

Момчето се засмя:

— Там е фрашкано с хора, празнуват нещо.

Затворих слушалката и за пет минути се приготвих за излизане. Отдавна не ме бяха виждали в кантората и затова момчетата малко се смутиха.

— Къде е? — гракнах аз и тръгнах към залата, като пътъом метнах коженото си палто в нечий ръце. В центъра й край две събрани маси се вихреше веселба. Там седяха петима мъже и четири жени с напълно приличен вид. Лома седеше на края на масата, но на разстояние от нея с кръстосани крака и ръце върху коленете си. И имаше вид на доволен от живота човек. Устремих се към него.

Присъстващите ме забелязаха. Лома също извърна глава и тъкмо се канеше да изчурулика тъпанарското си „Ладенце“, когато се приближих плътно до него и изревах:

— Коя е?

Мога да се закълна, че Лома се изплаши.

— Лада... — подхвана той и разпери ръце.

— Коя е? — повторих, премествайки поглед от мъжлето си към жените край масата. Всички се вцепениха и сякаш се лишиха от дар слово, включително и любимият ми, в смисъл че той се опитваше да каже нещо, но то се получаваше някак нечленоразделно. — Не искате да ми кажете, така ли? — усмихнах се аз. — Толкова по-зле за вас, скъпи мои...

След което сграбчих покривката и я свлякох от масата на пода. Жените се разпищяха, мъжете започнаха да псуват, а аз казах: „Весели се, скъпи мой“, вирнах победоносно глава и се изнесох от кръчмата.

Някой дотърча до мен с коженото ми палто и докато аз го поемах от чуждите ръце, Лома се появи. Сърцето ми се сви, тъй като мъжлето ми беше страховито в гнева си, а сега то би трябвало да е разгневено. И глухо простенах, щом видях физиономията му.

— Лада, какви ги вършиш, да не си полудяла? — започна бързо Лома и ме сграбчи в ръцете си.

— Предупредих те — изръмжах в отговор.

— Какви ги дрънкаш? Жената на Зверчето има рожден ден, дойдох само да я поздравя, хората ме поканиха, близки са ми... Изпих една чаша, поседях пет минути и тъкмо се канех да си тръгна за вкъщи...

— Лъжеш — освирепях аз.

— Защо се държиш толкова неадекватно! — плесна с ръце Лома и с този жест много ми напомни за моята баба. — Хората имат празник...

— Не ти вярвам — казах жално за всеки случай.

— Господи боже мой, сто пъти съм ти повтарял, че не ми трябва никой друг, освен теб. — Направих се на засрамена, а Лома посегна да ме целуне. — Ладенце, слънчице мое, недей така. Честна дума, жената на Витя има рожден ден и празнуват с приятели, попитай ги, ако не вярваш... Искаш ли да ти покажат личните си карти?

В този момент аз наистина се засрахих, защото може би тези жени всъщност бяха насядали край масата с мъжете си, а аз им развалих празника.

— Не ме ли лъжеш? — попитах с надежда.

Лома въздъхна тежко. Измъкнах носна кърпичка от чантата си, разплаках се от сърце и започнах да се жалвам от живота:

— Обаждам ти се по телефона, а някакъв глупак ми вика: „Той е в ресторанта“. Сепнах се и го попитах: „С мадами ли е?“, а пък той започна да върти и да суче. Само дето не откачих. А пък ти седиш тук и тая гримираната до теб...

— За какъв дявол ми е тя? — плесна отново с ръце Лома.

— Тези наистина ли са им жени?

— Да...

— Гена, какво направих, а? — изплаших се съвсем искрено аз.

— Нищо, голяма работа... Ей сега ще сложат масата наново, престани да ревеш. Ела, ще те запозная с всички, за да не си мислиш разни неща.

— Срам ме е — промърморих аз.

— И таз добра! Ако щещ, можеш да срутиш цялата кръчма. Кой е собственикът тук? На който не му харесва, да се омиа. Да вървим. — Лома ме хвана за ръката.

— Гена — прошепнах аз, — изпрати някого да купи цветя за рожденичката.

Лома кимна и веднага повика едно чорлаво момче.

Край масата цареше мълчание, тя беше сервирана отново, но от веселбата нямаше и помен.

— Извинете — казах аз и се усмихнах. — Имам лош характер и страшно много обичам мъжа си.

С известно притеснение изпихме по една чаша за рожденичката. Сетне се появи момчето с букета и хората малко се пооживиха. Лома сияеше като тиган на месечина и ми късаше нервите повече от обикновено.

А когато тъкмо започнах да изпитвам известно удоволствие от общуването си с хората, той ме повлече да танцуваме и ми зашепна в ухото:

— Хайде да се прибираме вкъщи, да вървят всички по дяволите...

Моментално изобразих бойна готовност и буен възторг, като в същото време си мислех: „Да пукнеш дано, дяволите да те вземат...“, но това не беше всичко. Тази вечер Лома бе решил да ме довърши. Веднага щом се качихме в колата, той грабна от задната седалка един огромен букет и го мушна в ръцете ми. Аз ахнах, изписах и замрях от щастие. Непоносимо доволният Лома заяви:

— Как така ще пращам момчетата да купуват цветя за чужди жени? А собствената си ще оставя без цветя, така ли? — След което посегна да ме целува и веднага започна да ми досажда: — Ладенце, обичаш ли ме?

„До смърт“, много ми се щеше да му отговоря.

И тъй, от ресторанта не излезе нищо читаво. Сега цялата ми надежда беше в сауната. Лома ходеше на сауна с приятели най-малко по два пъти на седмица и според мен те го правеха не толкова заради хигиената, колкото за да пиянстват. А там, където имаше водка, имаше и жени. Или поне аз много се надявах на това и очаквах вторника като манна небесна. Лома ме целуна, обеща ми да се върне в девет часа и излезе. Изчаках два часа и изгаряйки от нетърпение, тръгнах след него. Тъй нареченият спортен клуб беше разположен в сграда от началото на века, която се намираше в една тиха пресечка. Спортното в него беше само това, че така пишеше на табелата му. Вярно, там имаше и зали с тренажори, но най-важна беше сауната. Клубът бе за привилегировани и в него не пускаха кого да е. Отидох до металната врата и натиснах бутона на звънеца.

— Какво искате? — попита ме един мъжки глас.

— Отваряй, малоумнико! — креснах аз.

— Ще ти отворя аз на тебе — обеща ми той и наистина ми отвори, а сетне облеци очи на тъпата си физиономия и измънка: — Какво има?

— Лома тук ли е? — попитах страховито и нахлух в коридора. Някакъв много решителен човек ми препречи пътя.

— Не може да влезете!

— Махни се, хлапако — усмигнах му се любезно. Младежът понечи да протегне ръка, но аз зловещо добавих: — Само да ме докоснеш, и Лома ще те накълца на парчета.

Момчето отдръпна ръката си, друг още по-чевръст от него младеж тръгна бързешком към вратата в дъното на коридора, аз също ускорих крачка след него и двамата влязохме почти едновременно вътре. Мъжлето ми пиеше бира в компанията на четирима себеподобни ненормалници, излегнат върху хавлиени кърпи. А наоколо нямаше нито женски викове, нито сутиен на закачалката — същински пенсионерски клуб и толкова. Пребледнях от злоба, Лома удари зъбите си с бутилката, а всички останали зяпнаха и тъй си и останаха.

— Извинявайте — изчуруликах аз и промърморих: — Гена, трябваш ми спешно. — Обърнах се на пети и бързичко напуснах помещението.

Влязох в колата и се замислих къде ще е по-добре да вдигна скандал на Лома. Вкъщи или тук? Той нямаше скоро да излезе от сауната, тъй че имах време да обмисля репликите си. Лома щеше да каже нещо от сорта на: „Излагаш ме пред приятелите ми“, а аз щях да му отвърна: „Щом твоите приятели са ти толкова скъпи, спи с тях“. След това мъжлето ми трябваше да се разгневи и ние щяхме да започнем да живеем като хората: да се караме и да се развеждаме, а най-важното бе, че щяхме да престанем с това идиотско строителство на къща.

Бях успяла да измисля едва третата си реплика, когато Лома изскочи от клуба. Якето му беше разкопчано, а видът му бе като на човек, подгонен от зли дяволи. Май че лошо ми се пишеше. А пък аз исках всичко на всичко той да ме зареже, а не да ме пребива до смърт.

Лома седна до мен, погледна ме и поклати глава.

— Какви ги вършиш, а?

— Мислех, че си с мадами — подсмъркнах виновно аз.

— Какви мадами? Колко пъти да ти казвам, че никой не ми трябва. Искаш ли да ти се обаждам на всеки петнадесет минути?

— Ти можеш да ми се обаждаш и докато прегръщаш някоя кикимора...

— Какъв дявол ти е влязъл в главата? Само глупости ти се въртят в ума...

— Не ми крещи — обидих се аз.

— Не ти крещя. Защо се тормозиш? Измисляш си някакви мадами... Притрябвали са ми... Обичам теб...

— Аз също те обичам, Гена! — занареждах и се притиснах до него. — Докато си при мен, всичко е наред, но когато излезеш, веднага започвам да мисля къде си, с кого си... Сънувам лоши сънища...

Лома ме прегърна и започна да ме гали.

— Главата ти е пълна с глупости, затова сънуваш всякакви дивотии...

— Нали не ми се сърдиш? — попитах жално и реших да му припомня за приятелите му: — Какво ли ще си кажат момчетата?...

— Пет пари не давам за тях. Нека само да опитат да си отворят устите, ако не им се свидят зъбите.

Общо взето сауната също се провали с гръм и трясък. Но аз не губех надежда. Оставаха картите.

Една събота Лома се върна доста по-късно от обикновено. С Таня бяхме ходили на театър и се прибрахме след девет часа вечерта, а мъжлето ми го нямаше вкъщи. Седнах във фотьойла с книга в ръка и го зачаках.

— Ладенце, спиш ли? — подвижна той след около три часа веднага щом затвори входната врата.

Излязох в антрето, изпъчих се с ръце на кръста и попитах:

— Знаеш ли колко е часът?

— Поиграхме малко на карти — каза ми Лома угоднически, насочвайки се право към мен.

— Сериозно ли говориш? — изсумтях аз. — Следващия път можеш изобщо да не се прибиращ. Чаках те в десет часа, а не в два.

Аз вирнах глава и се понесох към спалнята, заключих вратата и си легнах в леглото. Лома започна да драска по нея и да каканиже:

— Ладенце, какво ти става? Нали ти си обадох, казах ти къде съм...

— Тревожех се...

— Да ми беше казала, веднага щях да се прибера... но си мислех, че с Таня сте на театър, и не бързах.

— Според теб театърът до два часа през нощта ли продължава? Между другото свестните мъже ходят с жените си на театър, а не шляпат карти с разни пияници.

— Добре, ще идем на театър заедно — въздъхна Лома зад вратата. — И аз изобщо не съм пил. Нито капка. Можеш да провериш...

— Притрябвало ми е — изпръхтах аз. — Върви там, откъдето си дошъл.

— Ладенце, престани, чуваш ли? Отвори вратата, ще идем на театър, и на други места ще идем, ако щеш, на майната си ще идем, само не ми се сърди. Много те моля... — Аз мълчах. Лома ритна два пъти вратата и започна да освирепява. — Отвори, докато не съм изпотрошил всичко...

След третия ритник вратата се отвори, а аз за всеки случай се разревах. Лома замря на прага и разпери ръце.

— И таз добра, на всичкото отгоре съм и виновен... Ама защо ревеш?

— За нищо — обидих се аз.

Лома се стовари на пода, сграбчи ръцете ми в лапите си и зачурулика:

— Ладенце, хубавице моя, слънчице мое, хайде да се сдобрим... — Аз само въздъгнах.

На другия ден се чудех къде да сложа една нова ваза и непрекъснато поглеждах към часовника. Времето вече беше напреднало, а Лома седеше пред телевизора и изобщо не се канеше да излиза.

— Ще ходиш ли в кантората? — попитах го с надежда.

— Ъ-ъ. Защо трябва да седя там всяка вечер. Нали има телефон. Ако стане нещо, ще ми се обадят...

Изпуснах вазата, тя се счупи и аз, както винаги, се разревах. Лома скокна, разпери ръце и каза:

— Ладенце, недей де. Ще ти купя десет такива вази.

„Искам да бъда вдовица“ — простенах наум.

В събота се появи Таня. Тя се забавляваше с моите опити да улича мъжа си в изневяра и затова напоследък с нея не се виждахме често.

— Хайде да идем в кухнята — кимнах ѝ аз.

— Лома вкъщи ли е? — попита Таня, докато си обуваше пантофите.

— Вкъщи е, гледа видео.

— Кой филм гледа?

— „Царят лъв“ — отвърнах аз.

— Странно име. Приключенски ли е?

— Не, анимационен.

Таня изгрухтя и разпери ръце.

— Добре де, човекът обича анимационни филми, трябва ли да го убием заради това?

— Трябва, разбира се — изсъсках аз. — Моля те с добро, намери ми килър.

— Определено се чудиш вече какво да правиш — поклати глава приятелката ми. — Мъжът ти не се отлепя от теб, заринал те е с пари, какво още искаш? Защо все така става? Аз си съдирам задника и все нищо не мога да постигна. Нито свестните мъже, нито бандюгите са приритали за мен. А пък пред теб всеки мъж започва да ходи на пръсти! Ей го на Лома: същински звяр, момчетата се страхуват от него до смърт, а вкъщи ти е като болонка — кротък, нежен и все в очите те гледа: „Ладенце, искаш ли портокалче?“ — пропя Таня с идиотската интонация на Лома. — Подава ти пантофите и върти опашка. — Таня се изплю и добави: — Никаква справедливост няма в този живот.

— А пък аз вече не издържам — простенах. — Намери ми килър, иначе ще се самоубия. Не мога да го гледам този малоумник. — И се разплаках.

Таня въздъхна тежко и каза:

— Добре. Ще намеря. И ти ще станеш вдовица на бандит, а аз ще си остана делова жена от областен мащаб. Това е ужасно скучно, но какво да се прави...

— Нямам повече сили — повторих.

— Добре де, защо ревеш? Ще те направим вдовица... Бих сторила всичко за теб, макар че, ако питаш мен... Край, край, не ме

убивай с поглед. Ще направя каквото искаш. Можеш да смяташ, че Лома вече е покойник.

— Наистина ли? — зарадвах се и избърсах очи.

— Кога съм те лъгала?

— Таня, не се ядосвай — закаканизах. — Не мога да го понасям вече. И тъй го въртя, и инак, а той се е лепнал за мен като репей...

— Не реви. Ще го направим.

Тъкмо се поуспокоих, когато Лома се появи в кухнята. Огледа ни една подир друга и се навъси.

— Гена, ще вечеряш ли? — засуетих се аз.

— Не — каза той и се нахвърли върху Таня. — Защо си се домъкнала? Някой да те е канил?

— И да ме е канил, и да не ме е канил, на теб какво ти влиза в работата? Или не можеш да устискаш? Потрай още малко...

— Я си върви вкъщи, какво се влачиш насам-натам посред нощ...

— Ломе, ти си грубиян. Как можеш да се държиш така с една дама?

Таня се обиди и си отиде.

— Защо се беше домъкнала? — попита мъжлето ми, когато вратата зад нея се затвори.

— Просто така — свих рамене аз.

— Аха. А защо очите ти са червени? — Докато се чудех какъв по-смислен отговор да му дам, Лома стовари юмрука си по масата и попита: — Да не би твоят тъпкач да се е появил? Да не би да му е домъчняло за теб?

Подскочих от изненада. Лома изглеждаше страховито и стоеше прав със зловна мутра и стиснати юмруци. Преобразяването му от мило помиярче във вбесен доберман беше толкова скорострелно, че се смутих.

— Чуваш ли какво те питам? — изкрещя той. — Да не си си глътнала езика?

Когато Лома изпаднаше в бяс, дори страничните наблюдатели трудно преживяваха гледката, а пък аз не бих пожелала и на врага си да бъде обект на буйния му гняв. А сега, ако се съдеше по кървясалите му очи и изкривената му физиономия, на мен ми предстоеше да бъда едновременно и зрител, и обект.

— Гена — изчуруликах, но той не пожела да ме чуе.

— Какво ти надрънка тая, че те изби на рев?

В този момент сериозно се изплаших, разревах се и от глупост изтърсих:

— Искам дете, а не става...

Лома се вцепени и облеци очи, но отпусна юмруците си. Аз се настаних във фотьойла, бършейки сълзите си и въздишайки тежко.

— Ладенце — потътри се той към мен с вид на пребито куче. — Какво значи това, кажи де? Погледни ме... Слънчице мое... Намерила си на кого да се оплакваш от живота, а аз за какво съм ти?

Прегърнах любимия си и зарових глава във врата му.

— Това са си наши работи, исках да се посъветвам с нея...

— Никаква файда няма от твоята Таня. Лада, ама нали ти такова... пиеш хапчета.

— Отдавна вече не ги пия — излъгах нагло аз.

— Не си пълни главата с глупости. Ходи ли на лекар?

— Ходих.

— И какво ти казаха?

— Че всичко е наред.

— Това е добре. За себе си със сигурност зная, че всичко е наред, тъй че престани да ревеш. Ще имаш дете, ако ще да пукна.

Естествено Лома веднага се зае да демонстрира готовността си да стане баща, а аз тихомълком се радвах. Понеже напълно вярвах на Таня и щом тя бе казала, че ще стана вдовица, значи вече можех да си шия черна рокля.

Отнасях се с особена нежност към любимия си, докато всеки божи ден очаквах кончината му. Щеше ми се да му доставя удоволствие, да го обградя с грижи и изобщо да го направя щастлив за последно. С вид на завършен идиот Лома непрестанно дърдореше за бъдещите ни деца и нашата нова къща. Слушах го с усмивка и си мислех, че новата му „къща“ ще бъде леко тясна за него, но пък за сметка на това много по-сигурна и устойчива. Лично щях да се погрижа за това.

Избрах си рокля и установих, че ще изглеждам възхитително в ролята на вдовица. Всеки ден се обаждах на Таня и я молах да побърза. В края на април тя дойде при мен и ми каза още от вратата:

— Утре.

— Наистина ли? — възкликнах аз, боейки се да повярвам на щастието си.

— Парите са доста...

— Ще платя колкото поискат... Таня, какво ли щях да правя без теб? — подмазвах ѝ се, прегръщайки я.

— И аз това се чудя... Положението е следното: когато утре Лома тръгне за кантората, стрелецът ще го чака до супермаркета в дванадесет часа. Погрижи се да излезе навреме от къщи и иди да купиш венец.

— Не мога да повярвам... — разсмях се аз и се завъртях из стаята. Таня гледаше неодобрително.

— За теб, разбира се, бих влязла в огън и вода и изобщо където кажеш, но човек не бива да се отнася така със съпруга си.

— Млъкни! — креснах, сетне прегърнах приятелката си и ѝ обещах: — Ще погребем любимия ми и ще заживеем като в приказките...

Таня само махна с ръка.

Цяла нощ не спях и се виждах като вдовица. Лома похъркваше до мен, мляскаше с уста и се притискаше. „Наистина ли няма да го има утре? Прекрасно...“ Включих нощната лампа и погледнах Лома. Повече нямаше да видя тази тъпанарска физиономия и нямаше да чуя гласа му с глупашките трели. „Ладенце“ — казах си наум с неговата интонация и се разсмях. Разплатата последва моментално. Лома се събуди.

— Какво става, Лада?

— Липсваше ми — усмихнах се. Лома се изхили и се завря при мен, а пък аз си помислих: „Добре, гадино, направи си кефа за последен път“.

На сутринта мъжлето ми бе станало по-рано от обикновено и си пееше нещо, докато се бръснеше в банята. Аз мързелувах в леглото, излеждавах се и се усмихвах. Любимият ми се появи на прага, видя, че не спя, и дойде при мен.

— Хубавице моя...

— Къде отиваш толкова рано?

Той се подсмихна хитро и каза:

— По работа...

— Кога ще идеш в кантората? — сепнах се аз.

— Както винаги. — Лома започна да се облича, а аз въздъхнах с облекчение, защото той нямаше как да заобиколи супермаркета, тъй като не можеше да стигне по друг път до кантората. Това означаваше, че Таня бе избрала мястото правилно и изобщо тя беше страхотна.

Най-сетне Лома излезе, а аз скочих от леглото и започнах да се занимавам с всякакви глупости, пеейки и танцувайки. След това отидох до магазина и подхванах подготовка за празничната вечеря. Трябваше да отпразнувам кончината на мъжлето си. Към единадесет и половина той ми се обади от колата:

— Ладенце, купих ти кученце.

— Какво си ми купил? — не разбрах аз.

— Кученце, забравих каква порода е... чакай малко, тук ми е записано. Ето... кокер шпаньол, много е смешен, рижав...

— Ломе — казах му мило, — случайно да знаеш за какъв дявол ми е това кученце?

— Ами... — засмя се той. — Помислих си, че докато нямаме деца, за да не скучаеш...

„Човек не бива да мисли, когато няма с какво“ — прииска ми се да му отвърна, но вместо това го попитах:

— А помисли ли кой ще го разхожда сутрин? Мразя да ставам рано...

— Аз ще го извеждам — увери ме Лома. — А вечер ще ходим заедно в парка... като всички хора.

Представих си как се разхождаме в парка с Лома и с въпросното кученце и глухо простенах.

— Ладенце — зачурулика той отново, — какво ти става? То ще ти хареса... много е мъничко и къдраво.

— Къде отиваш? — стреснах се аз.

— В кантората.

— С кученцето ли?

— То няма да ми пречи, ще потича малко там, а пък аз ще се прибера вкъщи към два часа.

Сбогувахме се топло, а аз постоях малко до телефона и преместих поглед към часовника — беше дванадесет без пет минути. Изругах мръсно и се обадох на мъжа си.

— Къде си в момента?

— В колата — отвърна ми той.

— Господи, на коя улица си?

— Завивам към супермаркета.

— Веднага спри! — изкрещях аз. — Завий в пресечката, там има магазин за кучета, купи му каишка, купичка и суха храна за животни. Разбра ли?

— Лада, първо ще се отбия в кантората, там наблизко също има такъв магазин...

— Той не е същият... пък и кученцето няма какво да прави в кантората, там ще хване бълхи. Завий веднага в пресечката и не се опитвай да хитруваш.

— Вече завих — измърмори Лома. — Какво значение има откъде ще купя каишка?

— Щом ти казвам, че има значение, значи има. А от магазина веднага си ела вкъщи, искам да видя кученцето.

Щом свърших разговора си с Лома, се обадих на Таня и мрачно й казах:

— Махни стрелеца, ще платя колкото трябва...

— Защо така? — изсумтя приятелката ми.

— Не е твоя работа — ядосах се аз, а след това, разбира се, се разплаках от яд.

— Какво, дожеля ти за любимия, така ли? — веселеше се Таня вечерта.

Лома беше в кантората, а кученцето на име Роки лежеше на коленете ми.

— Кученцето беше в колата — обидих се аз. — Представяш ли си да убият човек пред очите му? Ще получи травма за цял живот.

— Да, това наистина щеше да съсипе животното... Е, тогава да прием за здравето на Лома... — Таня вдигна чашата си и ми смигна.

— Защо се хилиш непрекъснато? — не издържах аз. — Разбра ли се с килъра?

— Нямаше никакъв килър — въздъхна Таня. — Много добре те познавам, ти си добра жена... Аркаша, царство му небесно, беше погрозен от плашило, но ти въпреки това го обичаше, а пък Лома е представителен мъж и има известни достойнства. И ти му беше ядосана, защото насила те накара да живееш с него. Знаех, че ще свикнеш и че ще ти стане мил, но измислих килъра, за да престанеш да вършиш глупости.

— Много си подла — поклатих глава с усмивка.

— А пък ти си егоистка — намръщи се Таня. — Само за себе си мислиш, а аз изобщо не те интересувам.

— Да не би да си се влюбила? — сепнах се аз.

— Сложих край на любовта, в смисъл че не искам повече да се влюбвам, няма никаква полза от това. Мъжете не ме обичат и всеки гледа да ме изпързала. Ей го на Вова например. Какво още му трябва на този подлец? А пък все навън го тегли. Стига само да се обърнеш, да се разсееш за миг и той вече се измъкнал през вратата... — Таня въздъхна. — Имам една мечта.

— Каква? — зарадвах се аз. Бях в добро настроение и исках да доставя удоволствие на Таня.

— Искам да построя Империя — каза скромно тя.

Изхълцах тихичко и уточних:

— Какво искаш?

— Империя. Всички свестни хора са имали империи: и Александър Македонски, и Наполеон, дори и Хитлер е имал империя. Че аз да не съм по-лоша от тях? Може би дори съм и по-умна.

— Таня, да не би случайно да си мръднала? — полюбопитствах. — За каква империя говориш?

— За обикновена. Където господарите сме ние: ти и аз.

— Майко мила — изпъшках. — Александър Македонски ѝ се привидял... По Индийския океан ли тъгуваш? Ами иди дотам на екскурзия...

— Винаги правиш така — ядоса се Таня. — Когато ти искаш нещо, моментално трябва да го получиш, а когато аз искам нещо, това задължително са глупости... Аз правя за теб каквото пожелаеш, а пък ти не щеш да свършиш и най-малкото нещо.

Засрамах се.

— Каква империя искаш? Обясни ми — разперих ръце.

— Най-обикновена. Какво толкова не разбираш...

— Една област ще ти стигне ли? — напрегнах се аз.

— И един град ми стига — прояви скромност Таня.

— Слава богу. Кмет ли искаш да станеш? — проявих съобразителност.

— Как ли пък не... кмет. Намерих император...

В този момент най-сетне започнах да схващам за какво става дума и подсвирнах:

— Ясно, това са глупости... Само в идиотските филми сериозните жени се отнасят към мъжете си като към момчета за всичко, но ние не можем да направим бандитите по свой образ и подобие, затова ще започнем като императрици, а ще свършим като пачаври.

— А Лома за какво е? — изсумтя Таня. — По-добър кандидат от него няма да намериш. В целия град са само Лома и Ленчика... А пък Лома ще си има двама сиви кардинали. Няма нужда да се бутаме напред. Той разполага със сила, а пък ние — с мозък. И смятай, че империята ни е в кърпа вързана. Ти също ще се захванеш с някаква работа и няма да седиш вкъщи като затворник и да си хабиш енергията във война с мъжа си, защото мъжът ти е злато...

— А пък аз все се чудех защо чак толкова си се загрижила за Лома... — поклатих глава.

Ние се спогледахме, подсмигнахме се, а сетне се разсмяхме с глас.

— Е? — попита приятелката ми.

— Решено — отвърнах аз.

Точно в този момент се появи Лома.

— Ломе — подвикна му Таня. — Ела, скъпи, ела да пийнеш нещо. Днес нямаше ли рожден ден?

— Да не си откачила? — навъси се Лома.

— Нашият Гена е същински лъв — обявих аз и целунах любимия си. — Сядай да вечеряш.

— Мислех, че си се родил днес — не преставаше Таня.

— Остави ме на мира, тъпачко — не издържа Лома.

— Не ѝ обръщай внимание — измяуках и отново го целунах. — Просто Таня е в добро настроение.

— А вие какво празнувате? — попита Лома, видимо поомекнал. Ние се спогледахме и се разсмяхме. — Да не сте пияни? — любопитства той и ме погледна учудено.

— Изпихме по един коняк, Таня се запозна с Роки и двамата се харесаха. И освен това те обичам.

— В това няма съмнение — кимна Таня. — Проглуши ми ушите да ми разправя какъв златен мъж си има. Чак ми писна да я слушам.

— Ами недей да я слушаш тогава — каза Лома и ми целуна ръка. В този момент Роки направи две крачки и остави подире си малка локвичка.

— Виж какви ги върши тази торба с бълхи — ядосах се аз. — Цяло наказание е...

— Аз ще го избърша — скокна с готовност мъжлето ми, — само не се ядосвай. Малък е още, ще свикне...

Той изчезна, а Таня поклати глава:

— Боже мой, какво ли не прави любовта с хората.

— Престани да дразниш Лома — казах ѝ аз. — Щом ще става император, отнасяй се към него с уважение. За нас той е Геннадий Викторович и трябва да научим и другите магарета да се обръщат към него така. А той трябва да се отнася с доверие към теб, тъй че направи нещо по въпроса.

Когато Лома се върна с парцал в ръката, Таня стана иззад масата:

— Гена, измий си ръцете и седни да изпиеш един коняк, а аз ще изчистя след вашия бълхльо. Ще му бъде като кръстница.

През нощта, след като доставих удоволствие на Лома по пълна програма, се замислих. Таня беше подла твар, много добре ме познаваше и не се е съмнявала, че сега всичките ми мисли щяха да се съсредоточат върху нейната идиотска Империя.

На другия ден с нея се срещнахме в едно кафене. Грееше слънце, пластмасовите разноцветни маси бяха изнесени на открито под раираната тента, а във въздуха се носеше мирисът на пролет. Таня изглеждаше доволна и необикновено сериозна.

— На какво ни учат уроците на историята? — започнах аз.

— Върху кой период би трябвало да концентрирам вниманието си? — стегна се приятелката ми, наострайки уши.

— Няма смисъл да се връщаме много назад. Да вземем тридесетте години.

— В Европа или в родината?

— Няма значение — махнах с ръка аз.

— Ясно. Процесите са дълга работа — кимна Таня. — Значи става дума за „нощта на дългите ножове“^[1].

Погледнах я с уважение.

— Точно така. Преди да построиш империя, трябва да сложиш ред в собствения си дом. Лома трябва да слуша само нас, а той има цял отбор лоши съветници...

— С кого ще започнем? — попита Таня.

— С най-опасния...

— Святосв... — Приятелката ми се замисли и прехапа устни. — Лома няма да даде Святосв, те са приятели, мамка им... И няма да те послуша, ако щеш да проходиш на ушите си...

— Значи ще се справим с него без Лома...

— Само двете няма да успеем. Ще ни трябва човек, сигурен човек...

— Точно така — съгласих се аз. — Например твоят Вова. Утре ще го доведеш при мен да си поговорим.

На другия ден Таня дойде с Вова. Лома беше в кантората. Седнахме край масата и пийнахме. Вова си замези и отново посегна към бутилката, но Таня го плесна през ръката и каза:

— Не са те поканили тук да пиеш водка. Стой кротко и слушай.

— А за какво става дума? — учуди се той, поглеждайки ту към мен, ту към приятелката ми.

— Таня иска империя — свих рамене. — А аз не мога да откажа такава дреболия на толкова близък човек, тъй че ще я построим.

— Какво? — не разбра Вова.

— Какво, та какво... Искаме да сложим ръка на града, а ти ще ни помогнеш.

— Как ще ви помогна? — слиса се героят любовник.

— Ей така — озъби му се Таня. — Искаме да направим империя, но един подлец ни пречи и ти ще ни отървеш от него. — Таня посвети на бърза ръка възлюбения си в нашите планове. Не се наемам да твърдя дали той разбра нещо или не, но седеше и слушаше с вид на пълен идиот.

— А аз какво трябва да направя? — притесни се Вова.

Таня наля водка в чашите и мазно каза:

— Ти ще очистиш Святков.

Вова се задави с питието, а Таня стана и го цапардоса по гърба.

— Какви ги плещите? — попита той веднага щом успя да си поеме дъх. — Сериозно ли говорите?

— Разбира се. — Таня дори се обиди. — Какво се пулиш насреща ми? Само си помисли: работата е сигурна. Лома слуша Лада — каквото му каже тя през нощта, той това и ще направи през деня. А теб едва те търпи, защото не може да ти прости за Дима. Да не би да искаш цял живот да бъдеш момче за всичко? С нас ще станеш човек... Какво ще кажеш?

Вова завъртя глава.

— Ама как така ще го убия?

— Имам план — каза Таня.

— Какъв план, по дяволите! Колко време ще остана жив след това? Знаеш ли на какво ще ме направят?

— Е, скъпи мой... а за какво ти е тази глава? Няма да позволим да ти сторят нищо. От теб се иска принципно съгласие.

— Ще си помисля — каза неуверено Вова, но в този момент Таня прояви строгост:

— Мисли веднага. Извинявай, скъпи мой, но ние ти казахме твърде много неща. Сега вече ти или си с нас, или... наистина не ти е останало да живееш дълго.

Вова ме погледна, а аз кимнах.

— Що за план имаш, глупачко? — нахвърли се той върху Таня.

— Хубав план. Прост, като всичко гениално. Святос всяка нощ виси по казината, пие като смок, а сутрин се качва в колата и тръгва... На пияна глава, че и при висока скорост, човек трудно се ориентира. И ти ще го причакаш в пресечката с едно камионче. Нали можеш да караш кола... Там наблизко има гараж, едни добри хора са го зарязали, вратата отдавна е открадната, а пазачът вечно спи пиян, защото вече пети месец не получава заплата и му е тъжно. Камиончето ще го заемеш оттам. И не се бой, аз ще бъда с теб.

Вова изпи още една чаша водка, а ръцете му вече трепереха.

— Ами ако Лома разбере... — започна той шепнешком.

— Няма да разбере. Да не сме глупачки, че да си рискуваме главите?

След три дни страшно пияният Святос се блъсна в един камион на връщане от казиното. Погребах го в затворен ковчег, защото, за да извадят трупа му, се наложи да разрежат с кислород красивото някога „Ауди“. Шофьорът на камиона изчезна от местопроизшествието и — както винаги ставаше в такива случаи — разследването навлезе в задънена улица.

Лома се натъжи и макар да не проля горчиви сълзи, се виждаше, че страда.

— Ще открия и вдън земя този подлец! — беснееше той в кухнята ни.

— Кого ще откриеш, Гена? — въздъгнах аз. — Колко пъти съм казвала, че не бива да се сядат пияни зад волана. А пък на вас изобщо не ви пука. Святос потроши три коли и все на пияна глава. И накрая виж какво стана... Ти няма да се доближаваш до колата, ако си пил дори и двеста грама, дори и една бира. Чу ли? Ако те спипам, ще ти взема ключовете и ще ходиш пеша.

— Ама откъде се е взел там този камион? — не преставаше Лома.

— Казват, че са го откраднали от някакъв гараж.

— Това не е лесна работа, Лада.

— Глупости. Някой е давал камионите на черно, изкарвал е пари за водка. И белята станала... Гена, да не си посмял да пиеш повече. Сънувам страшни сънища. — На това място изхлипах, Лома ме придърпа да ме утеши и престана да беснее.

Погребението беше пишно. Ковчегът беше дъбов, с медни дръжки и имаше цяло море цветя като на коронация. Жената на Святот, която виждаше мъжа си приживе доста рядко и без особено желание, се обливаше в горчиви сълзи. Един лекар гинеколог от Първа градска болница, който по съвместителство ѝ служеше и за утешител, трогателно я крепеше за лакътя. И също много страдеше.

С Таня се облякохме в черни дрехи, по време на церемонията се държахме скромно и от време на време поплаквахме. Святот бе опят по новата мода в църква. Вътре нямаше къде яйце да падне. Хорът запя „Вечная память...“, лицата се озариха от тих възторг, а Таня ме сграбчи за ръката и изхлипа.

От гробището отидохме на ресторант и тълпата дори се увеличи. Всички се държаха благоприлично и видимо тъгуваха, имаше тежки мъжки въздишки и откъслечни фрази: „Кой би могъл да допусне...“, „Златен мъж беше“, с неизбежното допълнение: „Царство му небесно“. И макар че царството небесно изобщо нямаше да се усмихне на Святот, свещеникът, който присъстваше на погребението, настрои браточките на възвишена вълна и нещо взе да ги тегли към Бога както мухи към мед.

След като новоизлюпената вдовица видимо се развесели и си тръгна с утешителя си, подпряна на ръката му, мъжете повишиха глас и заговориха за обичайните неща. Те решиха да сложат мраморен паметник на Святот в цял ръст.

С Таня се наканихме да си тръгнем и оставихме Лома да поменава до насита покойния си съратник.

Докато се прибирахме пеша, Таня ме държеше под ръка и непрекъснато въздишаше.

— Недей да страдаш чак толкова — казах ѝ язвително аз.

— Нищо не разбираш — обиди се приятелката ми. — Все пак погребението с опело е по-вълнуващо. И пееха толкова жално, вече само така ще ги погребваме...

— Кого? — учудих се аз.

— Ами... — поколеба се малко Таня — кой е наред?

В средата на април една приятелка от училище ме покани на купон. Таня дойде с мен, макар да не беше поканена. Гостите бяха

около петнадесет души, все солидни хора. Самата Люда вече от пет години работеше заедно с Таня в местната областна администрация и умело градеше кариера за себе си и за мъжа си. С нея се виждахме рядко, особено след като се омъжих за Лома, тъй като беше доста притеснително да го представям пред обществото. Но с Люда често си звъняхме по телефона и не губехме връзка помежду си.

Сред гостите ярко се открояваше един младеж с очила. Той носеше скъп костюм, белоснежна риза и златни ръкавели. Държеше се непринудено и по всичко личеше, че си знае цената. Аз попърхах малко с клепащи, тъй като бях свободна, в смисъл без благоверния си, а той се примъкна и седна до мен с намерението да ме забавлява. Таня се подхилваше в съседство.

Младежът се казваше Константин Николаевич, беше мил, остроумен и ми хареса. Издебнах момента и попитах Люда:

— Кой е този?

— Костя ли? Чувала си за него, фамилията му е Сердюков. Адвокат е. Дяволски ловък човек. В главата си носи не ум, а злато.

Бях чувала много за Сердюков, затова се зарадвах на запознанството си с него.

Таня продължаваше да се върти около мен и започна леко да ме дразни. Тя излъчваше някакво подозрително нетърпение и известно безпокойство. След около два часа не издържа и каза:

— Днес бях в една банка.

— По своя работа или по държавна? — проявих любопитство.

— По държавна, но не е грях да свършиш две работи наведнъж, ако ще имаш полза от това.

— И ти свърши ли ги?

— Че как иначе... — Таня почеса носа си и се подхилна. — Момчетата там страшно ме ухажваха. Аз проявих разбиране, съгласих се да им помогна и ги насочих към един човек.

— Към кого? — не се сдържах.

— Как към кого? — обиди се Таня. — Към Лома естествено.

— Ама кажи ми, скъпа моя, какво ще прави Лома в една банка?

— Само си помисли, глупачко, какво означава банката...

Помислих си.

— Лома няма да се справи.

— А ние за какво сме? Под нашето мъдро ръководство ще успеем да сложим ръка на всичко. — Погледнах приятелката си с уважение. — Разбра ли сега — отбеляза наставнически тя.

Константин Николаевич се появи до нас.

— Хората тук са скучни, не мислите ли, Лада Юриевна?

— Да, не е много весело.

— А дали да не отидем някъде, където ще ни бъде по-забавно?

— Знаете ли такова място?

— Има си хас. Например моят апартамент.

Аз се засмях, а Таня, която се появи иззад рамото ми сякаш изпод земята, изчурулика:

— Лада Юриевна, мъжлето ви пристигна, в момента седи в колата под прозорците, но няма да изтрае така дълго.

Разбира се, Таня беше права. Усмихнах се на Константин Николаевич още по-широко и още по-лъчезарно, свих рамене и казах:

— Не ни е писано.

Лома не се отнесе с одобрение към перспективата да стане финансов магнат.

— Какво ще правя в тази банка, кажи де, Лада? Искаш да седя с тези умници, така ли? Ще умра от скука.

— Ще поседиш малко, пък сетне ще видим — утеших го аз.

Таня се захвана здравата с Лома.

— Какво се мусиш? И изобщо за кого се блъскам, за кого рия земята с копита? За любимата си приятелка, което означава, че го правя и за теб. На колко години си? Все така ли ще размахваш юмруци до дълбока старост? Време е да станеш авторитетен човек. А пък там няма да те оставят да скучаеш, защото в банката също седят бандити като теб, само че облечени по-сносно. Такива неща ще направим там, че нямаш представа как ще ти харесат... И за Лада трябва да помислиш. Дали на нея, на тази красавица, на тази умна жена ѝ е лесно да бъде съпруга на бандит? И да седи между четири стени? Може и да е голямо удоволствие да седиш между четири стени с мъж като теб, но ти не си глупак и разбираш, че на една жена винаги ѝ е приятно да се похвали със своя съпруг, а тя с какво може да се похвали? Лада е фин човек, душата ѝ е чувствителна... Ако има повод, би казала: „Мъжът ми е в управлението на еди-коя си банка...“ И звучи

добре... Това ще ѝ достави удоволствие и тя ще те обича още по-силно.

Лома се вторачи в мен с подозрение. Аз го прегърнах, разроших косата му и го целунах по носа.

— Естествено аз те обичам такъв, какъвто си, и дори да станеш метач, няма да те заобичам по-малко, но и Таня е права. Защо трябва да се отказваме от парите, ако те сами ни влизат в ръцете?

— Ама какво ще правя там? — започна да капризничи Лома, но вече се усещаше, че е съгласен.

— В началото просто ще си седиш на стола и ще свикваш. Пък и те ще свикнат с теб, а сетне ще видим.

— Не искам, Лада, нищо не разбирам от тези неща.

— Няма нужда да разбираш — ядоса се Таня. — Господи, за какво ни наказваш така! Такова нещо му поднасят на тепсия и с панделка отгоре, а той му се муси...

— А какво ще кажат момчетата? — спомни си Лома за аверчетата.

— Ще пукнат от завист — изпръхтя Таня. — Пък и за какво са ти тези момчета, никаква полза нямаш от тях. Те са ти приятели, докато се наливате заедно с водка, а когато се пропият окончателно, ще те продадат, без да му мислят много-много. Трябва да слушаш жена си, защото мъжът и жената са си най-близките хора на света. А Лада най-добре знае какво е добре за теб и какво не е и няма да ти даде лош съвет, а на аверчетата си не бива да имаш никаква вяра. — Таня леко подскочи и радостно добави: — Че на тях не можеш да им повериш дори кучето. Преди няколко дни Лада се отби в кантората и помоли един малоумник да поразходи Роки, а той загуби кученцето и сетне цялата орда трябваше да го търси, а пък Лада дори плака... Тя оплака ли ти се?

— Не ми се е оплакала — отвърна Лома.

— А трябваше — поклати глава Таня. — Аз бих ти се оплакала, защото кученцето ѝ е подарък от теб, скъпо ѝ е, въпреки че е пълно с бълхи и ако щеш ме убий, но от него няма никаква полза. — Най-накрая Таня се изчерпа. — Казано накратко, Гена, престани да се превземаш, ти ще станеш финансов магнат.

— Ладенце... — изчурулика той и ме погледна жално в очите.

— Те наистина загубиха Роки — натъжих се аз. — А пък аз им го оставих само за пет минути, мислех, че си в кантората. Толкова ми липсваше, че ми се прииска да те видя, но ти беше излязъл със Синигера. Добре че Роки е толкова умен и сам си намери пътя.

— Ладенце, имам предвид банката...

— Че какво толкова те плаши в тази банка, нали няма да ти е трудно да се отбиваш от време на време там?

— Трябва да се отървем от Синигера — каза Таня след една седмица.

— От какъв зор ни е още едно погребение? — учудих се аз. — От този човек няма никаква полза, но не виждам и вреда.

— Има вреда, много дрънка. Вова ми разказа, че вчера Синигера и Лома ходили заедно на сауна и той непрекъснато се заяждал с него заради теб. Само жена си, викал, слушаш, отдръпна се от приятелите си, напираш да ставаш banker и изобщо жена ти те държи под чехъл.

— Така ли е казал?

— Точно така казал, да пукне дано. А пък твоята Лада, викал, е мръсница и изобщо не й пука за теб, намислила е нещо, а пък ти обикаляш около нея на пръсти като кръгъл идиот.

— А нашият малоумник какво му е отговорил?

— Попитал Синигера дали не иска да получи един в зъбите и той естествено не поискал, така че се разделили мирно и тихо.

— Ама че мръсник — ядосах се аз. — Езикът му е по-гаден, отколкото на жена... Разбира се, ако всеки ден набиват в главата на един мъж такива неща, на всеки ще му прекипи... А ние нямаме никаква полза от това.

— Точно затова ти казвам, Ладенце, дали пък да не изпеем „Царство му небесно“ на Синигера?

— Но трябва да го направим умно, без никакви стрелци, та Лома да не се досети за нищо. Той още не може да дойде на себе си след Святков...

— Разбира се, Ладенце, аз вече имам план. Този мръсник обича да ходи на сауна на село. Там и ще го подгреем.

— Внимавай, Таня, всичко трябва да мине по мед и масло...

— Не се бой, ще се постарая... — кимна приятелката ми. — Е, Лада, ще свършим ли тази работа?

— Ще я свършим — съгласих се аз. — Подготви Вова.

В четвъртък пристигна новината, че Синигера изгорял в сауната заедно с двама приятели. Той току-що бил построил въпросната сауна на вилата си и решил да я полее, тъй да се каже, с приятели. Оттам измъкнали жив само един, но по пътя за болницата той също умрял, а Синигера и Петя Трофимов изобщо нямали нужда от Бърза помощ.

Погребението отново беше пищно, вдовицата ридаеше и се хвърляше върху ковчегата, макар че от моя гледна точка нямаше кой знае за какво да тъгува, защото мъжът ѝ беше безпътен човек — пиеше много, мъкнеше мадами дори вкъщи и жестоко пребиваше благоверната си. Вдовишкият тоалет беше гарниран с една синина под окото ѝ, която още не бе успяла окончателно да изчезне до момента на сбогуването ѝ с нейния любим.

Отидох при нея и ѝ изразих съболезнованията си. Вдовицата се разрида още по-силно и аз също се разплаках. Лома пристъпяше от крак на крак до нас заедно със съратниците си, които бяха останали живи, и монотонно нареждаше:

— Марина, няма да те оставим, не се притеснявай за пари и изобщо... всичко, от което се нуждаеш, близки хора сме си.

Когато хорът подхвана любимия мотив на Таня, върху повечето лица полегна светла печал. Думите се харесваха не само на нас. Мъжете сурово се въсеха, жените ридаеха и общо взето всичко беше добре и по човешки, както обичаше да се изразява Таня.

Тя също изплака и просъска в ухото ми:

— На колко години беше Синигера?

— Откъде да зная? Връстник е на Лома.

— Ох, съвсем млад значи, жалко — изхлипа Таня. — Целият живот е бил пред него... Царство му небесно... А колко прочувствено пеят, мога вечно да ги слушам...

Стрелнах я с подозрителен поглед, но премълчах.

Вкъщи започнах да мъмря Гена:

— Да не си посмял да пиеш, нали виждаш какво става. Единият се блъсна с кола, другият изгоря в собствената си сауна — и всичко е все заради това проклето пианство. И никаква сауна повече за теб. А пък ако ти се прииска да си пийнеш, няма проблеми да го направиш с

мен в собствения си апартамент. Пий си колкото щеш, но да си пред очите ми. Не ми стигат другите тревоги, ами на това отгоре да те чакам и да те мисля с кого си, къде си и какво става с теб...

Лома изпи една чаша и взе да скърби:

— Със Синигера бяхме в една детска градина...

— Къде? — не разбра Таня. Тя дойде с нас да помене покойника и го правеше с огромно удоволствие.

— В детската градина, глупачко — ядоса се Лома, — и в училище бяхме в един клас.

— И седяхте на един чин, така ли, Гена? — подсказа му Таня. — Или не сте? Вече не помня, покойният Святков ми разказа, но съм забравила. Май че Синигера направил някакъв побой и ударил някакъв мъж с бутилка, а ти като приятел си поел вината. Майка му и баща му го отървали. По това време баща му бил началник, а твоят вече бил в затвора, пък майка ти се претрепвала да работи на две места и миела стълбите по блоковете. Синигера получил условна присъда, а пък ти си влязъл в затвора. Или това е било по друг повод? — Лома се навъси. Таня му доля водка, изпи своята и продължи: — Разбира се, мъжкото приятелство е скъпо нещо, ние, жените, не можем да го разберем, не сме устроени така... Макар че, честно казано, не виждам кой знае каква полза от тези стари приятели. Да вземем например същия този Синигер, какво добро ти е направил? Е, пиехте заедно... ама как само се дуеше, понеже си мислеше, че щом сте прекарвали заедно детството си, значи и сега за него ти си Гена Ломов. Все се хилеше, Лома, та Лома... Че какъв Лома си му ти? Сега ти си Геннадий Викторович и всеки трябва да го разбере и да го почувства, а те нямат никакво уважение... Разбира се, жалко за Паша, но ако трябва да сме честни, загубата не е голяма... Царство му небесно — добави Таня и изпи още една чаша.

В края на май ни споходи неприятност — едно от нашите момчета влезе в болницата с огнестрелна рана. И тъй като бил в съзнание, милицията веднага дойде в кантората. Нямам представа как го бяха принудили, но то бе успяло да издрънка много неща. Сетне, разбира се, се беше изплашило. Естествено органите на реда не смятаха Лома за свой човек и се лепнаха за него по-лошо от репей за

бездомно куче. Нямахте нищо кой знае колко страшно, но положението беше притеснително и трябваше да се вземе под контрол. И тогава аз си спомних за Сердюков. Обадох му се по телефона и любезно започнах:

— Здравейте, Константин Николаевич. Може би не си спомняте за мен, аз съм Лада Юриевна, запозна ни...

— Шегувате се, Лада Юриевна — засмя се той. — Човек не би могъл да ви забрави и вие много добре знаете това. С какво мога да ви бъда полезен?

— Един мой роднина има нужда от адвокат, трябва да е най-добрият от всички възможни. Много разчитам на вас.

— Делото наказателно ли е? — попита той след кратко мълчание.

— Всъщност няма никакво дело... Дали не може да се срещнем, за да ви обясня всичко?

— Добре.

След час ние седяхме в един ресторант. Той така се бе вторачил в мен, че започнах да се изчервявам.

— И какъв е проблемът? — усмихна се Сердюков, след като установи, че погледите му са постигнали целта си.

— Племенникът на моята приятелка има проблеми... — Изложих същността на нещата, без да бързам, и внимателно наблюдавах Константин Николаевич.

Той се подхилваше доста цинично, а гърдите ми го интересуваха много повече от думите ми. Когато приключих с разказа си, той каза:

— Това е дребна работа. Кажете на приятелката си, ако тя наистина съществува, че показанията, получени от ранен или болен човек, който е под въздействието на наркотици, не се вземат под внимание от нито един съд.

— А той бил ли е под такова въздействие? — подсмихнах се аз.

— Вероятно са успели да му сложат някакъв серум по пътя до болницата.

— Мога ли да разчитам на вас?

— Можете — кимна той. — Сигурен съм, че знаете колко струва времето ми.

— Естествено — усмихнах се аз.

И повече не разговаряхме по делови въпроси. Някъде след около половин час аз се извиних и си тръгнах към къщи. И веднага се обадох на Таня:

— Събери каквото можеш за Сердюков.

— Добре, а защо?

— За да построиш Империя, ти трябва силен отбор.

Таня само изсумтя.

Сердюков постъпи точно така, както обеща. Стражите на закона се отнесоха към ситуацията с разбиране. Адвокатът поиска доста пари, а пък аз му дадох два пъти повече. И той ги взе. След една седмица отново му се обадох и поисках среща. Този път се видяхме на чист въздух в парка.

— Константин Николаевич — казах и измъкнах куп документи в една евтина папка, — тук са отбелязани всичките ви приходи за миналата година — разбира се, не тези, които са известни на данъчните власти, а истинските суми.

Той се подсмихна, прегледа документите и ме погледна с уважение.

— И какво следва по-нататък?

— Ако работите за нас, ще получите три пъти повече. И това е само началото.

— За вас ли? — повдигна вежди той.

— Нека кажем така — за мен.

— И в какво ще се състои моята работа?

— Най-вече в даването на разумни съвети. Макар че може да възникне и ситуация, подобна на тази, каквато имаше преди седмица.

Той се засмя.

— Ако разбирам правилно, на работа ме кани местната мафия.

На това място се разсмях аз.

— Мафия ли? Това е крайно несполучливо определение... Моята приятелка иска да построи империя и аз ѝ помагам. Не ме гледайте така, с ума си съм. Ако искате, ще ви донеса медицинско свидетелство от психиатрията. Ние имаме идея как, но по някои въпроси не ни достига образование. Трябва ни човек като вас. Ловък, умен и циничен. А сега да си поговорим още малко за вас. Тъй като работите с пот на чело, след няколко години може би ще се преместите в столицата. И ще постигнете някои неща. Вероятно големи неща. Зависи какъв ще ви

е късметът... Само че е по-добре да си крал в собственото си кралство, отколкото генерал в чуждо. След две години всички пари, които се превъртат, шумолят и се харчат в този град, ще бъдат наши. А това означава власт и почти безгранична свобода.

— След две години ли казахте? — попита той.

Кимнах.

— Може би и по-рано. Две години са крайният срок.

На това място той отново се засмя и каза:

— Знаете ли, вярвам ви.

— И правилно постъпвате — усмихнах се.

— Вашата приятелка също ли е хубава? — попита той и ме хвана за ръката.

Издърпах я, погледнах го и рекох:

— Константин Николаевич, хората казват за вас, че сте много умен човек. Предлагам ви толкова пари, колкото не струва нито една жена. Опитайте се да отклоните вниманието си от моята външност и си представете, че пред вас стои една старица или например мъж.

Той се подсмихна.

— Това е трудно...

— Тогава си представете, че под роклята ми се крие космат корем или че гърдите ми са напомпани със силикон.

— А те напомпани ли са? — Погледнах го в очите, а той ми рече: — Извинете... Трябва да ви кажа, Лада Юриевна, че след първата ни среща аз също се поинтересувах от вас. Не съм ви направил досие, но научих някои неща, а за други се досетих по логичен път. Ситуацията в града ми е известна и в нея за няколко месеца положението доста се промени. След първото ви обаждане с нетърпение очаквах второто, така че вашето предложение не ме изненадва...

— Значи ще си помислите, така ли?

— Няма за какво да си мисля — отвърна той. — Съгласен съм.

Останахме дълго в парка, разхождахме се по алеите, а някъде след около час минахме на „ти“ и това стана някак от само себе си и напълно естествено. Той на няколко пъти ме погледна с искрено възхищение и аз със задоволство отбелязах, че този път възторгът му не беше предизвикан от лицето ми или от разкошния ми бюст.

— Банката е перспективно нещо — кимна той. — Естествено в този случай нещата трябва да се обмислят много добре, но като цяло

идеята си заслужава... Сега аз също си мисля, че крайният срок е две години...

Той ме изпрати до колата, а аз му казах:

— Ще ти дам няколко практически съвета: пред Лома се дръж скромно, не демонстрирай, че си чак толкова умен, превий гръб веднъж-дваж, бъди мъдър и не се смей с глас. Трудно е да се издържи на погледите му, но е наложително, в най-лошия случай го гледай между очите. Към мен се обръщай само на име и презиме, не ми прави никакви комплименти, не ми се усмихвай и не ми мяткай погледи. Гледай към мен само когато ми говориш директно. Разбира се, в началото Лома ще те посрещне на нож и няма да поиска да те вижда покрай мен. Но ти ще го изтърпиш. Ако се държиш правилно, той ще свикне с теб. Ще ти прости очилата и интелигентността, а пък след това дори ще те заобича като близък човек... Не искам да те заплашвам, ти си умен човек. Ако делът ти се стори малък, кажи и ще го обсъдим. Най-важното, което имаме аз и приятелката ми, не са парите, а куражът... Ако започнеш да хитруваш, ще ти изпеем една песничка...

— Какво? — не разбра той.

— Ще ти изпеем „Вечная память...“

Както и предполагам, Лома посрещна Сердюков на нож.

— За какъв дявол ми е тази интелигенция в къщата? — крещеше той.

В този момент аз между другото си спомних за къщата:

— Какво строиш там от половин година? Да ме беше завел поне веднъж...

— Ами нали ти каза... — подхвана Лома.

— Какво искаш от една жена? Ние, както е известно, днес говорим едно, а утре — друго. Разбира се, ти беше прав за къщата, сега много добре го осъзнавам. И искам къща... Само че я искам такава, каквато си я представям аз. Кой работи там? Половин година се туткат и какво са направили? Вечно се опитват да смъкнат повече пари, пият по цели дни и накрая ще струпат някаква ужасия.

— Ладенце, няма проблеми, ще струпат това, което искаш ти. Хайде да идем там, веднага можеш да я видиш.

— Да вървим... Но имаме нужда от адвокат. Направо място не мога да си намеря, откакто ченгетата подхванаха онова момче. По цели

нощи не мога да спя и непрекъснато си мисля дали няма да вземат да ти направят някоя мръсотия. Ти си широко скроен човек, не държиш тайни, а тези мерзавци само дебнат удобен случай да те спипат. А Константин Николаевич ще се постарее гнусните им опити да не се увенчаят с успех.

— Той просто ти харесва, защото мутрата му е лъскава и дрънка като празна тенекия.

— Че той се страхува да не каже някоя излишна дума пред теб.

— Така и трябва, защото за една излишна дума сам ще го закопая в земята.

Започнахме да строим къщата и да опитомяваме Лома. Костя се оказва умен човек, възприе съветите ми и се държеше безупречно. Колкото и да му търсеше кусури, Лома не откри нищо подозрително у него и не след дълго започна да го нарича Костя, да го тупа по рамото и да повтаря:

— Умен човек си...

[1] Кървава чистка, започната от Хитлер на 30 юни 1934 г. с цел унищожаване на неговите политически противници от СА. Убити са повече от 200 души. Чистката продължава до 2 юли. — Б.р. ↑

В петък имаше тържество по случай откриването на новата банка. Таня и Костя вече бяха потеглили натам, аз и Лома също се канехме да тръгнем. Докато се въртах пред огледалото, мъжлето ми се приближи до мен изотзад, прегърна ме и изчурулика:

— Ладенце, колко си хубава, чак дъхът му спира на човек... Тялото ти е като изваяно... — Той мушна ръка под полите ми и успя да ми смачка роклята. — Искаш ли да теглим една майна на тази презентация и да си останем вкъщи. Какво толкова ще видим там?

Не ми се щеше да отказвам на Лома, но този път проявих твърдост.

— Ще потърпиш час-два. Искам да погледна тези умници и да разбера кой колко струва.

Умниците не ми направиха кой знае какво впечатление. На другия ден Таня и Костя дойдоха вкъщи и започнаха да навиват Лома. Той капризничеше и се ядосваше и всички ние страшно се измъчихме с него. Ала след две седмици на мъжленцето ми започна да му харесва, той взе да се прибира със сияещи очи и да заявява още от прага:

— Лада, ей сега ще умреш от смях...

Аз не умирах от смях, но се радвах за мъжа си. Вече беше леко и приятно да се работи с него. Лома имаше желязна памет, не по-лоша от юмруците му, и макар че бог го бе оцетил откъм количество мозък, за сметка на това го бе дарил с хитрост и животински усет в излишък. А за това, че от време на време трябваше да се пребъркват джобовете на ближните, нямаше нужда да му се напомня. Костя умело го инструктиреше, а Лома бе в състояние да запомни текст от пет страници и на другия ден да го възпроизведе дословно. Момчетата в банката много скоро разбраха какво ги бе споходило. Но, както е известно, най-силното на руснака е акълът, който му идва сетне.

Късно през есента, след един незабравим разговор на четири очи в кабинета зад дъбовата врата, в който Лома за изненада на своя събеседник демонстрира не само животински маниери, но и необикновен ум, на гости ни дойдоха двама мъже. Вярно, те изобщо не приличаха на гости, тъй като изглеждаха изплашени, нервни и неприлично суетливи. Бях се срещала и с двамата само веднъж по време на презентацията и затова, след като отворих вратата, си позволих да изразя известно недоумение.

— Здравейте — изписуках аз с усмивка, като поглеждах ту към единия, ту към другия.

Единият от мъжете беше среден на ръст, слаб и блед, имаше наченки на ранно оплешивяване, носеше остра брада, а фамилията му беше Перезвонов. Лома моментално го кръсти Звънеца заради неутолимото му влечение към дългите речи. Другият бе висок, як и за разлика от приятеля си говореше малко и само когато се налагаше, за което можеше да се предположи, че спомага и фамилията му Мълчанов. В момента той държеше в ръце черна папка, която по известни причини много ме интересуваше.

— Здравейте — отвърнаха ми те и се усмигнаха, макар да се виждаше, че не им беше до усмивки. — Геннадий Викторович вкъщи ли си е?

— Вкъщи си е, моля, заповядайте.

Те влязоха. Лома се появи в антрето. Тъй като очаквахме това посещение, мъжлето ми се разхождаше у дома със закопчан догоре костюм и, както винаги, изглеждаше убийствено, макар и по онзи свой си бандитски маниер, сякаш напук на всичките ми опити да му придам вид на порядъчен гражданин.

— Насам, ако обичате — казах аз, посочвайки с ръка към вратата на хола, а Лома кимна с глава.

— Да вървим, момчета.

Затворих вратата след тях и отидох в съседната стая. Там един срещу друг седяха Костя и Таня. Щом ме видя, приятелката ми вдигна глава и попита:

— Лома ще се справи ли?

— Има си хас.

Костя стана от фотьойла, отиде до прозореца и тихо каза:

— По дяволите, вълнувам се като на изпит.

— Няма защо — успокоих го аз. — Всичко е наред и дори нещо повече. Гена разбра какво искат от него, а когато той по някаква случайност разбере нещо, цена няма.

Ние се настроихме за дълго чакане, но разговорът отне не повече от половин час. Гостите се облякоха мълчаливо в антрето, сетне външната врата се захлопна и ние излязохме от стаята. Лома седеше във фотьойла и се подсмиваше.

— Какво стана, Гена? — попитах аз и седнах на коленете му.

— Няма проблеми — кимна той и ме целуна.

Върху масата бе оставена същата онази кожена папка. Костя седна, придърпа я към себе си и започна да изучава съдържанието ѝ. Таня потропваше до него и непрекъснато се опитваше да надзърне в очите му. Най-сетне Костя вдигна глава, погледна ни един подир друг и каза:

— Сега е моментът Мълчанов да умре.

Лома се вторачи в мен, а аз едва забележимо му кимнах.

Докато пържех кюфтета на мъжа си, Таня се въртеше покрай мен и бъркаше с пръсти ту в едната, ту в другата салата.

— Погребват Мълчанов с поп — обяви тя след пет минути. — Изискани хора...

— Сега така е модерно — свих рамене аз.

— Опелото е днес в един часа. — Таня се замисли, загледана в полилея. — Той... беше уважаван човек в града. Между другото, поканиха ме...

— Извини се, че си заета, изпрати две съболезнователни телеграми и купи венец на покойника...

— Не бе, аз бих отишла... в смисъл бих му оказала последна почит... и изобщо бих послушала как пеят.

— Ти си се побъркала — ядосах се аз.

— Изобщо не съм се побъркала... На душата ми става толкова чисто и ми се приисква да плача.

— Какво пък — въздъгнах аз, — иди да си поплачеш.

Таня погледна часовника и заситни бързешком към вратата.

Една вечер Лома се прибра доста замислен, започна да обикаля из апартамента и непрекъснато ме поглеждаше. А някъде след час и половина не издържа и каза:

— Лада, трябва да си поговорим...

Разговорът ни беше бурен, аз за пръв път крещях на мъжлето си и накрая му казах:

— Ломе, да не си посмял да се замесиш с наркотици.

С този занаят в нашия град от години се занимаваха само друговерци. С тях си живеехме на принципа: вашето си е ваше, нашето — наше... И не беше трудно да се разбере откъде беше изникнал този

въпрос тъкмо сега: още преди време старият приятел на Лома Льоша Моисеев мътеше водата и обещавахе бесни пари.

— Защо трябва да се отказваме от такива печалби? — ядоса се Лома. — Работата е сигурна, машината е смазана, а пък друговерците ще ги направим на трътки, няма защо да се разпореждат при нас.

Потиснах командирските нотки в гласа си и жалостно зачуруликах:

— Винаги съм казвала на покойния Аркаша да не се забърква в тази работа. Нещата ни, слава богу, вървят добре, а който ламти за такива мангизи, само си търси белята.

Лома не понасяше да му се споменава за бившия му съратник и тук сбърках. Името на Аркаша го връщаше към мрачните мисли за Дима. Макар че според мен бе минало доста време и макар да лекувах раните на Лома всекидневно и старателно, те все още бяха отворени и го боляха.

— Аркаша се страхуваше да направи крачка без теб, но аз си имам своя глава на раменете — кресна той. — Льоша е прав, пък и сам виждам, че работата е сигурна. В момента имаме сили да сложим всичко под контрол.

Изплаших се от тази решителност и на другия ден свиках съвета. В началото мненията се разделиха. Костя ме изслуша, сви рамене и заяви:

— Парите не миришат.

Таня стигна още по-далеч.

— Че защо не? Моисеев е подлец, но не е глупак, а в тези негови намерения дори долавям признак на гениалност.

— Млъкни — ядосах се аз. — Гениалност... По отношение на наркотиците имам твърд и непоколебим принцип...

— Зная, зная — намръщи се приятелката ми. — Успокой се. Става въпрос за пари, а не за морални принципи.

— Ние строим Империя — реших да подходя към въпроса от друга страна, — а Империята означава закони. Те трябва да бъдат създадени, а след като ги създадеш, трябва да ги спазваш. В противен случай един прекрасен ден всичко ще рухне като картонена къща. Има и още нещо. За всеки човек трябва да има граница, която той не бива да прекрочва. Докато се върти около нея, Бог го търпи и му прощава разни лудории, но нервите на Господа също не са железни и той може

да се разгневи, а както е известно, Господ е всемогъщ и няма никакъв смисъл да си мериш силите с него.

Напоследък Таня доста размишляваше за Господ, а сега се натъжи.

— Мислиш, че ако се забъркаме в тези лайна, късметът може да ни изневери, така ли?

— Така мисля — кимнах аз. — Това е нова работа за нас. Докато натрупаме опит, доста ще си изпатим и дори ще се лишим от някои неща.

— Хем сърби, хем боли, хем мама не дава — каза Таня и почеса носа си.

Костя стана от фотьойла.

— Щом Лада е против, това вече е достатъчен повод да се откажем. Проблемът тук е друг — Лома.

— С Лома ще се заема аз — кимнах.

— А ще успееш ли? — усъмни се за пръв път в способностите ми Таня. — Май че страшно се е навил.

— Ще успея — уверих я. — Но Моисеев вече не е наш човек. Лошият съветник е по-страшен от чума.

— Ще му изпеем ли песента? — сепна се Таня.

— Налага се да му я изпеем — каза Костя. — Но това трябва да стане с височайше позволение. Ако сега Льоша гушне босилека, всяко магаре ще разбере за какво става дума, а пък Лома изобщо не е чак толкова глупав, колкото изглежда. Ако заподозре нещо, ще загубим влияние върху него и тогава цялата работа ще иде по дяволите.

— Дааа — проточи Таня и потъна в размисъл.

— Измисли план — казах аз.

— План ще има. Ти се заеми с Лома, а пък аз ще помисля как похитро да спипаме Моисеев.

През цялата вечер се разхождах със сведени очи, държах се мило с мъжа си, но бях тиха и мълчалива. На два пъти се разплаках — веднъж в банята и веднъж в кухнята, докато миех чиниите. Лома веднага забелязваше промените по лицето ми, но този път явно бе решил да се държи твърдо и упорито мълчеше. Аз дори не отворих дума за бизнес, а през нощта проявих особена нежност към мъжа си.

— Ама че си досадна — въздъхна Лома, стана, разходи се из спалнята, отиде до кухнята и донесе сок в една висока чаша, а сетне

седна на леглото и започна да ме разглежда с известна строгост. — Непременно искаш да стане на твоето — каза той обидено. — Зная какво значи женски капризи, всичко разбирам и затова никога нищо не съм ти отказвал. Поне веднъж казал ли съм ти „не“, кажи де? Ядосал ли съм се поне веднъж, намеквал ли съм ти, че нещо не ми харесва? Много добре знаеш, че е достатъчно да кажеш една дума или да кимнеш с глава и аз ще си постеля на пода, за да ти доставя удоволствие. Но не ми се бъркай в работите, когато не съм те молил. Умна жена си и винаги съм се вслушвал в съветите ти, но сам ще решавам какво и кога ще правя.

— Работата не е там, Гена — занареждах аз. — Друго нещо ме мъчи. Преди няколко дни по телевизията показваха деца на не повече от дванадесет години и те вече бяха наркомани. Ужас да те обземе, като ги погледнеш, не приличат на хора, а всяко от тях има родители, бащите им и майките им сигурно не са желали такъв живот за тях и това са все прилични родители, а не някакви пияндурници... Но могат ли да ги опазят, когато тази дрога е навред и навсякъде? Знаеш ли какво става в града? Което и да е училище да вземеш, всеки ученик от горните класове вече е опитвал тази гадост, във всеки нощен клуб можеш да си я купиш без проблеми, стига да знаеш към кого да се обърнеш, а ако не знаеш, доброжелателите ще ти подсказат. А няма нищо по-лошо от наркотиците, те са най-прилепчивата зараза. Нали съм ти разказвала за брат си... Не можеш да си го представиш и бог да ни пази да преживеем такова нещо — да виждаш как най-близкият ти човек се превръща в полуидиот... — На това място аз се разплаках с глас, а мъжлето ми започна да ме прегръща и да ме гали по гърба. — Страх ме е, Гена, Господ ще ни накаже... А ние в момента сме си толкова добре и Божият гняв ни е напълно излишен. Наистина ли искаш заради някакви си скапани хартийки да тровим собствените си деца? Слава богу, имаме пари, които ще стигнат и за нас, и за внуците ни, защо трябва да си слагаме грях на душата?

— Добре де, Ладенце, стига де — разстрои се Лома, бършейки сълзите ми. — Честно казано, не се сетих за това, в смисъл за брат ти и изобщо как се отнасяш към тези неща. Ядосах се, защото засегна гордостта ми, понеже все искаш всичко да става на твоята, а пък аз каквото и да кажа, все не е правилно... Когато си поговориш с мен,

всичко ми става ясно, както сега, вече и сам разбирам, че тази гадория не ни трябва. Ще намерим откъде да смъкнем още пари.

— Знаеш ли защо скочих срещу Льоша? — реших да обясня аз, подсмърчайки. — Защото той е алчен до видиотяване и у него няма нищо човешко. С теб мога да си поговоря и ти ще ме разбереш, а той отдавна е продал душата си на дявола и не вижда нищо по-далеч от дългия си нос. И постоянно ти съска в ушите...

— Аз пък като го чувам... — махна с ръка Лома и започна да ме целува. Сетне вдигна глава, погледна ме в очите, покашля се и попита някак плахо: — Ладенце, не си ли бременна?

— Сега ме е страх да родя — оплаках се аз. — Такива неща стават наоколо...

— Глупости. Жените трябва да раждат и изобщо няма от какво да се страхуват, особено ти... Впрочем трябва да поизбутаме малко друговерците, защото си живеят тук като че ли са у дома си. Нека да тровят собствените си деца, а нашите сами ще си измислят как да влязат в гроба.

След една седмица Вячеслав Сергеевич, умен и схватлив човек, когото фамилиарно наричахме Славик и който ни бе зачислен от Костя, за да се занимава с цялото ни счетоводство, донесе отчета и каза, обръщайки се към Лома:

— Гена, трябва да проверим Льоша Моисеев. Имам едно подозрение — много краде, самозабравил се е и е решил, че той е господар на казиното.

— Искаш да кажеш, че трябва да му изпратя ревизия, така ли? — подсмихна се Лома.

— Ревизията не е наша работа, но се налага да го проверим и да го сложим на мястото му. Зная, че вие сте приятели, но това не е повод да се краде. Приятелите трябва да бъдат уважавани, а не — обирани. Струва ми се, че Моисеев е забравил това.

— И как мислиш да го спипаш? — учуди се Лома.

— Това не е сложно. Ще му изпратя един човек. Льоша няма да знае нищо. Той е външен, сече му пипето и ще се ориентира какво става там...

След месец пред Лома се появи един лист, от който се виждаше, че Моисеев краде отдавна и много. Лома се отнесе спокойно към тази новина.

— И какво от това? — попита той и отмести листа. — Нека си краде...

— Работата не е в това, че краде — настърви се Таня и скокна от фотьойла, — а в това, че не те уважава... Само глупаците позволяват да ги лъжат — изпусна се приятелката ми и моментално прехапа език под мрачния поглед на Лома. Впрочем тя трудно можеше да бъде отклонена от избрания път, затова, след като помълча малко, отново изпробва почвата: — Присвоил си е много власт, въобразил си е, че може да си съперничи с теб. И си е разпасал пояса. А пък приказките изобщо не си ги мери. Казаха ми, че преди няколко дни дрънкар подлецът, че Лома отдавна трябвало да бъде застрелян само заради циците на Лада...

— Какво ли не казва човек на пияна глава — махна с ръка Лома. — На приказки мъжете понякога са бетер жените. А пък като се натръска, Льоша може да надрънка какво ли не...

Нежеланието на мъжлето ми да се сбогува с аверчето си много ни разстройваше, а след всичко случило се стана опасно да „изпеем песента“ на Моисеев по собствена инициатива.

— Виж какво, душко — каза ми Таня, — я се поотъркай малко у Льоша. Той от дълго време ти е хвърлил око.

— Да не си откачила? — учудих се аз. — Лома ще ми откъсне главата.

— Направи го хитро. Без думи и излишни движения, само със загадъчни погледи. Льоша е женкар, мозъкът му е в гащите, пък и чуждата жена винаги е по-апетитна. Удоволствието е двойно — хем чукаш мадамата, хем правиш сечено на приятелчето си. А Лома му е същински трън в очите, защото се издигна много високо. Льоша не може да го стигне. Затова няма да пропусне възможността и ще клъвне. И ще налапа плячката, няма да се сдържи, ще зарита срещу ръжена, понеже е мъж с характер. И тогава ние ще спипаме сладурчето.

Така че новогодишните празници дойдоха като по поръчка, понеже народът в кантората гуля три денонощия поред. Аз реших да удостоя ресторанта с присъствието си и отидох там заедно с мъжлето

си. Тук Моисеев се чувстваше като господар, поне пет пъти се обърна към Гена на „Ломе“ така, че всички да го чуят, и братски го тупаше по рамото. В отговор мъжът ми го прегърна, спомни си нещо от тяхната младост и го нарече „брат“.

— Здравей, Ладенце — приближи се до мен Льоша. — Хубавицата ни тя. Съвсем забрави старите си приятели, а пък навремето често се виждахме.

Устните на Лома се кривяха в усмивка, но зениците му се стесниха като на котка. Таня беше права, че Льоша имаше малко мозък, но интуицията му бе още по-малко.

Настанихме се край масата. Таня се тръшна отляво на Лома, аз — от дясната му страна, а Льоша, който искаше да бъде колкото се може по-близо до приятеля си, седна до мен. Банкетът беше бурен, в духа на старите времена. Аз наблюдавах всичко това без одобрение, но спокойно.

— Искаш ли да си ходим? — прошепна ми Лома.

— Защо? Не искам, та после тези умници да дрънкат, че съм те откъснала от приятелите ти. Ще постоим още малко и ще им се полюбуваме.

Подпийналите момичета минаха всякакви граници. Аз се подхилвах, а Гена се въртеше на мястото си. Когато всичко това ми омръзна, излязох на чист въздух. Моисеев веднага ме последва.

— Май не ти харесва при нас, Ладенце — каза той с подла усмивка.

— Не ми харесва — кимнах аз. — Махни девойките от Лома, че иначе ще нанесе значителни щети на вашето заведение. Мъжът ми няма никаква нужда от твоите момичета.

— И аз така си мисля — съгласи се Льоша. — Лома е извадил късмет, просто нямам думи.

— И ти можеш да извадиш късмет, ако не се правеше на интересен.

Върнах се в ресторанта. Лома мрачно се оглеждаше във фоайето, но щом ме видя, тръгна към мен и в същия миг съзря през прозореца Льоша, който пушеше пред входа.

— Какво става тук? — попита той страховито.

— Нищо не става, Гена. Посъветвах твоето приятелче да поукротил малко девойките. Аз съм спокойна жена, но без проблеми

мога да издера очите на някоя самозабравила се мръсница.

— Пак ли започваш... — плесна с ръце Лома.

— Пак. Превърнали сте ресторанта в бардак, прости ми господи.

Върнахме се в залата. След няколко минути най-игривите мадами незабележимо ни напуснаха. Лома изглеждаше доволен, а Таня се подсмиваше и шепнеше нещо в ухото на Моисеев. Той се хилеше и ме стрелкаше с погледи. Аз също го поглеждах. Не много често, но с тежест. Льоша пиеше доста и бързо се напиваше. Докато ме гледаше и точеше лиги, взе да си спомня миналите времена, надрънка куп излишни неща, забърка дори бившия ми мъж, а сетне и Дима. Лома стана без помен от усмивка и каза:

— Хубаво си прекарахме, време е да си вървим.

— Къде си се разбързал, Ломе, нека да се полюбувам още малко на жена ти.

— Ама че глупак — пошушна ми възторжено Таня в ухото.

— Любувай се на своята. Да вървим, Лада.

Метнах един последен нежен поглед към Моисеев и тръгнах след мъжа си.

Веднага след като се качихме в колата, аз се извърнах към прозореца, а хитрата тарикатка Таня започна да съска:

— Защо се разстройваш? Не си струва да лееш сълзи заради един глупак... Пияница нещастен... езикът няма спирачки.

— Ладенце, какво има? — наежи се Лома.

— Повече кракът ми няма да стъпи тук, а този идиот не искам да го виждам. Какво си позволява той!

— Да, навремето хората оставаха без глави и за по-дребни неща — закима с глава Таня. — Льоша окончателно се е разхайтил, разхайтил е и момчетата. Как може да дрънка на пияна глава такива неща пред една жена... безмозъчен човек, прости ми господи... И Лада има право да се обиди. Въпреки че ти е приятел, нямаше защо така да я изпива с погледи и да припомня какви ли не глупости. Лада ти е жена и той би трябвало да знае, че това е чужда собственост, особено ако е твоя, което значи, че е неприкосновена. А пък той беше готов да я изяде със зъркелите си. Това не е хубаво, не е по човешки. Похотливите му мисли са изписани на тъпата му мутра. Разбира се, Лада никога не би му позволила нищо подобно, но в случая работата дори не е в това. Ако един човек не знае какво може и какво — не, и

хвърля око на чуждото, значи и в работата не може да му се има никакво доверие. Щом някой те предава за дребните неща, значи ще те предаде за големите...

Когато след три дни излизах от басейна, с изненада забелязах наблизко колата на Льоша. Самият той също се появи тутакси. Беше трезвен, гладко избръснат и спретнато облечен, което се случваше много рядко. Аз си мислех, че не е чак толкова тъп, та да се дотътри ей така, и се надявах на резултати не по-рано от месец. Но Таня се оказа права и по този въпрос: Моисеев влезе в капана като мечка в кошер, без особено да му мисли.

— Здравей, Льоша — казах с известна изненада.

— Здравсти — подсмихна се той. — За фигурата си ли се грижиш?

— Грижа се — кимнах аз. — Единствената ми грижа вече е как да доставя удоволствие на мъжа си, а за целта фигурата е много важно нещо.

— Бог с нищо не те е обидил...

— А ти какво правиш тук? — полюбопитствах аз.

— Минавах наблизко, видях те... Хайде да се поразходим, времето е страхотно и изобщо...

Погледнах го многозначително, разлюлях бюст и завъртях глава.

— Не е редно да се разхождаме заедно. Ще тръгнат приказки, а такива шегички с Лома излизат солено...

— Не ти ли писна от него? — Аз се усмихнах. — Момчетата разказват, че сутрин той разхождал кучето ти, вярно ли е? — Усмихнах се още по-широко, докато Льоша се опитваше да измисли какво още да ми каже. — С кола ли си? — попита той.

— Не, предпочитам да подишам чист въздух.

— Качи се, ще те закарам. — Аз вдигнах вежди и завъртях глава. — Не вярвам, че се страхуваш чак толкова от мъжа си. Той те гледа в очите. Всички го знаят.

— Не бива да разпространявате глупави слухове... — Измерих го с поглед и важно добавих: — Езиците на вашите браточки са по-дълги, отколкото на жените. А на мен клюки не ми трябват... Довиждане. — И направих крачка встрани. — Ела ни на гости.

— Ще дойда — отвърна неопределено Льоша.

И наистина не след дълго дойде, както се полага, с бутилка. Настани се в кухнята ни с вид на човек, който се кани да дочака дълбоката си старост при нас. Вече беше доста подпийнал и започна да дрънка още от прага. През първия половин час Лома уж се радваше на посещението на приятеля си. Аз сложих масата и поседях малко при тях. След това излязох от кухнята, само забравих да затворя вратата, и започнах напрегнато да се вслушвам. Лома най-искрено се опитваше да намери общ език с приятеля си, без да подозира, че съдбата категорично и непреодолимо бе успяла да ги раздалечи. Пияната физиономия на Льоша, силният му глас, псувните му и навикът му да бърше ръцете си в покривката много скоро започнаха да го изнервят. Лома млъкна и се тормози в продължение на още половин час. Самият той пиеше умерено, а напоследък и много рядко, а когато си пийнеше, в зависимост от настроението си или мълчеше, или се гневеше. Благодарение на моите старания успяваше да запази доброто си настроение, затова отдавна не го бях виждала разлютен. А сега, в отговор на настойчивите съвети на Льоша, Лома на два пъти избухна и се разкрещя, и то силно и нецензурно — нещо, от което аз успешно го бях отучила. Е, как да не се порадва човек на глупостта на Льоша?

Стана време да се изведе кучето, аз се облякох и надникнах в кухнята.

— Гена, ще изведе Роки.

Лома започна да се върти на мястото си, защото не обичаше да ме пуска сама, особено късно вечер.

— Почакай малко, ще го изведем по-късно.

— Няма нищо, аз ще го изведе — проявих разбиране. — Вие се забавлявайте.

Виждаше се, че на Лома му бе омръзнало от тази забава. Той излезе след мен в антрето.

— Лада, изведи го само пред входа. Навън е тъмно, а ти не си с бултериер, Роки не може да те пази, не става за тази работа.

— Ще постоя малко на двора — съгласих се аз. Той много се притесняваше.

Излязох, а когато се прибрах, Льоша вече се беше натряскал до такава степен, че дори не помнеше кой е и къде е. Започна да ме хваща за ръцете, тикаше ми чаши с алкохол и ръсеше такива шегички, че можеха да вбесят и светец. А Лома не беше светец и затова

физиономията му почервения, очите му се наляха с кръв, а юмруците му се свиха. По всичко личеше, че легендарният му пристъп щеше да настъпи всеки момент. Погледнах мъжа си със съчувствие и излязох от кухнята. Льоша беше толкова пиян, че не забеляза признаците на надигащата се буря и много скоро се сблъска лице в лице с нея. Лома го избута по стълбището от третия етаж, като преди това все пак му извика такси. Върна се зъл като оса. Аз се захванах да го утешавам.

— Уж не е глупав човек — гневеше се Лома, — а като се напие, напълно оглупява. И какви само ги дрънка...

— Гена, не се сърди. Разбирам, че той ти е приятел и не искам да си мислиш, че отблъсквам твоите приятели, но няма да преживея още едно такова посещение. Не обичам чужди хора да ме хващат за ръцете. Не исках да го обидя, но още ми е гадно.

— Станал е един такъв недодялан — кимна в знак на съгласие Лома, — не се чува какво дрънка... Преди май не беше такъв...

— Може просто да не си обръщал внимание...

— Не зная... Утре ще си поговоря с него да не се мъкне тук повече пиян. Ако е трезв, това е друга работа...

— Не съм ти казала, че преди няколко дни ме срещна на басейна и също дрънкаше някакви простотии...

— Че какво е правил на басейна?

— Не зная, каза, че минавал оттам.

— Откъде е минавал, там е задънена улица... — Лома се навъси.

— Да върви по дяволите — казах аз и се притиснах силно до мъжлето си.

— Замръзна ли, докато разхождаше Роки?

— Изобщо не ми се разхожда без теб — хем нямам настроение, хем ми е скучно. И въобще без теб не се чувствам добре. Когато си до мен, всичко изглежда по-различно...

— Ами като се домъкна този глупак — въздъхна с досада Лома, — само ни развали вечерта.

На другата сутрин се обадих на Моисеев. В гласа му звучеше страдание, той смътно си спомняше предишната вечер и се чудеше на разбитата си физиономия.

— Лома е бесен — казах му аз — и ще ме побърка от ревност. Запази за себе си пиянските си мисли. — И тежко добавих: — Трябва да сме по-предпазливи.

Съдбата започна да ни сблъсква с Льоша уж случайно, но често. Срецахме се ту тук, ту там. За това се грижеше Таня, а когато тя се заемеше с нещо, го правеше по най-добрия начин. Аз му се усмихвах многозначително, а тя му шепнеше и в двете уши. Общо взето не се получаваше зле. На няколко пъти той ми се обади по телефона, като започваше с думите: „Как е Гена?“, а завършваше с напевното „Ладенце“. Често се навърташе покрай басейна и според Таня панталоните му ставаха тесни. Той невинаги можеше да изрази чувствата си с думи, но ме гледаше похотливо и разпалено и аз не го възпирах, а дори тъкмо обратното — демонстрирах му достойнствата си охотно, но мълчаливо... А Таня не оставяше на мира Лома:

— Защо Льоша непрекъснато обикаля наоколо, накъдето и да погледнеш — все той? Заради наркотиците ли те обсажда? Лепнал се е за Лада... Да не би да е решил, че като не го пускат през вратата, ще влезе през прозореца? Щом той не е успял да те склони, да те убеди тя? Накъдето и да се обърнеш, все Моисеев насреща, като че ли си няма друга работа. Лада се бои да ти каже, за да не развали мъжкото ви приятелство, но на мен ми се оплаква, че Льоша направо се е заселил до басейна, може и палатка да си е опънал там, защото ден не минава, без да го срещне. Това хубаво ли е? Но аз не съм Лада, не се страхувам от теб и винаги ти казвам истината в очите. Приятелите не постъпват така. Той може и да не си мисли нищо лошо, но в какво положение я поставя? Ами ако някой забележи това? Ще тръгнат разни клюки, а ти си строг човек, няма да започнеш да изясняваш нещата и тогава кой ще бъде виновен? Та затова Лада плаче и се бои да ти каже, а пък аз ти казвам, защото тя ми е близък човек и не мога да гледам през пръсти на нейните мъки...

Дългите речи на Таня въздействаха в две посоки и сега, когато двамата приятели се срещаха, изпитваха неудобство един към друг, което на пръв поглед не се забелязваше, но те го долавяха. А Таня старателно наливаше масло в огъня...

Вече близо месец Вова усърдно се навърташе покрай Моисеев, пиянстваше с него и му влачеше мадами. Той нямаше равен в готовността си да прави услуги и много скоро се превърна в нещо като доверено лице на Льоша. Тъй че ние имахме много добра представа за посоката на мислите му. Впрочем въпросните мисли бяха глупави и не

блестяха с оригиналност. Скоро на масата пред Лома се появи една касета. Таня пламтеше от прavedен гняв.

— Чуй какви ги дрънка твоето приятелче. Направо да си запушиш ушите, мамка му... — Аз донесох касетофона, а Таня рече: — Ти, душко, излез оттук. Изобщо не бива да слушаш тези гадории.

— Защо да не бива, ще ги чуя — заявих твърдо и седнах на дивана.

Вова здравата се бе постарал. Моисеев дрънкаше много, глупаво и опасно. След десет минути Лома вече седеше мрачно навъсен, а след двадесет започна да се подхилва. Тази негова усмивка можеше да накара дори покойник да си смени последния адрес. По-нататък стана още по-интересно, защото полетът на фантазиите стигна до моята персона. Беше ми много забавно да слушам тези неща. Но не и сега. Скокнах от дивана, измъкнах касетата, захвърлих я на пода и я стъпках с тока си.

— Каква гадория! — просъсках гнусливо.

Лома скръсти ръце на коленете си и се загледа в една точка.

— Винаги съм казвала, че щом някой те предава за дребните неща, ще те предаде и за големите — каза Таня.

— Я си върви вкъщи — посъветвах я аз.

Приятелката ми кимна едва забележимо и изчезна.

Аз отидох при мъжа си, прегърнах го и седнах на коленете му.

— Забрави за това — помолих го тихо, макар да знаех със сигурност, че Лома никога нямаше да го забрави.

— Да върви по дяволите...

Мъжлето ми ме прегърна, притисна буза до ръката ми и изчурулика:

— Ладенце — след което въздъхна, — човек не бива да има доверие на никого...

— И на мен ли?

— На теб ти вярвам — каза Лома и ме погледна в очите като кученце.

— Слава богу... Останалото все някак ще го преживеем...

На сутринта се обадох на Таня.

— Трябва час по-скоро да решим проблема с Моисеев. Да не вземе в крайна сметка да ни изпързалия. Лома ще се успокои и ще му

прости. Той направо е смахнат на тема детство и непрекъснато повтаря: „От малки сме заедно...“

— Ще го решим — каза Таня, помълча малко и добави: — Времето е прекрасно, не искаш ли да покараш ски?

— Да речем, че искам.

— Ами тогава иди на вилата си. А пък ние ще спретнем една командировка на Лома.

— Той никъде няма да иде без мен. А пък ако много му се наложи да замине някъде, ще намери начин да ме затвори вкъщи и ще ме изтормози с обаждания по телефона.

— Това и без теб го знам. Но по-важното е някой сигурен човек да подшушне на Льоша, че Лома е заминал и че ти си седиш сам-самичка на вилата и умираш от скука.

— И ти мислиш, че той ще дойде, така ли? — усъмних се аз. — Наистина ли е чак такъв глупак?

— Нали чу касетата? Той си има натрапчива идея. Бъди спокойна, ще се появи...

— Таня — изплаших се аз, — тази работа нещо не ми харесва. И на Гена едва ли ще му хареса...

— Не се бой, Лада, ще го направим по най-добрия начин.

Въздъгнах тежко, затворих слушалката и започнах да мисля как по-хитро да убедя Лома да ме изпрати на вилата. Някъде към десет часа му се обадох в кантората.

— Гена, ще си дойдеш ли за обяд?

— Не, Лада, заминаваме с Костя. — Значи Таня бе успяла да му даде ценни указания.

— Така ли? Късно ли ще се върнеш?

— Не зная. Като свършим, веднага ще си тръгнем. Ще ти се обаждам...

— Дали да не отида на вилата да покарам малко ски? Момичетата ми се обаждаха да питат дали няма да ходим... Времето е прекрасно, грехота е да се седи вкъщи.

— С кого ще отидеш? — попита Лома. Той не харесваше нито моите приятелки, нито излизанията ми от къщи. Разказах му подробно всичко и мъжът ми като че ли се успокои.

— Може ли да ида, а, Гена? — попитах с тъничко гласче.

— Иди — отвърна той.

— Благодаря ти. Ще покараме ски, а вечерта ще си направим една сауна...

— Ама ти искаш да пренощуваш там, така ли? — наежи се той.

— А не може ли?

— Добре де, остани — каза Лома след кратък размисъл. — Аз ще дойда направо там.

След като го уверих, че много го обичам, започнах да организирам приятелките си. Това не беше трудна работа и не ми отне много време. След един час тръгнахме за вилата.

В пет часа върнахме Людмила в града, защото тя не можеше да остане с преспиване, а двете с Ирина се разходихме покрай селището, слушайки с удоволствие как снегът хрущи под краката ни, и се прибрахме в къщата. Тъкмо се накахме да отидем в сауната, когато под прозорците спря кола.

— Гена ли дойде? — попита Ирина.

— Едва ли — отвърнах аз. — Виж какво, я иди горе и остани там малко.

Ирина беше схватлив човек и се качи на втория етаж, а аз отидох да отворя вратата. На прага стоеше Моисеев и се хилеше.

— Как си, Ладенце? — попита той с онази особена интонация, която май предполагаше, че аз моментално ще се хвърля на шията му.

В отговор демонстрирах невиждана изненада:

— Альоша? Как се озова тук?

— Минавах наблизко. На вратата ли ще ме държиш, или ще ме пуснеш да вляза?

— Гена го няма...

— Зная. Защо се изплаши така? — изсумтя той.

— Изобщо не съм се изплашила. Влизай.

Той влезе, свали си якето и се разходи из къщата, но не свалеше поглед от мен.

— Добре сте се обзавели — каза с усмивка. — Ти ги можеш тези неща... Каквото и да подхванеш, все става.

— За какво говориш? — учудих се аз.

— За много работи. — Той седна във фотьойла и попита: — Лома задълго ли замина?

— Обади му се и го попитай.

— Тебе питам.

— Защо си дошъл?

Льоша се засмя и ме погледна някак палаво.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита той.

— Какво? Да, имам, разбира се. Какво да ти донеса?

— А ти какво ще пиеш?

— Коняк.

— Тогава и аз ще пия коняк.

Отидох в кухнята, а след това се качих горе. И пошепнах на Ирина:

— Обади се на Гена и му кажи, че при нас е дошъл някакъв пиян мъж. Кажи му, че съм много изплашена.

— Май нещо не ми приличаш на изплашена, очите ти направо пламтят — усъмни се приятелката ми.

— Направи каквото ти казах — изхилих се аз, — ще има време и да се изплашим. Обади му се и след половин час слез долу.

— Ясно. Винаги на вашите услуги, макар да не се ориентирам напълно накъде духа вятърът.

Върнах се при Льоша. За мен си оставаше пълна загадка защо той беше толкова сигурен, че го чакам и че изгарям от нетърпение да съм с него. Разбира се, Таня заедно с Вова бяха способни на много неща, но въпреки това човек не можеше да е чак такъв тъпанар.

Седнах във фотьойла срещу него. Той наля коняк в чашите и каза:

— За нас, Ладенце.

Кимнах и изпих питието си. След няколко минути Льоша започна да скучае, защото на него поначало винаги му беше трудно да разговаря с мен, а пък сега аз си отварях устата с видимо нежелание, седях насреща му и се усмихвах. На няколко пъти той понечи да стане, но нещо го възпираше и най-вероятно това беше съмнението в собствените му сили. Макар Льоша да минаваше за женкар, мадамите не се отзоваваха много ласкаво за достойнствата му. Страхуваше се да не се изложи, но не му се искаше и да отстъпи. Общо взето в момента той страшно приличаше на лисицата от известната басня. Както казваше Таня — хем сърби, хем боли, хем мама не дава.

Когато най-сетне като че ли събра сили и се насочи към мен, на стълбите се появи Ирина и развеселено каза:

— Здравсти. А пък аз не знаех, че имаме гости.

Льоша изненадано се обърна и заяви с известна обида:

— Мислех, че си сама...

— Никога не ходя никъде сама. Мъжът ми не ме пуска, ревнив е...

— Чувал съм — кимна Льоша и като че ли се успокои. — А твоята приятелка рано ли си ляга?

— Аз изобщо не си лягам нощно време — изсмя се Ирина и си наля коняк.

— Така ли? Нощем трябва да се спи, казват, че е полезно за здравето. — Ние продължихме да си седим и да си разменяме такива шегички. Ирина разглеждаше госта. Льоша се опитваше да разбере какво става, а аз очаквах мъжлето си.

Все пак първи се появиха Таня и Славик. Вова остана в колата, тъй като се страхуваше да се мерне пред очите на приятелчето си, преди да е настъпило нужното време. Таня влезе, захвърли в движение коженото си палто в ръцете на своя придружител и зачурулика:

— Я, пълна къща с гости. Добре ли си почина, радост моя?

— Прекрасно — кимнах аз.

— Сутринта ще идеш ли да караш ски?

— Ако проявя воля. Нали знаеш, че имам навика да спя до късно.

Славик закачи дрехата на Таня и своята в антрето, влезе в стаята, стисна ръката на Льоша и изпи чаша коняк. Моисеев не разбираше какво става и се мръщеше, защото сценарият му за вечерта най-неочаквано се промени. Но не се страхуваше от нищо. Приятелското събиране, което смени любовната среща, малко го дразнеше, но общо взето всичко беше нормално. И в този момент се появи Лома. Ужас можеше да обземе човек, щом го зърне. Вратата се хлопна, той направи крачка напред, търсейки ме с очи, видя, че седя цяла и невредима в компанията на четирима души, и малко се посмути, но моментално забеляза Льоша, вирна злобно глава и забравяйки да се съблече, тръгна към масата. След него се появи Костя и застана до вратата, за да наблюдава оттам развитието на събитията. На лицето му блуждаеше усмивка и той изглеждаше изключително доволен.

— Какво търсиш тук? — кресна Лома, насочвайки се към приятеля си. Льоша се изправи и отвърна с насмешка:

— Минавах наблизо и се отбих...

— При жена ми, докато аз не съм вкъщи, така ли?

— Глупости... — подсмихна се Льоша, но вече започна да схваща накъде отиват нещата, ядоса се и постъпи крайно необмислено и погрешно. Облеци очи и злобно заговори: — Какво ти става, Ломе?

Лома пое дълбоко въздух и каза няколко думи, които не звучаха литературно, но бяха много достъпни по смисъл. От изказването му стана ясно, че Моисеев по принцип и завинаги повече няма да има нужда от жени. Лома ритна масата, тя излетя във въздуха и с трясък се приземи обратно, а ние веднага разбрахме, че мъжлето ми е получило пристъп на бяс, който никой дори и не бе мечтал да преживее. И, разбира се, най-малко от всички бе мечтал Льоша. Той познаваше Лома отдавна, затова малко се постресна и явно от уплаха си навреди още повече.

— Ломе, ама тази кучка сама ми даваше ишарети...

Лома пусна ризата му, леко блъсна приятелчето си към дивана и с кротка нежност се поинтересува:

— Сериозно ли говориш?

Изненадващото спокойствие на Лома вкара Льоша в заблуждение.

— Да...

— Тя ли те повика тук?

Под погледа на Лома Льоша започна да се върти на мястото си, но не дръзна да излъже:

— Не.

— Аха! Значи сам си дошъл.

— Ломе, аз...

— Не бързай, не бързай, ей сега ще ми разкажеш всичко... Да не би пък да те е канила друг път?

— Не — повтори Льоша.

— Но ти е казала нещо, така ли?

— Не е — тросна му се злобно Моисеев, тъй като най-сетне бе започнал да схваща положението.

— Че тогава какви ишарети ти е давала, а, Льоша? — изчурулика Лома.

Льоша преглътна, погледна ме с люта омраза и отвърна:

— Гледаше ме... всеки глупак би я разбрал.

Гена се усмихна иронично. Той стоеше леко озъбен и се взираше в приятелчето си.

— И този глупак си ти, Льоша. Много добре познавам погледите на Лада. Тя може да гледа един мъж и да се чуди какви обувки да си купи, а в същото време изобщо да не й пука за него, въпреки че на него панталоните му се пръскат. Аз най-добре зная това, така че не ми говори за жена ми... Защо дойде тук, Льоша?

— Ами тя, тя така ме гледаше...

— И ти дойде, така ли? Защо не ми каза: Гена, твоята жена ми се натиска, а пък ти си ми приятел и така нататък, ами дотърча тук?

— Разбрах всичко, Ломе — каза Льоша и стана с изкривени устни. — Можеш да си спестиш речите. Ние сме приятели и така нататък, само че твоята жена...

Той се опита да намери подходящата дума, но не се сети и тръгна към вратата. Когато тя се затвори след него, Лома широко и лъчезарно се усмихна и каза:

— Слагаме кръст на приятелчето ми. Свършено е с него.

— Няма съмнение — съгласи се Таня и тихо добави: — Царство му небесно...

Щом останахме насаме с мъжа ми, аз дълго мълчах. Той дойде при мен, седна и ме хвана за ръката.

— Гена — рекох, — нали не си мислиш... че наистина съм искала този пиян идиот?

— Какви са тези глупости? — навъси се Лома. — Не си го слагай на сърце. Познавам те и ти вярвам. Толкова по въпроса.

Този път погребението не беше чак толкова пищно и никой не дръзна да тъгува кой знае колко за Льоша. Хората предпочитаха мрачно да се мръщят и да отбиват номера с фрази от сорта на: „Да, такъв е животът...“, „Такива ми ти работи...“ и прочее подобни безсмислици. И имаше известни причини за това, защото намериха Моисеев в колата му на три километра от града с пет куршума в гърдите, а шестият, който го бе довършил, беше в главата му. Снегът около колата бе отгъпан и залят с кръв. Налагаше се изводът, че убиецът не е бил професионалист и че е познавал добре убития, тъй като той го бе допуснал до себе си и по някаква причина беше обикалял с него около колата. Носеше се плах, но упорит слух, че Лома лично го е застрелял и по всичко личеше, че това бе станало заради жена. Нашето присъствие на погребението объркваше всички представи. Лома мрачно се въсеше и се виждаше, че много тъгува за приятеля си. Следейки вожда си, останалите също тъгуваха, но както вече казах, без излишни приказки. Никой не даваше обещания от сорта на: „Ще открием този подлец и вдън земя“, и всички предпочитаха тежките въздишки пред опасния обет.

Тъй като Льоша нямаше законна съпруга, а незаконните му бяха много, преди церемонията те малко се посдърпаха в опита си да решат коя трябва да поеме водещата роля и си нанесоха незначителни телесни повреди. В крайна сметка нито една от тях не се яви на погребението, тъй че нямаше кой да ридае и да се хвърля върху ковчега. Льоша нямаше близки роднини и вече от няколко години се водеше сирак. Общо взето церемонията не предизвикваше кой знае какви емоции, макар че Таня настоя да има опело, по време на което тя пристъпяше от крак на крак и напрегнато очакваше кога ще запечат любимия ѝ мотив. След като изслуша докрай познатите думи, приятелката ми се отпусна, изплака и каза доста високо:

— Ох, мъка, каква мъка...

Аз не разбрах за какво точно се отнасяха тези думи — дали за кончината на Льоша, или за това, че хорът замлъкна.

Съвсем случайно и без чиито и да било старания на гробището Моисеев се озова до Синигера. Близо до тях в цял ръст се възвисяваше Святов, изваян от черен мрамор, и макар аз да не намирах особена прилика, Таня твърдеше, че той много прилича на Ленин. Когато откриха тримата си бивши съратници в такава близост, докато в

същото време бизнесът вървеше изключително добре и обещавахе да тръгне още по-добре, момчетата дълбоко се замислиха и престанаха да тъгуват за Льоша. Просто ги бяха налегнали други терзания.

Лома стоеше до ковчега със скръстени ръце, изправен гръб и гордо вирната брадичка и приличаше или на гангстер от американски тип, или на лидер на някаква партия. Около него се бе образувало празно пространство, което не беше много голямо, но забележимо. На никой и през ум не му минаваше да го назове Лома или Гена. Всички бързешком свеждаха очи, но гърбовете и движенията на телата им показваха преданост и готовност да извършат много неща заради вожда си.

Ние стояхме встрани, но доста близо до Лома — аз, облечена в черно, Таня, обляна в сълзи, Костя, надянал очилата си със златни рамки, и Славик, загърнат в скъпото си, подплатено с кожа палто. Присъстващите ни поглеждаха объркано и с известна уплаха, а онези, които имаха ум в главите си, вече бяха схванали, че старите времена безвъзвратно са потънали в небитието и че идват нови, към които трябваше да се приспособят.

Саид — последният останал жив от старите приятели на Лома, несъмнено беше умен човек. Той стоеше на три крачки от Лома, зад гърба му или по-точно — зад рамото му до него, но отзад, и не напираше напред. Когато заринаха гроба и го окичиха с венци, той тихо каза:

— Да, Гена, останахме само двамата с теб.

Опитах се да доловя в гласа му някакъв намек, но чух само мъка и смирение пред съдбата.

— Да — кимна мъжлето ми, те се прегърнаха пред очите на цялата компания и се потупаха по раменете. Останалите търпеливо чакаха момента, в който Лома ще тръгне към колата си. Той пое, а Саид закрачи уж до него, но малко отзад. След това присъстващите направиха път и на нас и с известно облекчение се потътриха към автомобилите, които ги чакаха встрани. По повечето лица беше изписано объркване.

— Саид е умен човек — каза Таня, докато се настаняваше на велурената седалка. — Уроците на историята също са го научили на някои неща.

Аз кимнах. За разлика от другите приятелчета на Лома, Саид винаги бе предизвиквал у мен симпатия.

Поменът премина без излишен разкош, никой не дръзна да произнася хвалебствени оди за Моисеев, никой не предложи и да му издигне паметник в цял ръст. Хората просто поседяха малко, пийнаха по чаша и започнаха да скучат. А какви помени се правеха навремето! Аркаша например го поменаваха цяла седмица, и то толкова бурно, че половин година след това имаше какво да си разказват.

Аз и Таня седяхме една до друга встрани, Лома естествено беше начело на масата, а Костя седеше от дясната му страна — там, където преди винаги сядаше Льоша. Това беше достатъчно да подтикне умните хора към размисли, но те не бяха чак толкова много, което по разбираеми причини ме радваше. Саид седеше от лявата страна на Лома, държеше се скромно, пиеше малко и беше сериозен, но не демонстрираше кой знае каква мъка. Лома непрекъснато се обръщаше към приятеля си, очевидно с желанието да подчертае, че тяхната дружба е минала през огън и вода. Таня само се подсмиваше. Саид изчака подходящия момент и дойде при нас. Трябва да отбележа, че азиатското у него беше само идиотският му прякор, който бе получил отдавна заради пристрастието му към някакъв филм. Фамилията му беше Пантелеев, а името — Саша, но още преди много години те бяха напълно забравени и никой не го наричаше по друг начин, освен Саид. Самата аз съвсем неотдавна с известно изумление научих истинското му име, разбира се, благодарение на старанията на Таня. Но сега времената се бяха сменили и трябваше да забравим идиотските прякори.

Саша седна до мен, усмихна ми се приятелски и каза:

— Добре изглеждаш.

— Благодаря, Саша — отвърнах му мило и също му се усмихнах.

Той се загледа някъде пред себе си и бавно заговори:

— Рядко се виждаме. И все по-често поводите са тъжни.

— Да — кимнах, а сетне добавих: — Кой би могъл да допусне...

— Зависи — сви рамене Саид. — За мъртвец не се говорят лоши неща, но за Льоша няма кой знае какво добро да се каже. Той можеше да скъса нервите на всеки. Напоследък с него се виждахме рядко и само по работа.

— Да, и с Гена се виждаха така... Детските спомени ги крепяха...

— С детски спомени далеч не можеш да стигнеш... — кимна Саид. — Гена каза ли ти? Построих си вила. Мястото е страхотно — езерото е на две крачки, а наоколо има гора. Могат да се берат гъби, да се ходи за риба. Елате ни на гости, ще си починем семейно, Лариса ще се радва.

— Благодаря, непременно ще дойдем. А може да идем и на нашата вила, там също не е лошо... Как е дъщеря ти, тръгна ли на училище?

— Да, първокласничка е. Момичето е умно, не създава никакви проблеми.

— Децата растат...

Продължихме да си говорим в същия дух още около петнадесет минути, след което Саид ме погледна и каза онова, заради което се предполагаше, че бе подхванал целия този диалог:

— Лада, ти знаеш, че аз винаги съм те уважавал, а Гена ми е приятел и за него бих влязъл в огън и вода... И на момчетата винаги съм казвал, че мина времето, когато размахвахме юмруци и бързахме да си натъпчем джобовете с мангизи, сега вече животът е друг. Самите ние отдавна не сме хлапаци, имаме свои деца и трябва да мислим за тях.

— Разбира се, че си прав, Саша — съгласих се аз.

— Искам да живея спокойно и да отпразнувам сватбата на дъщеря си.

— Нали няма да забравиш да поканиш и нас? — усмигнах се аз.

— Естествено, че няма да забравя.

Поговорихме си още малко, а в един момент дойде Лома и попита:

— Саид, ще останеш ли, или ще се прибиращ?

— Ще се прибирам, Гена — каза скромно той. — Лариса нещо не е добре и трябва да взема дъщеря си от училище.

— Тогава да вървим.

— Този е хитър — каза Таня, когато вече бяхме вкъщи. — Как мислиш, дали този мошеник ще се откаже, или ще се стаи?

— Ако е умен, ще се откаже, защото не го очаква нищо друго, освен куршум. Святон беше пръв приятел на Лома, а пък сега се

възвисява като страховит монумент на гробището. Саид не е глупак...

— Дори може да е прекалено умен — замисли се Таня. — Както и да е, ще го наблюдаваме. Ако той се държи добре, и ние ще си отворим душите.

Когато Таня и Костя си обраха крушите, Лома се пощура малко из апартамента и изведнъж спря пред мен.

— Лада — каза той някак нерешително, — Саид е мой стар приятел и никога не е казал лоша дума за теб... и аз му пожелавам здраве и дълголетие.

— Ама той днес рожден ден ли има? — изненадах се аз.

— Защо да има рожден ден? — смути се Лома.

— Ами нали му пожелавах здраве и дълголетие?...

— Лада — започна страховито той, но се укроти, помълча малко и добави: — Всъщност ти ме разбра...

Саид се държеше кротко и се задоволяваше с ролята на стар приятел и трети помощник. Оказах се права: той беше умен човек.

Нещата вървяха изключително успешно, докато един прекрасен ден в началото на май като гръм от ясно небе се появи Дима.

На връщане от басейна се отбих в един магазин, излязох оттам, натоварена с пакети, и застинах изумена, защото видях, че някой се върти около колата ми. Докато се приближавах към нея, вече знаех, че съдбата ми е подготвила някакъв подарък и се оказа точно така, защото младежът се обърна, а аз ахнах, тъй като това беше Дима.

— Здравей, Лада — каза той, без да се усмихне. Беше обут в протрити дънки и старо яке, лицето му беше бледо, а очите му горяха. Гледаше ме строго и със стаена болка, сякаш бе дошъл да си прибере някакъв дълг, който не се надяваше да получи.

— Дима — изчуруликах аз, — ти... как се реши?

— Липсваше ми — отвърна той, усмихна се накриво, огледа се наоколо, сякаш търсеше място, на което да приседне, и попита: — Искаш ли да си поговорим?

Двамата нямахме какво да си говорим. Аз знаех това, а той се досещаше. Но неочакваната му поява ме извади от релси, смутих се, засуетих се с ключовете и изплашено казах:

— Качи се в колата... Не, седни зад волана.

Той седна и ние се отдалечихме до съседния двор, за да се скрием от хорските очи.

Дима се обърна към мен и каза без усмивка:

— Ето че се срещнахме...

— Да... — съгласих се аз, страхувайки се да вдигна очи.

— Как я караш? Разкажи ми.

— Нормално. А ти?

Той сви рамене.

— Щом съм се появил тук, значи положението не е много добро...

— Някакви проблеми... Пари ли нямаш?

Дима се подсмихна.

— Не гледай опърпания ми вид, не съм бедстващ. Животът криво-ляво се нареди... но мъката ме изтормози. И затова, Лада, ми се прииска да те видя.

— Дима, тогава в хотела... — започнах бързо аз, но той ме прекъсна:

— Зная... Вова ми разказа всичко.

— Ти си се виждал с него, така ли? — Интересно с какво се занимаваше Таня? Дима беше в града, а Вова още не ни беше докладвал. — Отдавна ли си тук?

— От вчера. Сутринта ходих у Вова. Той ми разказа всичко — за това как Лома те е докарал тук, как си ходила с насинено лице, а сетне си лежала в болницата...

Сметнах за необходимо да се разплача, извърнах се към прозореца и прошепнах:

— Това са минали неща...

— Но не и за мен... През тази година се изтормозих с какви ли не мисли, непрекъснато се питах как можа... и други такива, а сетне реших да дойда при теб и да те погледна в очите... А когато Вова ми разказа всичко това, се почувствах като последен мръсник. Трябваше да дойда още преди една година, за да те отърва от този подлец.

От сегашната ми гледна точка Лома не беше подлец, а дори тъкмо обратното, ала онова, което му бе разказал Вова, и подробностите, до които бе стигнал в приятелските си дрънканици, страшно ме тревожеха.

— Дима, не се упреквай. Тогава ти не би могъл да дойдеш. Щеше да се погубиш, без да ми помогнеш. Лома щеше да застреля и двама ни. И сега не биваше да идваш. Ами ако някой разбере? Страхувам се, Дима...

Той хвана ръката ми и силно я стисна.

— Лада...

— Почакай малко — помолих го аз, изхлипах, извадих носната си кърпа, избърсах сълзите си и казах: — Дима, аз... аз сигурно съм лош човек, в смисъл че вероятно трябваше да бъда непреклонна, да устоя, да не го допускам до себе си, да скоча от балкона или да се отровя... Но аз съм страхлива и слаба, изплаших се... и някак свикнах... да не мисля за теб и да продължа да живея... прости ми, моля те, прости ми...

— Лада... — Той ме прегърна и започна бързешком да ме целува, а аз се изненадах, че в душата ми се породило отвращение и някаква странна обида заради Лома. Нима Таня беше права и аз наистина го обичах? Моментално се отдръпнах от Дима.

— Дима — казах отчаяно, хапейки устни.

— Лада, любима моя, хайде да заминем — зашепна той и ме сграбчи за коленете. — Да заминем, чуваш ли? Имам апартамент, имам работа, получавам добри пари. Няма да пропаднем. Погледни ме, Лада, погледни ме! Нали ти ме обичаш, нали ме обичаш?

— Дима, обичам те — излъгах убедено, затваряйки очи. — Само че не можеш да излъжеш живота. Аз... аз съм бременна. — Той леко потръпна, а аз продължих, радвайки се от сърце на постигнатия ефект: — Дима, разбери ме, отдавна вече не съм на двадесет години и отдавна си мечтая да имам дете, то е много важно за мен, а пък сега изобщо е най-важното на света. Дима, не мога... прости ми, но не мога.

— Боже мой, Лада, това е твоето дете, а щом е твоето, значи ще бъде и мое. На никой никога дори и през ум няма да му мине... Спомни си как с теб избягахме на юг в деня на моята сватба. Тогава аз също си мислех разни глупости, но ти беше права. Послушах те и сетне благодарих на бога, че проявих разум... Да заминем, Лада, още сега... Да заминем!...

Така този номер се провали.

— Той ще ни намери — казах аз, тъй като не измислих нищо по-умно.

— Ще застрелям този подлец и ще те отведа оттук... Обичам те, момиче мое, радост моя, ти си моят живот, обичам те.

На това място той отново се нахвърли да ме целува, а аз окончателно се обърках. Какво можех да отвърна на всички тези неща?

— Дима, за бога — примолих му се, — чуй се какво говориш! Да не би да искаш да убиеш бащата на моето дете?

Дима отметна глава и неочаквано строго каза:

— Сигурно си забравила, Лада. Но заради теб убих родния си баща.

Нямаше какво да му отговоря, защото истината си беше истина.

— Дима — започнах мъгливо, — виновна съм, зная... Прости ми, моля те, прости ми... Всичко се обърка в главата ми, вече нищо не разбирам...

— Обичаш ли ме? — попита той, след като се поотдръпна и ме погледна в очите.

Отвърнах плахо:

— Да.

— Прекрасно. Да вървим.

— Няма нищо прекрасно — завъртях глава. — Аз ще родя детето на Лома. То ще расте пред очите ти и непрекъснато ще ти напомня за баща си.

— Не мисли за това...

— Не, Дима. Длъжна съм да мисля. После ще бъде късно.

— Добре — подсмихна се той. — Тогава ще те направя вдовица. И ти ще трябва да заминеш оттук.

Завъртях глава:

— Втори път няма да мога да те измъкна от затвора. — Нямаше нищо лошо да му припомня, че той също ми беше задължен за някои неща. — Не искам всичко това да се случва... Остави ме да дойда на себе си и да реша нещата спокойно. Нали знаеш, че ще намеря изход. И няма да се наложи да убиваш никого. Но аз не мога да замина още ей сега. Дори не си нося паспорта...

Погледът му шареше по лицето ми, опитвайки се да отгатне какво става с мен. А пък аз исках само едно: да остана сама, да се успокоя и да взема решение.

— Ясно — каза той и свали ръката си от рамото ми.

— Какво ти е ясно?

— Разбира се, че си права. Трябва да решиш сама. Решавай. Но искам да знаеш, че аз няма да си тръгна оттук без теб.

Помълчахме малко и аз плахо попитах с намерение да сменя темата:

— Къде си отседнал?

— В хотел „Съветски“.

— Сега той не се казва така — усмихнах се тъжно. От известно време хотелският комплекс с казиното, нощния клуб и двата ресторанта беше наш, но естествено Дима не знаеше това. Аз прокарах длан по лицето му и добавих: — Страх ме е за теб. Ами ако някой разбере... Хайде да се обадим на Таня, тя ще те настани във вилата си. Много е възможно да ми трябват няколко дни. Искам да съм спокойна за теб.

— Добре — съгласи се той след кратък размисъл.

За късмет успех да намеря Таня в службата ѝ.

— Имам нужда от помощта ти — заявих аз. — Дима се появи...

— Мамка му... — Таня изпъшка, помълча малко и попита: — За теб ли е дошъл? Предявява претенции, така ли?

— Той ме обича — казах жално.

— Разбира се, това го помня. И ти него, нали? Обаче нашето момченце не бива да се появява в този град. Някой много досетлив човек ще го забележи, ще го познае и ще докладва на Лома.

— И аз се страхувам от това.

— Нека да се скрие на вилата ми. Това място просто е създадено за укритие на избягали затворници.

— Таня! — креснах аз. Дима беше до мен и чуваше всичко.

— Казвам нещата такива, каквито са. Къде сте в момента?

— На булевард „Мир“, в двора зад магазините.

— Чакайте ме там. Ще дойда след петнадесетина минути и ще заведа любимия ти на вилата.

— Не може да се каже, че се зарадва — подсмихна се Дима.

— Страхува се, но ще ни помогне.

Таня се появи не след петнадесет, а след десет минути с лице на разярена фурия.

— Здравсти — кимна тя на Дима. — Ето кого не сме чакали.

Той малко се смути. Очевидно не очакваше такова посрещане от страна на Таня.

— Не ти стига предишният път, когато едва успяхте да се измъкнете оттук, ами си дошъл да търсиш нови приключения.

— Не съм дошъл за нови приключения — измърмори той, — а за Лада.

Таня подскокна, започна да почервенява и освирепява и ме стрелна с поглед. Аз скромно сведох очи.

— Значи сте се наговорили — прояви досетливост тя, въздъхна тежко и след като ме изпепели с поглед, добави: — Пак ли ще ставате бегълци?

— Стига си дрънкала. — Аз се навъсих и също демонстрирах разгневеност. — Скрий Дима на вилата си.

— В мазето ли да го заключа? — заяде се тя, но щом улови погледа ми, въздъхна тежко и мрачно каза: — Да вървим, героичен любовнико. Ще те скрия.

Разплаках се от яд, мъка и безпомощност. Дима се хвърли да ме утешава, а Таня се косеше до нас и ни гледаше неодобрително и с видимо съчувствие. В крайна сметка Дима се качи в колата й, махна ми с ръка и те заминаха, а аз поостанах още малко, загледана подире им, и се опитах да се взема в ръце. Сетне тръгнах за вкъщи. Лома го нямаше, което искрено ме зарадва. Обикалях из апартамента и размишлявах. Роки надуши, че става нещо лошо, и започна да се мотае из краката ми и жално да скимти. „А с него какво ще правя? — помислих си, наблюдавайки рижия хитрушко в краката ми. — Мога ли да нарежа животното? То ще се разстрои, а смяната на климата ще се отрази зле на здравето му. Не, трябва да помисля за любимото си същество... Жалко, че Дима няма да възприеме това като сериозна причина. И какво като не го възприеме, нали и аз имам глава на раменете...“ А докато си блъсках главата, опитвайки се да намеря изход от създалото се неприятно положение, Таня се върна. Влезе в кухнята, без да сваля коженото си палто, и започна да разглежда тавана.

— Настани ли го? — попитах аз. Тя кимна.

— Настаних го. — Сетне помисли и обидено добави: — Не можеш да ме нарежеш...

— Млъкни, за бога — ядосах се аз.

Само хленченето на Таня ми липсваше. Приятелката ми бе прехапала устна и изглеждаше съвсем нещастна.

— Да предположим, че го скрием за два дни — започна недоволно тя. — И какво от това? Той няма да се стаява дълго, не му е в характера. А Лома още днес ще научи, че е в града.

— Естествено — изсумтях аз.

— И не защото аз ще му докладвам за това — навъси се още повече Таня и като че ли дори се обиди. — В кой хотел е отседнал? Точно така... Там е Саид. Ако той го е засякъл, значи някое от момчетата ще прояви старание. Дима е син на Аркаша. Покойният, царство му небесно, беше доста известен в града, пък и синчето му се е мяркало по вестниците. Между сто глупаци винаги ще се намери един умник, който ще си го спомни и ще подаде сигнал където трябва. И какво ще излезе? Че ние укриваме избягал престъпник на вилата си. Но, разбира се, това е половин беда. Ще докладват и на Лома, а може и вече да са му докладвали. Прости ми господи, но как ще се оправдаваш пред него? Ох, Лада, помисли си... Това, че предишния път седя гола, сега може да ти се стори същинско щастие. Лома не може да диша без теб и при такова стечение на обстоятелствата ще освирепее и в беса си може просто да те убие. Сетне може да се натъжи и да реши, че е прекалил, но от това на теб няма да ти стане по-леко.

— Свърши ли? — попитах гневно и заставах пред Таня с вид на готово за бой псе. — Изказа ли всичките си съображения?

Приятелката ми отрони една гореща сълза и жално рече:

— Бях длъжна да те предупредя като близък човек.

— Твоят Вова трябваше да ме предупреди.

— Той се опита — застъпи се Таня за възлюбения си. — Обади ми се, но аз бях на съвещание и нямах време да говоря с него, освен това започна да дрънка разни врели-некипели, помислих си, че се е натряскал от сутринта, и му затворих слушалката. Оказа се, че не е трябвало да го правя. Естествено той не е рискувал да се обади и на теб.

— Че защо не е рискувал? — учудих се аз.

— Ами... не ти е на нивото... Освен това не може да докладва през главата на началството си по-нагоре. Моят може и да е глупак, но ги разбира тези неща.

— Ех че възпитан човек! — креснах аз и се защурах из кухнята. — Дима ходил ли е при майка си?

— Там е спал. А сетне отишъл при моя. Вчера вечерта бил у вас, в смисъл в предишното ти жилище. Валера се отнесъл към него нелюбезно и изобщо не пожелал да говори за теб. Нали ти казах, че неговата мадама е изхвърчала от службата си, той я изпъдил, но още не е успял да ѝ намери замяна и затова бедства и беснее. Дали пък да не му изпратя някоя като подаяние заради старото ни познанство? Нещо като волно пожертвование с благотворителна цел?

— Изпрати му — съгласих се аз.

— Правилно, доброто дело винаги се отчита на нужното място. А пък той е представителен мъж, защо трябва да загива такова богатство?

— По-добре ми разкажи за Дима. — Желанието на Таня да отклони разговора ми действаше на нервите.

— Какво да ти разкажа за Дима? Пристигнал е вчера вечерта, ходил у вас, не научил нищо съществено, отишъл при майка си, а вече станало късно и му било трудно да те търси в тъмното. Преди това се настанил в хотела. Впрочем паспортът му е същият, с който избяга оттук преди една година. Между другото, явно е направен от истински майстор, имам предвид паспорта, защото човекът се разхожда с него вече цяла година и никой нищо не подозира. — Щом забеляза, че се намръщих, Таня прекъсна поредното си отклонение и се върна на Дима. — Та тъй, настанил се в хотела и се отправил при майка си. Тя се разридала от щастие и страх за любимото си чедо и го увещавала да остане да спи вкъщи. На сутринта той скокнал още по тъмно и хукнал да дири любимата си, тоест теб. Първо отишъл в бюро „Справки“, където срещу малка сума научил, че ти си сменила фамилията си и че вече живееш на адреса на заклетия му враг. Това го разтърсило, защото той цяла година си мислил, че си избягала с паричките от Минск, тъй като не си понесла участта на изгнаница, но дори и в най-ужасните си мисли не допускал, че можеш да се омъжиш за Лома. Прекрасният ти образ се пропукал из основи, а Дима си спомнил за своя приятел и решил да си изясни ситуацията, та затова отишъл при Вова. Бил страшно ядосан и заплашвал, че ще претрепе всички. А към теб имал особени претенции. Вова съзливо му разказал за същинското състояние на нещата. Дима вил, стенал и се каял, след което решил да те спаси. Само че от какво ще те спасява, душко?

— Таня, не се ли умори? Искаш ли да пийнеш малко чай? — попитах я язвително аз. Не беше честно да се ядосвам на приятелката си, но човек е устроен така, че когато е ядосан, го отнася онзи, който му е подръка.

— Не искам чай.

— Тогава тръгвай, скъпа.

— Къде да отида?

— Върви си вкъщи. Върви, върви. Мъжът ми ей сега ще се върне, а ти имаш такъв вид, че той още от прага ще започне да ме подозира във всички смъртни грехове. Нямам нужда от това, особено сега.

— Ладенце — проточи жално Таня и дори изцеди една сълза от очите си, но аз бях непреклонна.

— Върви си. На вилата има ли храна? Не искам Дима да умре от глад там...

— Това може и да не е чак толкова лошо... Има храна — ядоса се тя. — Поне за днес ще му стигне, а утре следобед ще отида дотам. Имам въпрос. Колко време смята да стои във вилата? Не питам от любопитство, а заради храната.

— Няколко дни...

— А после?

— Ама ще си тръгнеш ли най-сетне? — ядосах се аз.

Способността на Таня да задава въпроси, на които аз не можех да намеря отговор, ме докарваше до бяс. Таня си тръгна, а в интервал от половин час след това, през който не успях да измисля нищо читаво, се появи мъжлето ми. Не успях да открия нищо злодейско във вида му и въздъгнах с облекчение, че още не бе научил нищо. Но за всеки случай трябваше да бъда по-мила с него. Демонстрирах лоялността си към своя съпруг по най-древния начин на света и след известно време той заспа в състояние на пълно блаженство. А пък аз внимателно се измъкнах от съпружеските обятия и отново се защурах из апартамента. Бе настанал мигът да кърша ръце и да хапя устни. Но не раждах нито една ценна мисъл как да накарам Дима да напусне града веднъж завинаги, без да нанесе прекалено голяма вреда на ранимата му душа.

Отначало си мислех, че беше достатъчно да го погледна жално в очите и да се разридая, за да разбере всичко и да си тръгне, казвайки ми на сбогуване: „Бъди щастлива“. Но за една година Дима много се бе

променил, веднага установих това и едва ли щях да чуя думите „бъди щастлива“. На това място беше уместно да си спомня чий син бе той. Баща му се отличаваше с коварство, инат и лош характер.

Изведнъж телефонът иззвъня, а аз подскочих и оцъкших очи, защото се сетих, че на вилата на художника Петрушин, в която преди време неизвестни злосторници бяха „държали“ в заточение мен, а сега се криеше Дима, имаше телефон и моят възлюбен би могъл да се възползва. Не бях готова да говоря с него, но, от друга страна, настойчивото звънене можеше да събуди Лома и ако той разбереше, че се обаждаше Дима, просто не можеше да се измисли по-лош вариант от този. Затова се хвърлих към апарата и прошепнах:

— Да... — Разбира се, че това беше Дима.

— Лада...

— Не мога да говоря — изплаших се аз. — Той си е вкъщи.

Затворих слушалката и постоях малко, а когато се обърнах, видях мъжлето си. То стоеше на вратата и ме гледаше все още без подозрение, но вече с недоумение. Опитах се да отгатна дали бе чуло последната фраза, която произнесох с трагически шепот.

— Кой беше? — попита мъжлето ми и по гласа му разбрах, че я беше чуло.

— Някаква жена. Търсеше теб.

Лома повдигна изненадано вежди.

— Ти май че каза „той си е вкъщи“.

— Не съм казвала такова нещо. Казах „той не е вкъщи“. Кой ти звъни посред нощ? — Опитах се да си придам страшен вид, но усетих, че не се получава. Недоумението на Лома се смени с подозрителност.

— Може и да не съм много умен, но със сигурност не съм глух — заяви мъжлето ми и тръгна към мен. Настръхнах и се опитах да преценя в кой точно ъгъл на стаята е по-добре да гледам, за да не срещна погледа му. Лома дойде при мен, сграбчи ме за раменете и леко ме разтърси. — Кой беше?

— Нали ти казах — измяуках и бързо добавих: — Какви си ги фантазираш? Светът е пълен с луди, които обичат да се обаждат посред нощ и да смущават живота на хората.

Лома постоя малко, пронизвайки ме с поглед, а аз се притиснах до гърдите му и жално въздъхнах. След като поостанахме малко така, ние се върнахме в спалнята.

Ала въпреки старанията ми, той изобщо не искаше да се успокои. И в най-неподходящия момент изведнъж ме попита:

— Защо беше станала и излязла от спалнята? Обаждането ли чакаше?

— Да не си се побъркал? — възмутих се аз не толкова от неговата пророческа дарба, колкото от нежеланието му да се поддаде на моите прелести. Изтръпнах в очакване, че след това ще последват заплахи с картинно описание на моята участ. Но нямаше нищо подобно. Мъжлето ми мълчеше, сетне ме прегърна с привичен жест и се вторачи в тавана. Реших да се направя на заспала. Но той нямаше намерение да се преструва и блещеше очи в тъмнината. Сетне внимателно освободи рамото си от божествената ми главица, приповдигна се в леглото и ме разглежда в продължение на цяла минута. Надявах се, че клепачите ми не трептят чак толкова забележимо и че в тъмнината той няма да забележи движението им. След като ми се нагледа до насита, Лома притихна за малко. Но не можеше да заспи. Започна да се върти, на два пъти въздъхна съвсем доловимо, сетне стана и се потътри към кухнята. След няколко минути аз се прокраднах подире му. Мъжлето ми стоеше до отворената балконска врата и пушеше, макар че преди два месеца бе зарязало цигарите и се държеше непоклатимо... Нощта беше студена, кухнята бързо изстина и аз се ядосах, защото не биваше да стои гол до отворения балкон, понеже щеше да се простуди... Реших, че в този момент е неразумно да проявявам загриженост към мъжа си и се върнах на пръсти в спалнята.

Лома дойде след половин час студен като буца лед и като че ли нещастен. Погледна лицето ми, постоя малко така и легна по гръб, мушкайки ръце под главата си.

На сутринта не бързаше за никъде, сякаш си беше взел почивен ден. Аз се чудех и се маех дали си струва да го разпитвам. От една страна, беше съвсем естествено да го попитам за работата му, защото вчера сутринта щях да постъпя точно така, но в светлината на последните събития въпросът ми можеше да бъде възприет като желание да се отърва час по-скоро от мъжлето си. Измъчих се, изтормозих се и окончателно разбрах, че човек не бива да има тайни от любимия си.

На всичкото отгоре ме плашеше и телефонът. Той можеше да зазвъни във всяка минута. И какво щях да правя тогава? На няколко пъти бях готова да му разкажа всичко, но много добре познавах характера на мъжа си, знаех, че Дима действаше на Лома като червено на бик и не беше трудно да се досетя какво щеше да последва след това. А аз не желяех злото на Дима. Просто много ми се искаше той изведнъж да се озове през девет земи в десета и да няма възможност да се върне оттам.

След като се отказах от мисълта за чистосърдечно признание, започнах да се въртя около мъжа си, усещайки, че малко преигравам и по този начин предизвиквам още по-голямо подозрение. И понеже се ядосах на себе си, на Лома, на Дима и на цялото човечество, се заех сериозно с нещата, без да се тормозя с въпроси как изглеждат действията ми отстрани, и в крайна сметка постигнах прекрасен резултат: Лома се разведри, омекна и ми се закле в любов. След което погълна с апетит обяда си и отиде там, където трябваше да бъде още от сутринта. Аз легнах във ваната с гореща вода и за всеки случай си отпратих едно предупреждение: „Не искам да мисля за нищо повече“.

В четири и половина се обади Таня.

— Няма го на вилата — обяви тя, като забрави да поздрави.

— Какво? — попитах, опитвайки се да преценя тази новина.

— Каквото чу. Избягал е. И не се знае къде е сега. Не се е обаждал и на Вова... — Таня поизчака малко и някак плахо полюбопитства: — А на теб?

— Не. Къде би могъл да бъде? Да не е при майка си? Изпрати Вова там...

— Вова е тук, при мен. Вече се обадихме на майка му, не се е появявал там. Тя смята, че е заминал. Поне така й бил обещал. Няма да рискуваме да безпокоим момчетата, защото ако те не са в течение, че е тук, значи няма смисъл да им съобщаваме това.

— Мъдро — съгласих се аз, помислих малко и се опитах да утеша Таня: — Ще се появи... Едва ли ще си заминеш, без да се сбогуваш с мен.

— Това е сигурно — въздъхна Таня. — За всеки случай трябва да проверим хотела...

— Пък и е напълно възможно да се върне на вилата — подсказах й аз. — Може да му е станало скучно и да е отишъл да се поразходи...

Не зная кое точно успокои приятелката ми повече — аргументите ми или това, че ме откри в родния ми дом.

Не мина и час след обаждането на Таня, когато позвъни Дима.

— Лада...

— Дима! — възкликнах аз. — Толкова се изплаших. Таня каза, че си изчезнал от вилата...

— Няма да се крия там, мазето ви е по-лошо от килия. В хотела съм, стая 420. Чакам те. — В гласа му звучеше лек намек за шантаж. — Ще дойдеш ли? — попита той.

— Сега няма да стане — опитах се да увъртам аз. Но несполучливо.

— Чакам те, Лада. Надявам се, че няма да забравиш да си вземеш паспорта.

Обадих се на Таня.

— Само не ми казвай, че ще отидеш при него. — Приятелката ми беше изплашена и дори не искаше да го крие. — Не може да си чак такава глупачка... Ако някой каже на Лома, с теб е свършено.

— Престани да викаш дявола — ядосах се аз.

— Няма да ходиш там. Той е откачил. Как би могла да се появиш в хотела? Веднага ще те познаят. И не си въобразявай, че ще минеш незабелязано. Ти не можеш да се движиш незабелязано, просто не го можеш... Ще отидеш ли?

— В шест имам записан час за масаж. И ще отида.

Затворих слушалката и наистина започнах да се приготвям. Мразех нещата в живота ми да се объркват, просто мразех и толкова.

Върнах се от масажа в девет вечерта. Вкъщи ме очакваше изненада: холът беше посипан с парчета от стъкла, някои от които преди това бяха вратички на шкафчета, а други — съдове и разни мои любими вещи. А сред тях Лома, който седеше във фотьойла с бледо лице, мъртвешки поглед и окървавени юмруци.

— Господи, боже мой! — прошепнах аз и се отпуснах на дивана. Между другото, той беше здрав, защото явно бяха трошени предимно крехки предмети. Лома вдигна глава и аз потръпнах, но не бързах да изпадам в паника. Първият припадък сигурно страшно го бе изтощил, тъй че сега нямаше сили за втори. — Какво си направил тук? — попитах строго, след като събрах сили. Мъжлето ми ме погледна с

мътни очи, стана и отиде в банята. — Само не си мисли, че това ще го
чистя аз — подвикнах подире му. Той не ми отговори.

От тази вечер нататък Лома се промени. Говореше малко и едносрично, само с „да“ и „не“, гледаше ме изпитателно и мрачно и мълчеше. Причината за неочакваното му буйство стана ясна на другата сутрин. Още нямаше седем часа, когато Таня се обади. Бях прекарала ужасна нощ. Лома гледа до късно телевизия в хола, а сетне дойде в спалнята. Направих се, че спя, той си легна и се обърна с гръб към мен, а аз направо изумях, тъй като тази ситуация беше крайно необичайна. Но понякога е по-добре да си замълчиш и аз замълчах, ала страдах и се измъчвах, затова заспах чак призори и звънът на телефона ме стресна. Скочих сънена, без да съм наясно какво точно става.

Лома вече беше вдигнал слушалката, тъй като вероятно не спеше.

— Да — каза троснато той.

С леко треперещ глас Таня съобщи:

— Току-що научих, че вчера вечерта са намерили трупа на Дима в хотелската стая. Само не ми казвай, че не си знаел, че той се навъртал наоколо. Мисля, че трябва да се съберем и да обсъдим възникналия проблем.

— Не виждам проблем — заяви Лома, затвори слушалката, погледна ме и стана. Вероятно бях пребледняла като платно, защото мъжлето ми ме попита: — Да ти донеса ли вода?

— Няма нужда — изписуках аз и се стоварих върху възглавницата.

И тъй, някой бе познал Дима, бе докладвал на Лома и той го беше убил. Боже господи... Трябваше спешно да науча подробности, иначе как, по дяволите, щяхме да се измъкнем от тези лайна?! Лома сякаш си беше глътнал езика, гледаше през мен и не бързаше да ми задава въпроси. Понякога излишното бързане е по-лошо дори от бездействието. Трябваше да му дам възможност да дойде на себе си и чак след това да си поговоря с него.

От този ден нататък започнаха да се случват разни неприятни и дори странни неща. Първо, Лома продължаваше да мълчи и дори като че ли не се канеше изобщо да проговори. Нощем ту ми обръщаше гръб, ту се нахвърляше отгоре ми като звяр, но дори и тогава не приличаше на моето мъжле и вече не чувах глупавото му чуруликане с обръщението „Ладенце“. Това много ме тревожеше, макар че не чак толкова отдавна беше в състояние да ме докара до бяс.

Събрахме се на военен съвет. Аз описах накратко ситуацията, като наблегнах особено на това, че при лютото мълчание на Лома влиянието ми върху него практически се свежда до нула.

— Мислиш, че го е убил той, така ли? — попита недоверчиво Таня.

— Че кой друг? Всичко съвпада... Разбрал е, че Дима е в града, пък и онова телефонно обаждане... отишъл е в хотела, скарали са се и той го е убил.

— Не е имало никаква кавга — заяви Костя. — Нека да се придържаме към фактите. Този ваш... Дима е получил три куршума — два в гърдите и един в главата. Никой не е чул изстрелите, както и никакъв подозрителен шум, викове и тъй нататък... Лома, ако това е бил той, просто е влязъл и е застрелял младежа...

— Всъщност какво значение има — намръщи се Таня.

— Нашата задача е да избегнем неприятностите. — И ме стрелна с поглед, който подсказваше, че аз съм основният източник на въпросните неприятности.

— Костя — казах замислено аз, — моят мъж няма достатъчно мозък, за да извърши „идеалното убийство“, той най-вероятно е оставил следи като от слон... Трябва да се погрижим за алибито му.

— Това е лесна работа — намеси се отново Таня, — в момента на убийството аз и Костя сме ви били на гости. Ние сме уважавани хора и ще ни повярват...

— Само ако няма сигурни доказателства, че Лома го е убил...

С известен срам бях принудена да призная, че сама по себе си смъртта на Дима ме натъжаваше много по-малко, отколкото трудностите, които тя автоматично влечеше след себе си. А най-голямата трудност беше Лома. Той продължаваше да се държи много странно, играеше си с мен на мълчанка, демонстративно ме отбягваше, а в очите му се четеше видима болка. Това пък вече съвсем на нищо не приличаше, защото той не би могъл да преживява така смъртта на стария си враг. Естествено, трябваше да си поговоря с мъжа си, но, за разлика от друг път, не намирах нужните думи и криех очи, а когато оставах сама, ревах. Общо взето ситуацията беше абсурдна.

Костя също даде своята дан. Той се появи след разговора си с Лома, изпаднал в пълно недоумение.

— Има ли алиби? — попитах, тънейки в догадки защо задавам този въпрос на Костя, а не на собствения си мъж.

— Няма. — Изразът, с който беше произнесено това „няма“, не ми хареса особено.

— Това означава ли, че той е убил Дима?

Костя въздъхна, свали очилата си, избърса стъклата им и въздъхна:

— Лома каза, че ако стане нещо, вината за убийството ще поеме той.

— Какво ако стане? — слисах се аз.

— Отказа да ми каже какво точно има предвид. Подсмихна се и завъртя глава. Тогава аз го попитах направо: „Това означава ли, че си го убил ти?“

— И той какво ти отговори?

— „Какво значение има? Можем да смятаме, че съм го направил аз“.

— Да не е мръднал?

— Има нещо такова — съгласи се Костя. — В цялата тази работа има някаква загадка, а той не бърза да ни помогне да я разгадаем.

— И какво ще правим?

— Ще изхождаме от това, че Лома е убиецът.

— Ще го измъкнеш ли? — попитах аз. Въпросът ми издаваше уплаха.

— Естествено.

Поуспокоих се горе-долу и зачаках мъжа си с намерението да си поговоря с него.

Лома си дойде след половин час, видях го през прозореца и въздъхнах с облекчение. Но той не излезе от колата, поседя вътре около петнадесетина минути и бавно потегли нанякъде. Това вече съвсем на нищо не приличаше. Хукнах на бегом към моята кола и излетях като стрела от двора. Веднага забелязах Лома. Той се движеше бавно от дясната страна на пътя и като че ли нямаше никаква определена цел. Тръгнах след него, опитвайки се да разбера какво е намислил.

Той спря до парка. Излезе от колата, затвори вратата и закрачи по алеята със загърнато яке, потръпвайки от студ. Паркирах колата си и влязох в парка. Не открих Лома веднага. Той седеше на пейката в една

от закътаните алеи, пушеше и гледаше замислено пред себе си, без да вижда каквото и да било наоколо. Мен със сигурност не ме виждаше, макар че стоях на пет метра от него. Лома въздъхна, захвърли изпушената си цигара и веднага запали втора. Разбрах, че страдаше. Не издържах на тази гледка и тръгнах към мъжа си. Най-сетне той ме забеляза, вдигна глава и като че ли се изненада. Седнах до него и хванах ръката му.

— Защо не се прибра вкъщи? — попитах тихо.

Той сви рамене.

— Исках да се поразходя.

— С удоволствие щях да дойда с теб. — Лома не ми отговори, а аз помълчах малко и попитах: — Какво се е случило? Не ме ли обичаш вече?

Той хвърли цигарата, погледна ме много сериозно и ми заяви:

— Обичам те. Обичах те и ще те обичам. — Стана, протегна ми ръка и каза: — Както и да е, да си вървим вкъщи.

— Гена — бързешком занареждах аз, стиснала лакътя му, — не се тревожи за нищо. Говорих с Костя, той ще уреди всичко. Няма да влезеш в затвора.

— Не се страхувам от затвора — подсмихна се Лома, като ме гледаше с насмешка и някак странно. — И ако се наложи, ще вляза...

— Какви са тези глупости? — възмутих се аз. — Избий си ги от главата. Дори и да си го убил...

Най-неочаквано той се засмя. Това беше изненадващо за мен и аз се стъписах.

— Какво смешно има? — попитах, а той ми каза:

— Защо ми разиграваш театър? Пред другите можеш да го правиш колкото си щеш, но пред мен не бива...

Как трябваше да разбирам това?

— Гена — опитах още веднъж, — държиш се странно. Не искаш да обсъдиш проблема и... за какъв дявол непрекъснато повтаряш, че си готов да влезеш в затвора? — не издържах аз.

Той се изсмя и каза с нежността на тигър:

— Готов съм. Бил съм там и със сигурност зная, че затворът не е забавление. А пък на теб мястото ти изобщо не е там.

— На мен ли? — сащисах се аз и най-сетне започнах да схващам някои неща. — Да не би да мислиш, че аз съм убила Дима? — Лома се

отдръпна, отмести очи, запри стъпя от крак на крак и облиза устни. — Така ли мислиш? — повторих аз. Той се намръщи. — Боже мой, но защо мислиш така? — Сега вече почти крещях.

— Защото всичко съвпада — отвърна с неохота Лома. — Някой ми се обади и ми каза за Дима, направи го подличко, с присмех. Прибрах се вкъщи, теб те нямаше и аз започнах да те търся. Таня не отговаряше на обажданията ми и ти — също. Тогава се досетих кой ти се обади предишната вечер и защо ти се държа толкова глупаво. Отидох в хотела и разбрах, че си там с кутрето си.

— Качи ли се в стаята му? — попитах изплашено аз.

— Не.

Въздъгнах с облекчение, но веднага се усъмних.

— Защо? Това не е по твоите правила...

— Страхувах се, Лада — каза той и отмести поглед, — да не те видя с онзи... после вече нищо нямаше да се върне назад. А пък така... може би поне няма да мисля, че...

— Ти си решил, че аз ще отида при него? — облеших очи. А от тях се търкулнаха най-горчивите през целия ми съзнателен живот сълзи. Щом видя какво става с очите ми, мъжлето ми притихна и се навъси, а аз казах:

— Как си могъл да си помислиш такова нещо?

— Че какво можех да си помисля? — ядоса се Лома.

— Господи... как можа? — поклатих глава аз.

— Беше ли там? — попита мъжлето ми, губейки увереност.

— Разбира се, че не съм била.

— Ти излъга, че Костя и Таня са били у нас, трябваше ти алиби...

— Мислех, че на теб ти трябва алиби.

Лома седна до мен, сграбчи ръцете ми и попита:

— Чакай малко, Ладенце, нещо не разбирам. Не си ли го убила ти?

— Аз ли? — Очите ми едва не изхвъркнаха. — Как ти хрумна това?

— Ами... помислих си, че може да сте се скарали, той може да е изтърсил нещо или да те е ударил и ти... а сетне си се изплашила и не си събрала кураж да ми кажеш, защото щеше да ти се наложи да обясняваш какво си правила там...

— Това са чудовищни глупости — поклатих глава. — Дори и през ум не ми е минавало да ходя в хотела. Наистина се страхувах да ти кажа, че той е пристигнал в града, и все се чудех как по-хитро да се отърва от него. Дима ми се обади и поиска да отида при него. Нямах намерение да го правя и отидох на масаж.

— Боже мой! — простена Лома и дори се хвана за главата. — Разбира се, нали беше сряда... а пък на мен съвсем ми изхвъркна от ума. И те търсих навсякъде, а сетне стоях пред хотела и чаках да излезеш.

— А програмата ми заради кого виси на хладилника? — въздъгнах аз. — И толкова бъркотии само заради това, че се страхувах да ти кажа истината. — Разплаках се, но вече не от мъка, а по-скоро от радост, и се притиснах до мъжа си. Той ме прегърна и ме обсипа с целувки. Няколкото дни мълчание го бяха довършили и сега не можеше да спре.

— Стоях в колата като глупак цели тридесет минути, а след това не издържах и се обадих на Саид. Наредих му да изпрати някого в стаята. Но да не влиза, че после да не тръгнат клюки, а само да почука или нещо такова... та да се изплашиш и да хукнеш за вкъщи, а пък на Саид му доложили, че в стаята има покойник. Наредих да почистят всичко там, защото се страхувах да не си оставила някакви следи. И реших, че ако ченгетата те спипат, изобщо...

— Ясно — кимнах аз. — А не можеше ли да си поговориш с мен?

— Не можеше — обиди се Лома. — Отначало мислех, че момчетата ще измъкнат тихо и кротко трупа и изобщо няма да се наложи да си говорим за нищо. Но всичко стана сякаш напук: хотелът беше фрашкан с народ, на това отгоре и ченгетата дойдоха за някаква проверка. А пък тъпата камериерка влязла за нещо в стаята. И всичко това едно след друго...

— Трябваше да си поговориш с мен — поклатих глава аз.

— Ама не можех да говоря с теб. Душата ми изгаряше, щеше ми се да завия като вълк и все си мислех, че кутрето се е появило, че ти си хукнала при него и моментално си забравила какво е имало между нас...

Лома се натъжи и ме погледна измъчено.

— Глупчо — усмигнах се аз, придърпах го за ушите и го целунах. — Не съм ли ти казвала, че те обичам?

Лома завря лице в коленете ми и зачурулика:

— Ладенце, слънчице мое, женичке моя... прости ми. Всичко това е заради проклетата ми ревност. И себе си изтормозих, и теб измъчих...

— Така е, и ти ми прости... — казах. — Май че и аз не съм малко виновна от теб. Трябваше веднага да ти кажа, че Дима е пристигнал тук, но се боях да не те разгневя и резултатите са налице... Виждаш ли докъде води недоверието? Вече няма да имаме никакви тайни помежду си.

— Аз никога не съм имал тайни от теб — заяви обидено Лома и се вторачи в мен малко напрегнато.

— И аз няма да имам — уверих го.

— Честно ли? — попита той.

— Бял ден да не видя...

В семейството ни се възцари мир и спокойствие, а следствието стигна до задънена улица. Тайната кой уби Дима така си и остана неразгадана. Не присъствах на погребението му. Ако бях отишла, майката на Дима със сигурност щеше да вдигне скандал.

Дима беше наполовина евреин и наполовина атеист, така че го погребяха без свещеник, затова Таня също отказа да присъства на церемонията.

На третия ден след погребението реших да отида на гробището и тъй като помнех неотдавнашните ни клетви, честно и почтено казах на мъжа си. Той ми предложи да ме придружи.

— Защо реши и ти да дойдеш? — изненадах се аз.

— Ей така — сви рамене той. — В края на краищата той е син на Аркаша, а пък ние с Аркаша имахме дълга... дружба.

Мисля, че мъжлето ми просто искаше да се убеди, че няма да закърша ръце от мъка и отчаяние по бившия си възлюбен. Аз не кърших ръце, но проявих любопитство. Щом като Лома не беше убил Дима, както си мислех, и не го бях убила аз, както си мислеше той, тогава кой го беше направил? Някой, на когото Дима бе отворил вратата, беше го пуснал в стаята си и му бе позволил да стреля три пъти в него. Нямахме кой знае колко кандидати за тази роля, затова след два месеца, когато страстите поутихнаха, делото беше прекратено и

всичко мирно и тихо си влезе в релсите, зададох този въпрос на Таня, докато седяхме в едно кафене, ядохме сладолед и блаженствахме.

— Кой уби Дима? — попитах някак между другото, разсеяно и без особено любопитство. Таня се смръщи, набърчи нос и се извърна.
— А?

Приятелката ми тежко въздъхна:

— Аз естествено.

— Защо го направи?

Таня сви рамене.

— Изплаших се. Както се казва, старата любов ръжда не хваща. Ти си чувствителна жена и не е трудно да те разнежи човек. Щеше да забъркаш разни каши и да избягаш с този хлапак. Естествено след това щеше да разбереш, че си постъпила тъпо, но... Не можех да ти позволя да извършиш тази глупост.

— Ясно. Бива си я моята приятелка.

— Стига де — махна с ръка тя. — Дима е мъртъв, а пък аз съм жива и ако ме обичаш, ще ми простиш. Така ли е?

— Така е. Но не си стреляла ти, нали? Не може да си чак такава глупачка, че да отидеш там и сама да го убиеш. Въпреки цялата си любов към мен...

— Естествено. Стреля Вова...

Независимо от всичко, аз се задавих със сладоледа. Таня ме потупа по гърба и назидателно каза:

— Внимавай...

— Благодаря... Вова наистина ли уби приятеля си?

— Че къде ще се дене? — Тя въздъхна.

— Дааа — поклатих глава аз, — на никого не бива да имаш доверие.

— Защо? Аз ти вярвам, ти на мене също ми вярваш, а пък на останалите наистина няма защо да им се вярва.

В самото начало на лятото, рано сутринта, когато нормалните хора още спят и през ум не им минава да се събуждат, Таня връхлетя у нас. Тя позвъни на вратата нагло и настойчиво, мъжлето ми леко помръдна и каза:

— Ще метна една граната...

Дожаля ми за него и прошепнах:

— Не се буди, аз ще отворя. — И тръгнах по коридора, измисляйки как да набия канчето на Таня. Нямах никакво съмнение, че на вратата звънеше тя.

Приятелката ми изглеждаше толкова полудяла, че всички думи, които си подготвих, изчезнаха нанякъде и аз само успях да попитам:

— Какво има?

— Видя ли вчерашния вестник? — измърмори Таня.

— Кой вестник?

— О, господи... — Тя бръкна в чантата си и извади вестника. Той излизаше в нашия град в петък, вчера го преглеждах и не открих нищо особено и изобщо нямаше никаква нужда да се връхлита в жилището ми по този идиотски начин и да се будят хората в такава ранина. Казах нещо подобно и на Таня. Тя разтърси глава и заби пръст в колонката под заглавието „Произшествия“. Дописката беше малка и аз не й бях обърнала внимание вчера. В нея пишеше, че на 7 юни вечерта гражданинът М., който се намирал под силното въздействие на наркотици, изнасилвил непълнолетната А., като преди това пребил жестоко момиченцето. То било откарано в тежко състояние в болницата. М. изчезнал от местопрестъплението и в момента се криел от милицията.

Намръщих се и казах:

— Знаеш мнението ми за наркотиците.

— Зная го, Лада, зная го — увери ме Таня, потрепвайки до мен. — Как мислиш, кое е това момиченце, скромно споменато с буквата А.?

— Нямам представа, но ако съдя по това, че имаш вид на окончателно полудяла, сигурно става дума за нещо интересно.

— Уцели десетката, Лада. Това е Ася Астахова. — Отначало не я разбрах и едва когато Таня с доволна усмивка добави: — Единствената дъщеря на Станислав Фьодорович, — се сетих, че ставаше дума за нашия основен противник.

— Сериозно ли говориш? — попитах с известно съмнение.

— Разбира се. Проверих го. Всичко е точно така. В момента момиченцето е в областната болница, състоянието му е тежко. Впрочем жената на Астахов също е в болницата, тя винаги е имала здравословни проблеми, а пък сега да ги сполети и това нещастие...

Абе, изобщо, получила е инфаркт. Астахов търчи между двете болници и моли бога да не го остави вдовец и да не го лиши от дъщеря.

— Кой е този М., приятел на момичето ли е?

— Не. Момичето не е имало приятел и е било изключително скромно за своите четиринадесет години. В онази вечер се забавило при една приятелка и се обадило вкъщи. Родителите на приятелката ѝ я изпратили и я качили на тролея, тъй като вече било късно. И там този кучи син се лепнал за нея. Кондукторът го запомнил много добре. Гаднярът закачал момичето, а то се опитвало да не му обръща внимание. И в този момент токът за пореден път спрял. Момичето трябвало да остане в тролея до кондуктора, но то слязло. Майка му го чакала на спирката и то забързало към нея. Може би щяло да извърви тези няколко десетки метра без произшествие, но за беда пътят ѝ минавал покрай парка. Кучият син го замъкнал в храстите и го изнасилил. Момичето отчаяно се съпротивлявало, той жестоко го пребил и вероятно щял да го убие, но майката забелязала спрелите тролеи, тръгнала да посрещне дъщеря си, чула викове и спасила момичето. За съжаление кучият син избягал, но много хора са го видели и разпознали.

— Кой е той? — попитах аз. Историята ме развълнува. Таня сложи пред мен два листа и аз бързешком ги разгледах. — Ти да видиш... — казах и се намръщих.

Таня закима с глава.

— Той е братовчед на Душмана, а за тях това е много близко роднинство.

— Къде е този кучи син... как му беше името...

— Алик — махна с ръка Таня. — Те всичките са все Алик...

— И как мислиш, къде е той?

— Крие се някъде. Сега градът е тесен за него.

— А ние ще можем ли да го намерим?

— Че защо да не можем? Нали все някой го крие... а и на света няма чак толкова много места, на които би могъл да се свре. По-важното е колко пари сме готови да вложим в това.

— Да речем, един милион — подсмяхнах се аз.

— Е, Лада, за толкова пари и самия дявол ще можем да открием, а не някакъв си кирлив друговерец. Въпросът е дали го искаме жив

или... нали разбираш, че с покойник нещата са по-прости. Имам предвид превозването му и други такива...

— Това трябва да го обсъдим с някои хора.

— Ще кажем ли на Лома?

— Не. Мисля, че аз трябва да се срещна с Астахов, а пък там, където има мъж, за Лома винаги има и подозрения, съпругът ми е ревнив... Засега ще почакаме...

— Ще търсим ли момчето?

— Разбира се, само че внимавай ченгетата да не ни изпреварят.

— Не могат, те получават заплати, а ние имаме долари. Ще ги надвием.

— Само да не го изтървем. И още нещо, трябва ми телефонът на Астахов.

— Домашният или служебният?

Погледнах Таня.

— Служебният. Човекът трябва да знае с кого си има работа.

Изчаках три седмици. През това време Астахов се върна на работа. Жена му се чувстваше добре, положението на дъщеря му беше по-лошо. Предстоеше ѝ още една сложна операция, след която можеше да остане инвалид за цял живот. Криеха от майката на момичето истината, тъй като се страхуваха, че тя няма да преживее този стрес. Разбира се, беше грях да се радваш на чуждата мъка, но за нас нещата се нареждаха по възможно най-добрия начин.

Обадих се в десет часа сутринта. Чух въпросителното „да“ и се поинтересувах:

— Може ли да разговарям със Станислав Фьодорович? — Свързаха ме с началника.

— Слушам — каза той.

— Здравейте, Станислав Фьодорович. — Поех си дъх, закривайки мембраната с ръка. — Бих искала да се срещна с вас и да си поговорим. Става дума за вашата дъщеря.

— За дъщеря ми ли? — попита той след кратка пауза с известно недоверие.

— Да. Бих искала да обсъдя с вас някои неща.

— Коя сте вие?

— Името ми не ви говори нищо. Какво ще кажете да го направим утре? Например в дванадесет часа на кръстовището до увеселителния парк? — Той замълча, а аз добавих: — Значи утре в дванадесет часа ви чакам. — И затворих слушалката. Ако ни провървеше и той се съгласеше...

Извиках Костя, за да обсъдим ситуацията. Не се боях, че ще вляза в капан, и нищо не рискувах. В единадесет и половина потеглихме едновременно от различни точки на града с четири коли: Костя, Таня и Вова трябваше да проверят дали нямам „опашка“.

Заставах на няколко метра от кръстовището. Астахов се появи с „Волга“-та си точно в дванадесет часа. Тъкмо се канех да му мигна с фаровете, когато той затвори вратата на колата си и тръгна към мен. Значи не си беше губил времето напразно. Мъжът отвори вратата на моята кола.

— Здравейте, Станислав Фьодорович — казах аз. — Заповядайте, седнете.

— Здравейте, Лада Юриевна. — Аз се усмигнах, той се подхилна и отбеляза: — Обадохте ми се от дома си, значи сте искали да зная с кого си имам работа.

— Естествено — съгласих се аз. — Така е по-лесно да се разговаря. Нали нямате нищо против малко да се поразходим?

— Нямам.

Завих към езерото, изминах още няколко метра и спрях почти до самата вода.

— Хубаво време — усмигнах се и излязох от колата. Астахов също излезе и ме погледна с насмешка. Извадих две кърпи, разстлах ги върху гъстата трева и започнах да се събличам. Наоколо беше пълно с хора, които си почиваха, а най-много бяха децата.

— Станислав Фьодорович — казах с усмивка, — на такова място изглеждате нелепо с костюм и вратовръзка.

Той се подсмигна и отбеляза:

— Лада Юриевна, да не би случайно да сте работили в разузнаването?

— Опазил ме господ. Не ставам за разузнавач. Но обичам да гледам такива филми и понякога това е поучително.

След десетина минути всеки от нас се беше излегнал на собствената си кърпа и погледнати от страни, приличахме на най-

обикновени хора, които си почиват. Таня никаква не се виждаше и това ми вдъхваше оптимизъм.

— Свършихме с уводните речи — каза Астахов. — Хайде да преминем към деловите въпроси. Зная коя сте вие. Или по-точно, зная кой е вашият мъж. Нямам и няма да имам работа с бандити, дори и когато става дума за дъщеря ми. Ала няма да скрия, че ми е интересно какво иска да ми предложи Геннадий Викторович, или Лома, както предпочитате...

— Лома не може да ви предложи нищо, тъй като не знае за тази среща. И най-вероятно никога няма да научи.

— Интересно. И какво следва по-нататък?

— Може да не ми повярвате, но аз се ръководя от нормалното си човешко желание да ви помогна... Почакайте малко, изслушайте ме... Не зная какво сте научили за мен. Най-вероятно нямате повод да си мислите кой знае колко хубави неща за мен, но аз съм жена и онова, което се случи, ме разтърси. Милицията едва ли ще успее да открие онзи тип. Но ние ще го намерим.

— Ние ли? — Станислав Фьодорович се изсмя. — Доколкото си спомням, вие току-що заявихте, че мъжът ви не знае нищо.

— Разбира се. Ние — това сме аз и още няколко души, които споделят моята гледна точка.

— А имате ли такива възможности?

— Имаме пари — подхилнах се аз на свой ред, направих пауза и продължих: — Вероятно няма да ми повярвате, но в някои отношения с вас сме съюзници.

— В кои? — попита Астахов.

— Искаме да отървем нашия град от тази гнусна дрога. — Астахов се засмя и поклати глава. — Ето че не ми повярвахте...

— Зная, че Лома не се занимава с наркотици — кимна Станислав Фьодорович. — Да не е решил да смени имиджа си и да се отърве от конкурентите си?

— Никога няма да му позволя да смени имиджа си.

— Ясно. Някои промени във вашия... отбор пораждат интересни мисли... Излиза, че Лома нищо не решава?

— Извинете, но това са вътрешносемейни въпроси и не ви засягат. Предлагам ви съюз. След няколко месеца тази гадост ще изчезне от града. Разбира се, ние не можем да очистим поголовно

всички дребни търговци, това е нереалистично. Но мога да ви обещаая, че от сегашния бизнес няма да има и помен. Ще прочистим града и ще ни олекне. И естествено вие ще си получите онзи кучи син, където и да се крие.

— Сериозно ли мислите, че можете да ме купите?

— Не, разбира се. Ние не сме глупаци. Знаем някои неща за вас и не се надяваме, че ще ви купим. Но можем да се разберем с вас. Ние ще свършим работата на правозащитните органи, а вие ще се направите, че не забелязвате това. Не ви моля да ми издавате държавни тайни или да освобождавате от ареста нашите момчета. Извинете, но с това ще се справим и без вас. Просто не ни пречете. И в града ще има мир.

— Представям си — подсмихна се той.

Въздъгнах.

— Станислав Фьодорович, аз си имам лични сметки за уреждане с наркотиците. И докато имам сили, ще се боря с тях. Може да ви звучи забавно, но истината си е истина.

— Зная за вашия брат — каза той.

— Естествено. Прочели сте няколко реда от един лист, в който пише, че едно шестнадесетгодишно момче се е друсало вече половин година. Че късно вечерта е било задържано от патрула, че е оказало съпротива и че е убило с нож единия милиционер и е ранило другия. После се качило на покрива на блока си и се хвърлило оттам. И че е умирало дълго и мъчително. Това е всичко, което знаете вие... Родителите ми така и не можаха да го преживеят. Тогава аз бях на девет години, но вече със сигурност знаех кое е най-голямото зло на света.

— Вашата история е вълнуваща. Нещо повече, аз ви разбирам. Но това не променя същността на нещата.

Усмихнах се.

— Знаете ли, имам една приятелка. Тя твърди, че в продължение на векове човечеството не поумнява, защото отказва да се поучи от грешките си. Хората виждат как злото избуява и се утвърждава, но затъват в собствените си амбиции, разсъждения и кавги, ала после злото ги поглъща и господства, а всеки сам за себе си си измива ръцете и заявява: „Аз не наруших принципите си“. Не мислите ли, че това е доста интересно? Хайде да проявим мъдрост и да застанем заедно

срещу общото зло. Или по-точно, да сключим кратко примирие. Защото нищо няма да ни попречи да се бием помежду си. Аз ще продължа да трупам пари по нечестен път, а вие ще продължите да проявявате доблест в борбата си с мен.

Астахов се засмя и погледна децата, които си играеха във водата.

— Невероятно — поклати глава той. — Това беше много поучително връщане към историята... Не очаквах, че мога да чуя от вас нещо подобно.

— С вас не сме врагове, поне днес.

— Да допуснем. И как си представяте нашето сътрудничество?

— Вие си вършите вашата работа, ние си вършим нашата, но вие си затваряте очите. Защо да не опитаме?

— Лада Юриевна — започна той, а аз поклатих глава.

— Не бързайте... Ние при всички случаи ще намерим този тип, независимо дали вие сте съгласен или не. Никой няма да научи за нашия разговор, поне що се отнася до мен. Ако разговорът ни си остане само разговор, ще смятаме, че аз просто съм извършила едно добро дело и че съм предала престъпника на правосъдието, тъй да се каже, от човешки подбуди.

Станах и започнах да се обличам. Астахов също се облече. Качихме се мълчешком в колата и аз го закарах до кръстовището, където беше оставил „Волга“-та си.

— Довиждане — казах и той отвърна:

— Довиждане.

Таня сновеше около масата и тъжно ме гледаше. Костя пушеше и изучаваше тавана.

— Какво мислиш? — не издържа Таня.

— Нищо.

— Защо не приложиш уменията си да прелъстяваш?

— Глупачка — разкривих физиономия аз. — Ти имаш досие от осемдесет страници за него. Той е добродетелен като новоизпечен монах. За какво прелъстяване говориш, по дяволите?

— Е, знае ли човек... той е млад мъж и изобщо...

— Не можеш да слагаш всички под един знаменател. Това е тъпо...

В този момент и двете отправихме очи към Костя. Той разбра погледите ни и сви рамене.

— Всичко зависи от това на какво държи повече — на семейството си или на шибаната си съвест. Момичето е зле, а жена му може да се брои за инвалид... Ако поиска да си разчисти сметките със съдбата, значи ни е в кърпа вързан. Онзи, който каже „а“, ще каже и „б“, след което ще изреди и цялата азбука докрай.

Астахов обичаше семейството си, а мъката разяждаше душата му. Срегнахме се още веднъж и си поговорихме искрено. Наложих ми се да му разкажа някои неща. Не виждах кой знае каква опасност в това. Може да звучи невероятно, но скоро между нас се установиха нормални човешки отношения. Астахов ми харесваше. Той беше честен, но не чак до такава степен, че да минава за идиот. А когато си имаш работа с умен човек, нещата винаги са по-прости...

В края на юли се обадих на Астахов в дома му.

— Здравейте, може ли да говоря с Таня?

— Имате грешка — отвърна той.

След един час се срещнахме в една тиха уличка до църквата. Разходихме се покрай старите къщи и застанахме на върха на хълма, откъдето се разкриваше прекрасен изглед към реката, моста над нея и разпрострените долу градини.

— Станислав Фьодорович — започнах аз, — много съжалявам, но няма да мога да предам престъпника в ръцете на правосъдието.

— Основният двигател във всяко нещо е дал засечка, така ли? — подсмихна се той.

— Двигателят не даде засечка. Но, както ви е известно, той е брат на един човек...

— Да не би той да е платил повече?

— Той се опита да го защити. Казано накратко, според мен е невъзможно да предадем в съда труп. Много съжалявам, но момчетата имаха строги указания, че ако не могат да го докарат жив, значи... Въпреки че може би ги е домързяло да го мъкнат през цяла Русия. И докараха това. — Отворих чантата си. Отначало Астахов не разбра за какво става дума, а сетне се намръщи. — Той на два пъти е бил привличан под отговорност, тъй че вие имате отпечатъците му...

— Няма нужда — каза глухо Астахов. — Вярвам ви.

— И аз ви вярвам. Иначе не бих се появила тук с тази лапа.

— Време е да се заемем сериозно с конкурентите — заявих на Таня, докато обядвахме с нея вкъщи. Тя се отби у нас след работа, изглеждаше доволна и вече пет пъти бе успяла да повтори: „Нещата се нареждат страхотно...“

— С конкурентите ли? — сепна се изведнъж тя. — Не можем да воюваме на два фронта. А какво ще стане с твоя величав план за борба с наркотиците?

— Нали сама казваш, че нещата се нареждат страхотно. Трябва да гледаме в бъдещето.

— Ленчика ли имаш предвид? — попита с тежка въздишка Таня и се натъжи.

— Ленчика — кимнах аз.

— Лада, страх ме е... Защо да не изчакаме малко? Ленчика е жесток човек, опасно е да го закачаме. С него си живеем в мир и дружба и всичко сме си поделили. Защо трябва да си търсим белята?

— Истински опасен е единствено самият той.

— Може би. Само че не виждам как ще уредим тази работа. С килър ли? И дали Лома ще се съгласи?

— Той няма защо да знае това. Ще свършим работата, а пък нека сетне Лома да се досеща.

— *Ще свършим работата* — повтори иронично Таня. — Лесно е да се каже... Вова ли ще изпратим? Само че той не може да си мери силите с Ленчика. Онзи ходи навсякъде с охрана и изобщо е умен човек...

— И ние не сме глупачки.

— Опасно е да привличаме страничен човек, а никой от нашите не става за тази работа.

— Глупости. Твоят Вова ще я свърши.

Таня чак подскокна.

— Лада, самозабравяш се, губиш представа... Вова... може само да препречва пътя с камиони на разни пияни боклуци или да стреля по приятелите си в упор... И то под моето мъдро ръководство...

— Ами ако Ленчика бъде без охрана, че и без гащи, твоят Вова ще може ли да се справи?

Таня постоя малко с отворена уста и възкликна:

— Шегуваш ли се?

— Бял ден да не видя...

— Ладенце, хубавице моя, кога успя да го омотаеш?

— Отдавна. Ще трябва да се видим с него и да пробудим спомените в душата му. Заеми се с това, избери къде и кога и направи така, че всичко да стане съвсем случайно.

— Ще го направя, радост моя — изчурулика Таня и тутакси се обиди: — Защо не си ми казала досега?

— Пазех го за черни дни. Ти си дръзка жена и отдавна щеше да му изпееш песента, а още не му беше дошло времето. А сега моментът настъпи. Ще тръшнем Ленчика — и ето ти я и Империята.

— Това ще ни създаде доста грижи — поклати глава Таня. — Ще плъзнат разни младоци, защото природата не търпи празно място, а пък те са страшно чевръсти...

— Направи досие на най-опасните. Докато Ленчика е жив, трябва да научим кои са всички възможни претенденти за мястото му. А когато му изпеем песента, ще изпратим стрелците и ще ги натръшкаме всичките наведнъж. Желателно е това да стане за час. За да не могат да се съвземат.

— Майко мила! — каза Таня и се прекръсти. — Започваме нещо ужасно, Лада.

— Нищо, ще се справим. Нашата грижа е Ленчика, а пък Лома ще се справи с останалите. Ти трябва да си готова с всичко — с адресите, с местонахождението им в нужния момент и други такива...

— Не ме учи. Разбрах...

— Прекрасно. Схватката за трона винаги е кървава. Наближаваме финала.

— Ще кажем ли на Костя?

— Не. Ленчика е само наш проблем — твой, мой и на Вова. Е? — подсмихнах се аз.

Таня се почеса по носа, изсмя се и отвърна:

— Решено.

Срещнахме се с Ленчика в едно казино. Той беше с дама, а аз — с мъжа си. Мъжете си стиснаха ръцете и си зададоха един другиму въпроса „Как си?“. Никой от тях не се канеше сериозно да отговаря на тази глупост, затова и двамата отбиха номера с по едно „Добре“. Дамата на Ленчика беше доста смотана, а в сравнение с мен изобщо на нищо не приличаше, затова се задържах до нея. Тя беше спечелила на рулетка и глупаво се радваше. Аз пък изгубих с блуждаеща усмивка.

Лома се усмихваше победоносно, докато ни сравняваше, и скоро Ленчика започна да се ядосва. И имаше защо. Гаджетето му ставаше най-много за сервитьорка, макар да беше по-висока от мен с половин глава и поне с пет години по-млада. От време на време му хвърлях по едно око и го възнаграждавах с по някой по-особен поглед. В един момент приятелката му зяпна с уста от радост, че е спечелила някаква дребна сума. И стана още по-смешна. Но на Ленчика не му беше до смях. Виждаше се, че много му се иска да я удуши. Какво пък, човек трябва да си избира гаджетата много по-грижливо.

Издебнах момента, когато Лома отиде да вземе пиене, а прелестната дама продължаваше да се върти покрай рулетката, отидох при Ленчика и му се усмигнах предизвикателно.

— Страхотно изглеждаш — каза той с известна тъга и между другото добави: — Отдавна не сме се виждали...

— Все не успяваме... — На това място се усмигнах още по-широко и помолих, понижавайки глас: — Престани да ме гледаш така. Мъжът ми е ревнив.

— Страхуваш ли се от него? — подхилна се той и облиза устни.

— Страхувам се — кимнах. — Иначе отдавна щях да намеря възможност да се видя с теб.

Той вдигна глава, огледа ме внимателно и общо взето прояви жив интерес. Аз тръгнах да пресрецна мъжа си, демонстрирайки пред Ленчика пъргавата си походка. Надявах се, че има върху какво да си помисли.

Останахме в казиното доста дълго и повече не се доближихме един до друг, но си разменяхме погледи. Влагах в тях цялата си душа. Както обичаше да се изразява Таня, с тях и покойник можех да вдигна от гроба. А Ленчика още не беше покойник и както стана ясно по-късно, погледите ми го бяха разтърсили из основи.

Няколко дни поред размишлявах върху това къде ли би могла да ни събере съдбата и какво по-засукано да му кажа, когато той най-неочаквано ми се обади. Изобщо не разчитах на това и малко се смутих, с което развеселих Ленчика.

— Позна ли ме? — попита той.

— Ти си полудял — направих се на изплашена. — Ами ако слушалката беше вдигнал Лома?

— Леле, как се страхуваш от мъжа си...

— Естествено, че се страхувам...

— Винаги може да се измисли нещо — отбеляза Ленчика.

— Той никога не напуска града — отвърнах му в същия тон аз.

— Но денем рядко си остава вкъщи...

— Може и да е така и какво от това?

— Бихме могли да се срещнем и да си поговорим... за това-онова.

— Не става, теб в града и кучетата те познават, а пък хората тук са любопитни.

— Навсякъде има тихи местенца...

— Не си мисли, че това не ми е минавало през ума... но... е много опасно. Някой от охраната задължително ще издрънка. Ти и жената на Лома... Такова нещо не се пропуска... — Ленчика се засмя, а аз молах бога да прояви достатъчно глупост, за да се реши на някакво действие.

— Имам вила. Мястото е тихо и отдалечено... наоколо няма жива душа. На петнадесет километра от старото градско гробище. Ще завиеш от разклона надясно, там има едно изворче... и ще я видиш...

— Не — казах аз, губейки твърдост. — Той ще ме убие.

— Кой, Лома ли? Глупости, откъде ще разбере?

— Постоянно ми се обажда.

— Измисли нещо...

Не ми се наложи да изобразявам вълнение, тъй като наистина се вълнувах.

— Не — казах след кратък размисъл. — Извинявай, но не мога... Няма начин някой да не ни види.

— Кой ще ни види? Ще бъдем само ти и аз и няма да има никаква охрана.

— Не зная...

— Къщата е в покрайнините, заобиколена е с дъбова ограда. Не можеш да не я забележиш. Щом стигнеш дотам, ще ми свирнеш два пъти. Ще те чакам утре в дванадесет часа. Става ли?

— Чакай малко. Трябва да си помисля...

— Няма какво да му мислиш — изсмя се той и добави с властен тон: — Ще дойдеш. — И затвори слушалката.

— Разбира се, че ще дойда — усмихнах се аз и поклатих глава, защото мъжката половина от човечеството предизвикваше съжаление с

доверчивостта си.

Обадих се на Таня и бързешком ѝ казах:

— Подготви Вова. Утре в дванадесет часа.

— Ладенце, слънчице мое — изчурулика тя, но престана да се прави на интересна и каза сериозно: — Рискуваме.

— Обичам да пия шампанско — изпръхтах аз.

— А пък аз обичам израза „и те живяха дълго и щастливо“.

— Империята означава еднолична власт на императора, а не дребни херцогства, в които всеки се мисли за господар.

— Добре де, стига си нареждала. Щом сме решили, значи тъй ще бъде. Ох, притеснено ми е...

След като на другата сутрин изпратих мъжлето си, започнах да се подготвям за любовната среща. Полежах малко във ваната, размишлявайки за приятни неща. Ленчика ми беше симпатичен. След смъртта на Аркаша можех да се обърна за помощ към него и той нямаше да ми откаже... Тогава бях влюбена в Дима... Кой каквото и да казваше, но Ленчика ми беше длъжник, защото от Лома го спасих аз, а тогава беше достатъчно само да мигна с око, и той щеше да е покойник. Помечтах си малко какво щеше да стане, ако го нямаше Дима и аз се бях обърнала за помощ към Ленчика... и бях станала негова любовница, а с моята способност да се лепвам задълго като репей, щях да съм си в тази роля и до ден-днешен. Разгледах тази идея по-подробно и тя не ми хареса. Ленчика не беше от хората, които биха допуснали близко до бизнеса си жена и там не ми светеше нищо повече от парцали и съмнителна любов. От което излизаше, че бях направила правилен избор. След като се поздравих за това, аз се настаних пред огледалото и прекарах възхитителен час и половина в съзерцание на божествените си черти и други богатства, с които природата толкова щедро ме беше дарила. Сетне изведнъж се натъжих. Ленчика виждаше в мен само една глупава красива жена, която няма търпение да сложи рога на мъжа си. И се отнасяше по съответния начин към персоната ми. Ако се беше вгледал по-внимателно и беше помислил малко... Надявах се, че това нямаше да стане...

Станах решително, погледнах часовника и започнах да се обличам. В единадесет и половина тръгнах към колата, качих се в нея, запалих мотора и се прекръстих.

Благодарение на старанията на Вова предишната вечер в колата ми бяха направени някои промени. Абсолютно незабележими на пръв поглед. Те трябваше да помогнат на Вова да проникне тайно във вилата.

Завих към старото гробище и веднага видях Таня. Тя пушеше край пътя и мрачно се вглеждаше. Спрях.

— Къде е Вова?

— Тук. Къде може да бъде?

Вова излезе от храстите, седна на задната седалка и вдигна гърба ѝ.

— Ще можеш ли да минеш оттам? — усъмни се Таня.

— Изпробвал съм го — избоботи той.

В него се долавяше известна нервност. Мисля, че той отчаяно се страхуваше, но се държеше юнашки. Преговорихме още веднъж трите възможни варианта. Първият и най-лошият бе колата да остане пред портата. На Вова щеше да му се наложи да преодолява оградата, а аз — да преценя дали има сигнализация и как мога да я изключа. Вторият беше по-добър, защото колата щеше да влезе в двора, което означаваше, че трябваше да се погрижа само за това Вова да проникне в къщата. А според третия можехме да извадим късмет и там да няма никакви системи, а колата ми да стигне до самия вход на къщата... което означаваше, че Вова просто трябваше да влезе в подходящия момент и да стреля веднъж и точно. Най-добре в упор. Моята задача беше да дам на Вова тази възможност.

— Запомни ли всичко? — попита с въздишка възлюбения си Таня.

— Надухте ми главата... Запомних го. Да вървим.

Вова се настани в багажника, а аз казах:

— Отиваме да се повеселим, Вова.

— Какво? — измърмори той.

— Той има двойка по литература. Хайде. Късмет — махна с ръка Таня и затвори вратата. А аз потеглих.

Вилата на Ленчика се оказа една двуетажна дървена постройка, която се издигаше зад дъбова ограда. Дъските ѝ бяха плътно долепени една до друга, тъй че зад тях не се виждаше почти нищо, освен червеният покрив и малко от балкона. Стигнах до дървената порта, красиво обшита с железни ивици, и свирнах два пъти. Изминаха

няколко минути. Портата започна да се отваря със скърцане и аз видях Ленчика.

— Да вкарам ли колата? — попитах, след като отворих прозореца.

— Паркирай я до входа — подсмихна се той. — Няма защо колата ти да се набива в очите на хората. — Ленчика изглеждаше изключително доволен.

Стигнах до входа на къщата и излязох от колата, като оставих вратата ѝ отворена. Първо, нямаше да е зле Ленчика да се убеди, че автомобилът е празен, и, второ, така на Вова щеше да му е по-лесно и нямаше да вдига излишен шум.

Чаках пред входната врата, докато той затвори портата, а когато Ленчика дойде при мен, направих крачка към него и казах:

— Не зная какво ми се иска повече — да избягам или да остана.

— Да останеш. Просто искаш да започна да те убеждавам, да те моля и други такива... така ли?

— А ти ще го направиш ли?

— Какво?

— Ще ме убеждаваш ли, ще ме молиш ли и други такива? — засмях се аз.

— Няма — изсумтя той.

— В такъв случай, да не би да съм дошла напразно?

— Ще ти хареса — заяви Ленчика и ме прегърна. Вложих в целувката цялата страст, която можах да изцедя от себе си. А за тази силна страст спомогна и фактът, че в къщата изобщо нямаше никаква охрана. Нито във вид на мутрести и готови на всичко момчета, нито във вид на последни технически достижения. Нямаше абсолютно нищо. Това беше една съвсем обикновена селска къща с висока ограда. И Ленчика бе решил да се срещне тук с мен... Човек можеше да откачи от такъв късмет...

— Покажи ми къщата — помолих, демонстрирайки известно притеснение.

— Няма кой знае какво за гледане — каза той. — Къща като къща. Тук има хубави места за риболов. И аз ги наобикалям.

— Риболов ли? — учудих се. — Не знаех, че си рибар.

— Такъв съм. А ти си моята златна рибка. С колко време разполагаш? — поинтересува се Ленчика?

— Лома ще се прибере в седем, значи в шест трябва да съм си вкъщи.

— Тогава да не си губим времето с глупости — рече той и ме хвана за ръката. Винаги се отнасях с уважение към деловите хора. И наистина нямаше смисъл да протакаме и да се туткаме.

Не знаех какво очакваше от мен Ленчика, но под напора на бурния ми темперамент той малко поизгуби обичайната си самоувереност. Нямах представа какви гаджета беше имал, но в любовта беше изкусен колкото обуцар в сладкарско майсторство. В този момент аз съвсем не на място си спомних за една от приятелките му и изпуптях наум. Общо взето, както казваше Таня, той беше мъж за три на релси. Напрасно се стараех чак толкова, защото и най-малкото усилие от моя страна беше повече от достатъчно. Казано накратко, той едва ли щеше да изцеди сълза от мен поради ранната си кончина.

От известно време Ленчика вече жално скимтеше, заврял нос във възглавницата точно до ухото ми. И точно в този момент влезе Вова. Аз се изплаших, че вратата проскърца, затова започнах да стена и дори изпищях. Вова протегна ръка, а в главата ми хрумна нелепата мисъл: „Да не вземе да пречука и мене?“.

Ленчика така и не чу нищо. Вова натисна спусъка, а аз се отдръпнах и изпсувах мръсно:

— Мамка ти... Махни го от мен!

Изсулих се на килима, като се стараех да не виждам онова, което беше останало върху възглавницата. Вова облеци очи, отвори уста и се вторачи в мен с вид на селски идиот в Ермитажа.

— Какво се блещиш? — креснах. — Донеси бидона. Изгори всичко, тук е пълно с мои отпечатыци.

С огромно закъснение осъзнах, че в къщата нямаше нищо подобно на душ. В градината имаше сауна, стига да искаш. Общо взето на Вова му дойде нанাগорно. Измих се надве-натри, докато той ми поливаше, облякох се набързо и тръгнах към колата. Вова се върна в къщата, натоварен с два бидона. Сетне изскочи оттам, отвори портата, а когато аз изхвърчах стремително от двора, отново я затвори.

Таня седеше на едно пънче и без да се притеснява, си гризеше ноктите. И скокна веднага щом зърна колата.

— Какво стана?

— Изпяхме му песента.

Аз се заех с външния си вид, а Таня — с номерата. Макар къщата на Ленчика да беше отдалечена, някой много любопитен би могъл да забележи колата и затова сменихме номерата ѝ.

Докато всяка от нас се занимаваше с нещо, се появи и Вова. Той тичаше през гората, беше силно запъхтян и изобщо изглеждаше зле. Бършеше лицето си с ръце и като че ли целият се тресеше.

— Ама че си се изплашил — ядоса се Таня, — човек може да си помисли, че ти е за пръв път.

— Ако научи някой... — започна той.

— Не викай дявола. Ленчика е покойник и забрави за него. Направи ли всичко, както ти казахме?

— Направих го.

— Добре ли се разгоря?

— Много добре.

— Само съседите да не хукнат да гасят пожара — намръщих се аз.

— Едва ли. Богаташите не са на почит сред народа. Ще чакат, докато не изгори до основи. Виж, ако вятърът духне към селото, може и да го направят, но няма никакъв вятър...

Качихме се в колата и отидохме на гробището. Тук бяха погребани родителите на Таня и точно днес беше годишнина от смъртта на майка ѝ. Просто съвпадение. Таня се обади на Костя.

— Ленчика умря — каза тя смирено. — След няколко часа това ще стане известно в града. Разбра ли ме?

— Лома знае ли?

— Още не знае за смъртта на конкурента си. Ти ще му съобщиш, че е изгоряла вилата на Ленчика, че там има овъглен труп и че тъй като Ленчика е изчезнал, този труп вероятно е неговият. Лома прекрасно знае какво да прави в този случай. Всички опасни са ни под око. Бъди нащрек някой да не изчезне.

— Ясно. Отивам при Лома, ще бъдем в кантората... Вие къде сте?

— На гробището, днес е годишнина от смъртта на мама и Лада дойде с мен.

Костя като че ли се изненада, но нямаше време да задава въпроси.

С Таня влязохме в къщичката на пазача, приятелката ми го поздрави и му даде пари.

— При близките си ли бяхте? — попита малко угоднически подпийналият чичко. Влечението към бутилката на такова място беше оправдано.

— Да, навестихме ги — въздъхна Таня, — поседяхме малко при тях с приятелката ми, споменахме ги.

— Тези дни разчиствах наоколо... тоест гледам да има ред.

— Благодаря.

Ние се сбогувахме и закрачихме към колата.

— Лошо, хубаво, но и това е алиби. Този тиквеник за нищо на света няма да си спомни точния час...

Вова ни чакаше в колата и нервничеше, телефонът непрекъснато звънеше, но той не се решаваше да попита кой ни издирва. Издирваше ни Лома.

— Лада, къде си?

— Връщаме се от гробището.

— Лада, Костя е при мен, казва, че Ленчика е умрял...

— Какво да се прави... Щом е умрял, значи е умрял... Ти нали знаеш какво трябва да направиш...

— Аха... а ти се прибирай вкъщи, ще изпратя някое от момчетата при теб, защото всичко се случва... Аз едва ли ще успея да се отбия.

— Няма нужда да пращаш никого. Още никой не се сеца какво точно става... Чакам те с нетърпение.

В единадесет часа вечерта се обади Астахов.

— Какво става? — попита рязко той.

— Нищо особено — уверих го аз. — До сутринта всичко ще се укроти.

Той не пожела да продължи разговора, а пък аз не се огорчих от това.

Лома се върна призори уморен, но доволен. Заедно с него дойдоха Костя и Саид. Отпразнувахме победата скромно в семеен кръг. Не пирувахме дълго, тъй като нервите ни искаха покой и на всички им се спеше. Щом останах насаме с мъжа си, го прегърнах силно и го разцелувах. Лома постъпи съвсем неочаквано — хвана ме за раменете, разтърси ме лекичко и ме погледна в очите.

— Виж какво, радост моя, на доста твои номера гледам през пръсти, но някои неща ще трябва да ги научиш веднъж завинаги. Аз не търгувам с жена си... — На това място облеших очи, а Лома продължи: — Ясно ли се изразих?

— Гена, ти си полудял...

— Може и да съм полудял. Ленчика е бил застрелян на вилата си от упор във врата. Кого е допуснал толкова близо до себе си? И какво е правил там без охрана?

— Че да не би враговете му да са малко? — опитах да се ядосам аз.

— Млъкни — каза Лома. — Ето какво мисля, скъпа моя. Той е бил на вилата си с мадама, бояли са се да не ги засекат в града и затова се е помъкнал с нея на скрито място, че и без охрана, та никой да не се раздрънка за въпросната мадама.

— Гена — изплаших се съвсем сериозно аз.

— Млъкни — повтори Лома. — Господ да те пази, ако чуя дори и една дума. Пет пари не давам за вашата Империя, ако ще трябва да търгувам за нея с жена си... Ще седиш гола между четири стени, а пък аз ще събера всички пари, които имам, и ще ги подпаля в двора, след което ще отида да слугувам на някого и да размахвам юмруци, за да ти стане още по-весело.

— Гена — изпицях аз и от страх се разплаках.

— Разбра ли всичко? — попита той. Аз кимнах. — Не чух.

— Разбрах — казах жално и протегнах ръце към любимия си да зализвам пресните му рани.

На другия ден в кантората пристигна делегация. Противно на навика си, аз отидох с мъжа си и скромно се настаних в стаята до кабинета му с намерението да чуя какво ще кажат умните хора. Правех им страхотен комплимент, като ги наричах умни. Те не бяха доловили каква е ситуацията и започнаха с претенциите си. Само след десет минути Лома вече беше изпаднал в ярост и всичко наоколо притихна. Таня седеше върху перваза на прозореца, поклащаше крака, вслушваше се в онова, което ставаше в съседната стая, и се подсмиваше. На мен ми беше жал за гласовите струни на мъжа ми и изобщо нямаше никакъв смисъл да беснее за дреболии. Появих се на вратата и тихо казах:

— Не се нервирай, миличък. Хората са изпаднали в голяма беда и искат да се попазарят малко.

Първото, което направиха хората, бе да се сащисат от моята поява на прага, както и от това, че Лома не ме фрасна с вратата по носа, а дойде при мен и изчурулика:

— Радост моя, скучно ли ти е? Почакай още малко...

През цялата сутрин избавях мъжа си от опасните му подозрения, като пътъом го изпълвах с увереност в моята любов към него. Лома все още се намираше под тези впечатления и беше готов да ми прости всичко на света.

Измина известно време, докато присъстващите осмислят видяното. Но то беше достатъчно, за да могат най-съобразителните от тях да разберат, че пазарлъкът няма да стане. В смисъл че нямаше какво да спазарят. И щеше да е добре, ако Лома просто от добро сърце ги пуснеше да си идат живи. Изражението върху лицата на посетителите се промени, а моето мъжле погали ръката ми и дори се разсмя. Аз си тръгнах и чух как той весело изчурулика:

— Е, какво решихте?

Не, в никакъв случай не ми беше скучно.

С Таня седяхме в сауната. Тя се бе излегнала на горния нар и току стенеше. Не издържах повече от три минути в парата, изскочих навън и се хвърлих в басейна. Приятелката ми се появи след около пет минути. Настани се близо до мен с термос в ръка и ми наля чаша чай. Не беше удобно да пиеш, докато се плацикаш във водата, затова излязох от басейна.

— Много е хубаво — поклати глава Таня.

— Да — съгласих се аз. Че беше хубаво, хубаво беше, само че Таня изглеждаше притеснена. Вгледах се в нея. Щом долови заинтересованите ми погледи, приятелката ми тежко въздъхна и каза:

— Вова ме тревожи.

— Мадама ли си е хванал? — учудих се аз.

— Не е там работата. Много се е разпасал. Май че ме шантажира по много глупав начин, но такава тенденция се очертава ясно... ще трябва да му изпеем песента.

Закашлях се и погледнах Таня.

— Но нали го обичаш?

— Обичам го, разбира се. Но, честно казано, теб обичам повече. Е, естествено и себе си... След смъртта на Ленчика Вова започна да се държи много нагло. Представи си какво ще стане, ако Лома разбере в какъв вид те е заварил в момента на трагичното произшествие. — Аз потръпнах. — Виждаш ли? — кимна Таня.

— Кого ще му изпратим? Нямаме нужда от излишни приказки...

— Сама ще се оправя с него, на семейни начала.

— Да не си мръднала? — изненадах се аз.

— Е, за това време се понаучих на някои неща... И още нещо. Престани да гълташ хапчета и роди дете на Лома. Той все поглежда с нескрита тъга към чуждите деца. Няма защо да комплексираш човека. Разбра ли?

— Остави ме на мира — махнах с ръка аз, но се замислих.

След три дни колата, в която беше Вова, се взриви във въздуха точно под прозорците на Таня. Всъщност нямаше какво да се погребва, но Таня не беше стипца и церемонията, която му направи, беше тържествена, дори бих казала, с известен шик. Хорът пееше „Вечная память...“, а Таня се крепеше на ръцете, които я държаха за лактите. И напираше към любимия си, когото тъй и не успяха да съберат.

Гибелта на Вова беше възприета като злобно нападение на победените конкуренти. Лома повече ѝ се изненада, отколкото да се развълнува от нея, а пък в милицията отнесоха цялата тази работа към бандитските разчиствания на сметки.

— Като че ли предчувстваше — нареждаше Таня на връщане от гробището. — Напоследък изобщо не се карахме и той все ми викаше Танюшка, та Танюшка... И ето, ох, боже мой. А пък когато излизаше, ме погледна и каза „до скоро“. Усмихна се ей така, малко особено,

махна ми с ръка и тръгна... — Стонът на Таня премина в ридания, аз също избърсах очи, състрадателният Костя прегърна Таня и стисна нежната ѝ длан, а тя доверчиво се облегна на него. От известно време те се отнасяха един към друг с видима нежност, от което следваше, че Вова бе умрял съвсем навреме, пък и според Таня Костя също трябваше да бъде държан под око. „Прекалено умен е“ — казваше неодобрително тя по негов адрес. Завидях на чуждото щастие и се притиснах до мъжа си.

Лома вечеряше и ми съобщаваше последните новини.

— Зверчето се оплаква от жена си. — Така той премина, тъй да се каже, от политическите към битовите вести.

— И защо така? — проявих интерес към това съобщение. Зверчето се бе обзавело с този идиотски прякор заради фамилията си Зверев, но тъй като изобщо не приличаше на звяр, тъй си и ходеше до ден-днешен като Зверче. Впрочем той беше много свястно момче и аз се отнасях към него добре.

— Казва, че го побъркала. Записала хлапето в музикално училище, а сега иска да го даде и в английско. А пък там има някакъв конкурс, изпити или нещо такова, с една дума — тормози момчето. А Зверчето се ядосва, за какво му е, вика, на един мъж музика, че на това отгоре и английски, ние и с руския едва се оправяме, а пък си живеем добре.

— А ти какво му каза? — заинтересувах се аз.

— Викам му, защо ти трябва да се разправяш с жена си. Щом иска хлапето да учи в това училище, иди там, плати каквото трябва и нека да си учи, а жена ти ще се успокои.

— Между другото жената на Зверчето постъпва умно — казах замислено аз.

— Ами? — наостри уши Лома. — Защо мислиш така?

— Защото синът ѝ трябва да учи, за да стане човек.

— Това е така, разбира се — съгласи се Лома. — Вместо да се кара с жена си, да иде сам...

— Няма да стане — завъртях глава. — Учила съм в това училище и зная за какво става дума. Там няма да вземат просто ей така пари от него. Важни са познанствата както и това от какво семейство е детето. Това е привилегировано училище, винаги е било такова и такова ще си

остане: педагози, лекари и началства от всякакви рангове пращат децата си там.

Лома се намръщи и дори остави вилницата си, което означаваше, че му е станало много обидно.

— А ние да не сме по-долу от тях? Значи хлапето на Зверчето няма да може да иде там?

— Може. Една моя приятелка е завеждащ учебната част в това училище, ще го уредим. Остави ми телефона му, ще се обадя на жена му и ще си поговоря с нея.

Лома се усмихна и ме дръпна за ръката към себе си.

— Ти си много добър човек, Лада.

— Трябва да проявяваме загриженост към хората — подсмиснах се аз. — Сега ти си голям човек, трябва да си като баща за всички, за да се обръщат към теб и за най-дребните неща, а ти не бива да се разсейваш, а да помагаш. Заради работата си доброто ще ти се върне стократно умножено. — Това ме наведе на някои мисли.

— Гена, на кого реши да оставиш казиното?

След смъртта на Моисеев с казиното се занимаваше нашият счетоводител Славик и този ангажимент много го тормозеше. Той и без това беше затънал до гуша в работа, тъй че трябваше да освободим човека от излишното натоварване. Лома все не можеше да се спре на нечия кандидатура.

— На Врабеца сигурно — сви рамене той.

— Той пие — отбелязах аз.

— Че кой не пие в наши дни, Лада?

— Три пъти се ожени за една година, нарича жена си „крава“, двете му деца живеят на съседната улица, а татко им минава покрай тях с „Мерцедес“-а и дори по едно мижаво шоколадче не им купува. Не, Врабеца не става — поклатих глава аз. Лома ме погледна учудено, и то не защото решително отхвърлих кандидатурата на Врабеца, а заради това, че много добре познавах личния живот на съратниците му.

— Че кого тогава да сложим? — попита той.

— Ами сложи Зверчето. Той пие малко, уважава жена си, обича момченцето си. Ако на един човек семейството му е скъпо, той няма да зарита срещу ръжена и за него ще е по-добре да живее с малко, но спокойно, отколкото да посяга на голямото, но и да поема голям риск.

Тъй че сложи там някой семеен човек, защото можеш да му имаш повече доверие.

Не зная по какъв начин, но думите ми стигнаха до ушите на Врабеца. Едва довчера той се чувстваше вече утвърден на новата длъжност, беше поливал събитието с приятелите си и изведнъж да го споходи такава несполука. Врабеца събра сили и отиде в кантората при Лома. Но в такива случаи Лома винаги проявяваше завидна твърдост и Врабеца си тръгна оттам здравата наруган. Новината дълго се обсъждаше, след което момчетата започнаха да проявяват похвално влечение към семейните устои. За един миг от кантората изчезнаха и мадамите, които дълго време смятаха ресторанта за свой роден дом. И сега, когато се появяха вечер с някого от посетителите, те виждаха как бившите им приятели по всевъзможни начини подчертаваха желанието си да се държат колкото се може по-далеч от тях, така че дори не можеха и да си мечтаят за по едно безплатно питие. Много скоро оцветените в червено дни от календара започнаха да се празнуват в компанията на скъпите половинки, тъй като Лома давеше тон в това начинание. Не след дълго съратниците на Лома престанаха и да се изчервяват, когато произнасяха фразата: „Аз съм с жена си“. А аз продължавах да наблюдавам и да експериментирам.

През октомври се нанесохме в новата къща. Тя ми харесваше и изобщо животът ми доставяше удоволствие.

— Лада, трябва да полеем новия си дом — отбеляза Лома.

— Трябва — съгласих се аз. — Ако искаш да поканиш приятелите си, нямам нищо против. Покани ги и си пиянствайте на воля. Сетне с божията помощ и с помощта на Таня ще успея все някак да оправя къщата. Но по време на празненството няма да остана. Трудно понасям пияните ви физиономии.

— А къде ще идеш? В смисъл как няма да останеш? — разтревожи се Лома. Той не обичаше моите излизания и винаги беше настроен категорично против самостоятелното ми движение.

— Не зная. Ще ида някъде за седмица.

— Как ли пък не... Че какво тържество ще е това, щом стопанката на новия дом я няма вкъщи?

— Тогава ще го направим така, както искам аз.

Около седем часа пред къщата ни започнаха да спират коли. От тях излизаха прилично облечени мъже, които подаваха ръка на дамите

във вечерни тоалети, окичени с брилянти. Брилянтите бяха прекалено много, но, както се казва, всеки си има свой вкус. Гостите благопристойно се разхождаха из къщата, разговаряха тихо, пиеха малко и като цяло се държаха много прилично. По външния им вид беше много трудно да се определи кой е бандит и кой — тъй да се каже, почтен човек. Не се чуваха никакви идиотски прякори и прочее глупости. Ако ги събирах по-често тук, можеха и да свикнат с тези маниери. Казано накратко, зарадвах се на хората си. Таня също се зарадва.

— Гледай какво става — веселеше се тя. — Същински светски елит и това си е. И никакви пиански номера...

Врабеца дойде с жена си, която трепереше от страх и се криеше по ъглите от благоверния си. Дали пък да не взема да се омъжа? Чувствам се самотна...

Изведнъж кроткият ни и ритмичен живот, какъвто би трябвало да бъде по идея, беше нарушен от едно събитие. Астахов ми се обади и ние се видяхме още същия ден.

— В града се е появил килър — заяви той. — Живее в „Дружба“, мисля, че е дошъл за вас.

— Защо мислиш така? — разтревожих се аз.

— Услугите му са много скъпи, никой не би дал толкова пари току-така... А това означава, че целта му е голяма...

— О, господи! — Трескаво гадаех кой би могъл да се бръкне толкова дълбоко и изобщо да предприеме такова нещо.

— Ние го наблюдаваме — увери ме Астахов, — само че моите момчета едва ли ще тръгнат да защитават Лома, заставайки на пътя на куршумите. Имате ли нещо набелязано за близките дни?

— След два дни имаме презентация, откриваме Центъра за творчество.

— Това е много подходящо — кимна той.

Забързах към къщи. Ние имахме свой дял в Центъра за творчество и презентацията ни засягаше пряко. Разбира се, Лома не биваше да ходи там, но щом разбереше причината, той щеше да откаже да се скрие, защото характерът му беше такъв. Значи първо трябваше да направя така, че изобщо да не мърда от къщи. Затова отидох в офиса му и гордо закрачих към кабинета на мъжа си. Блондинката със сини като на Барби очи се беше втренчила в един компютър. Мъжът ми

много предпазливо ми съобщи, че от известно време тя седи на това място, като веднага изброи всичките ѝ недостатъци: криви крака, конско лице и плоски гърди. Но в същото време заничаше в очите ми и много се страхуваше да каже на колко години е тя. За сметка на това обаче ме покани на работното си място, за да се убедя, че въпросната мухла не става за нищо. Тъй или иначе трябвало да наеме някого и наел тази.

— Геннадий Викторович в кабинета си ли е? — попитах.

— Да. — Момичето малко се притесни, сякаш в стаята не се появих аз, а торпеден катер, облещи още повече очите си и опитвайки се да стане страшна, попита: — По какъв повод го търсите?

— По личен — отвърнах аз и влязох при мъжа си. Изплезил език от напрежение, той се чешеше с молива над ухото и решаваше кръстословица.

— Един от главните герои на анимационния филм „Аладин“. Лада, как се казваше папагалът? — зарадва ми се Лома.

Аз също реших да го зарадвам.

— Това ли е тя? — И посочих с глава към вратата.

— Коя?

— Да не си оглушал?

— А... тя е и какво?

— Нищо — отвърнах заплашително аз. — Вкъщи ще си поговорим. — И излязох от кабинета. Мъжът ми заситни подире ми, започна плавно да ме задминава на завоите, да занича доверчиво в очите ми и да повтаря:

— Ладенце, какво има сега, кажи де?

Качих се в колата, той се стовари до мен и ние се отправихме към къщи да си изясняваме отношенията. Аз тропях с крака, пицях, наричах го женкар и в крайна сметка го цапардосах на два пъти с пантофа си, който бях свалила предварително от крака си. Лома освирепя, сграбчи ме за ръцете и ме блъсна леко върху стола, като ме принуди да заема малко неприлична поза. Това страшно го развесели и насочи мислите му в съвсем друго русло. Беше ми трудно да се гневя в това положение, но се опитах и успях да изритам на два пъти във въздуха. Гръмогласният смях на мъжа ми премина в мяукане, а на мен не ми оставаше нищо друго, освен отчаяно да заявя:

— Господи, колко те мразя.

Сбиването ни завърши така, както обикновено завършваха всички наши сблъсъци.

Лома погледна часовника и заяви, че няма абсолютно никакъв смисъл да се връща в офиса, за да продължи трудовия си подвиг. Спомних си как се казваше папагалът, а мъжлето ми се зарадва, защото думата съвпадна по букви. Изпихме по чаша кафе, аз се преместих върху коленете на любимия си и твърдо заявих, че ококорената мадама не ми харесва. Върху лицето на Лома се изписа покаяние и той ме увери, че още от утре тя вече няма да работи при него и че мога сама да намеря в замяна някоя кикимора, а пък той щял да приеме която и да било с благодарност, стига да може да се движи самостоятелно, въпреки напредналата си възраст. Тъй като вече бях набелязала кандидатура — лелята на една моя приятелка, която имаше нужда от добра заплата, моментално зарадвах мъжа си.

— Сега успокои ли се? — развесели се той.

— Не зная — признах си честно и добавих с известно съмнение: — Дали пък аз да не дойда да поработя малко при теб?

— Това е добра идея — подсмихна се Лома. — Можеш да поработиш още сега. — Той стана, подхвана ме под мишниците и ме повлече от кухнята. Започнах да пищя и да ритам с крака. Общо взето мъжът ми беше доволен, благодушен и дори щастлив, затова, когато след известно време погледна отражението си в огледалото, само подсвирна и рече: — Заслужаваш да те убия, честна дума... И как ще ходя сега с тази синина?

— Никъде няма да ходиш — смръщих вежди аз. — Ще си седиш вкъщи, докато ти се избистри мозъкът. Трябва да ми благодариш, че се отърва с толкова малко, следващия път ще ти издера очите и Роки ще те разхожда с каишка.

— Кажй поне защо ще ми ги издереш? — въздъхна Лома. — Нали хиляди пъти съм ти казвал, че не ми трябва никой, ама ти си глупава жена. Обичам теб, а пък останалите, ако ще да пукнат още утре всичките наведнъж... Ама че работа, жена ми ме наби. — Лома разтърси буйната си глава и се изсмя.

Аз се засрамах и реших да го утеша.

— Радвам се, че имаш синина под окото. Ще си останеш малко вкъщи заедно с мен. Ще заключим вратата и няма да пускаме никого.

Казано накратко, постигнах целта си и на презентацията отидохме само двете с Таня. Петнадесет минути преди да тръгнем, Лома заподозря нещо, започна да разпитва кой ще бъде там, защо съм се издокарала така, защо ми блестят очите, защо съм се разбързала толкова и че ако научи нещо... Ние не го изслушахме докрай и прикривайки се като с щит зад Костя, който беше дошъл да ни вземе, хукнахме към колата. Мъжлето ми излезе пред входната врата и изкрещя:

— Костя, не ги изпускай от очи...

Вече слушахме четвъртата реч, застанали на широкото стълбище в новата сграда на Центъра. Ораторите изобщо не бързаха и сякаш се състезаваха кой ще говори по-дълго. А освен това времето не беше благосклонно. Усмивките бяха застинали върху устните на присъстващите като залепени и изобщо видът им беше доста кисел.

— Де да имаше по сто грама водка — прошепна Таня. Точно се канех да кимна в знак на съгласие, когато видях Лома или по-точно — колата му. Той излезе от пресечката и сега се опитваше да паркира някъде. Прилоша ми, косата на врата ми сякаш се изправи, а в главата ми настойчиво пулсираше една мисъл: „Не бива да му позволявам да излезе от колата“. Ораторът свърши речта си, разнесоха се нестройни аплодисменти и аз тръгнах надолу.

Впоследствие трябваше да призная, че глупавата ревност на Лома ми спаси живота. Хукнах към мъжа си и в същия миг директорът на една банка, който също имаше дял в Центъра и стоеше на стъпалото зад мен, получи куршум в гърдите. Първо изкрещя Таня, а сетне — всички останали, и се започна нещо неописуемо, но на мен не ми беше до това. Аз разблъсквах гражданите и шашардисаната охрана и тичах към мъжа си. По някакво чудо той изведнъж се озова до мен и ме грабна на ръце, а охраната се строи около нас като непробиваема стена. Всички бяха нетърпимо дейни и бдителни. И ако аз бях пред припадък, то мъжът ми изглеждаше още по-зле. Той се бе вкопчил в мен с мъртва хватка като удавник за сламка и вероятно вече за стотен път повтаряше с преbledнелите си устни:

— Господи...

— Да се махаме, да се махаме! — крещеше Таня и дърпаше Лома за ръкава. В крайна сметка ние все пак успяхме да се качим в микробуса с охраната и напуснахме Центъра, който тъй си и остана

неоткрит. Всички присъстващи граждани се опитваха да направят същото. С крайчеца на окото си забелязах Астахов, който крещеше нещо и дори размахваше ръце.

Лицето на мъжа ми продължаваше да бъде бледосиво-жълто, но той вече бе в състояние да добави още няколко думи към възклицанието си „Господи“ и избърбори, виейки:

— Той можеше да те уцели...

— За какъв дявол дойде? — изръмжах аз. Нервното ми напрежение малко поспадна, но аз все така не можех да мисля. — Изплаши ме до смърт...

На това място се намеси Таня:

— Ако той не беше дошъл, сега щеше да лежиш мъртва на стълбището.

Лома застина с облепени очи, размърда пребледнелите си устни и жално каза:

— Ама нали стреляха по този... забравих му името...

— На кого му е притрябвал този? — изуми се Таня. — Стреляха по Лада и ако в този момент ти не беше дошъл, а тя най-неочаквано не беше хукнала към теб... изобщо трябва да пийна нещо...

— А защо ще стрелят по Лада? — попита Лома, като се плащеше все повече и повече.

— За две по сто... Ох, Гена, ти имаш враг, който обаче не може да се докопа до теб и затова е решил да ти навреди, като подходи по друг начин...

За пет минути в Лома се извършиха поразителни изменения. Могъщите му гърди започнаха учестено да се надигат, челюстите му се стегнаха, а очите му излъчваха такъв гняв, че ние моментално настръхнахме. Усещаше се, че мъжлето ми е готово да изпозастреля целия град, само и само да залови този невидим засега враг. Докато Лома стискаше челюсти, ние загрижено размишлявахме и предпазливо се споглеждахме. Човекът, който извърши това толкова несполучливо покушение, стоеше много близо до нас и едва ли беше глупак. Той бе информиран за същинското положение на нещата и не хранеше никакви илюзии по отношение на Лома, защото много добре знаеше кой всъщност стои зад гърба му. Само по себе си мъжлето ми не беше опасно за него и това също пораждаше множество размисли. Излизаше, че напразно бях насинила окото на Лома.

Естествено ние не казахме всичко това пред него, но на всеки от нас му беше ясно какви мисли се въртят в главата на другия.

— Ще изровя тази измет изпод земята — заяви Лома, а ние кимнахме едновременно, защото този човек наистина трябваше спешно да бъде изровен.

Пътувахме до вкъщи около половин час. За това време мислите ми се подредиха и започнаха да се появяват някакви догадки. Затова изобщо не се изненадах от нещата, които се случиха по-нататък.

А се случи следното. Ние седнахме в хола и все още продължавахме леко да се тресем. Лома донесе питиета и опразни една водна чаша водка. Излочи я така, както се пие вода, и от тази гледка на нас ни се схванаха челюстите. Мъжът ми се приближи до мен с вид на побъркан и се вкопчи в рамото ми. У него се долавяше настойчива необходимост да стиска някоя част от тялото ми в ръцете си. Вероятно така се чувстваше по-спокойно. Страхът ми окончателно премина и останаха само злобата и ядът, насочени срещу един конкретен човек — дори не заради това, че преди минути можеха да ме убият по негово желание, а заради това, че аз бях такава глупачка и му повярвах. Човек се учи от грешките си и това беше един добър урок.

— Хайде да помислим кой би могъл да направи това? — внесе предложение Лома. Той направо преливаше от жажда за действие.

— Саид — каза тихо Костя и погледна спокойно и твърдо Лома в очите.

— Саид — повтори като ехо Таня, а аз кимнах:

— Саид...

Ние замряхме в очакване да видим каква ще е реакцията на Лома и обмисляхме как по-меко да му обясним защо сме решили така, без да нанесем удар по гордостта му. Противно на очакванията ни, Лома не се хвърли да защитава приятеля си. Той извика охраната и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — скокнах аз. Лома се подсмихна, а ние се поразихме от това как всъщност сме могли да командваме тази кобра досега.

Казано накратко, настръхнахме, а Лома рече със същата си ужасяваща усмивка:

— Ще си поговоря с приятелчето си.

— Гена — разбързах се аз, — той ще отрече всичко, нужни са доказателства...

— Той всичко ще ми каже — увери ме мъжлето ми и излезе, а ние зачакахме и започнахме да премисляме какво би могло да излезе от тази среща.

Лома се върна късно. С Таня дремехме във фотьойлите и дори Костя, смазан от напрежението през деня, бе полегнал и затворил очи. Лома отиде мълчаливо в банята и дълго си ми ръцете. Аз стоях до него и го гледах — няма защо да крия — със страх. В един момент той вдигна глава и ми се усмихна. Подадох му кърпата, той избърса ръцете си и ме прегърна.

— Какво стана? — попитах плахо, като за всеки случай се притиснах силно в мъжа си.

— Саид е — отвърна той някак равнодушно.

— Призна ли си?

— Има си хас... Дрънкаше като празна тенекия. Не съм предполагал, че това мое приятелче ще се окаже чак толкова кекаво...

— Обясни ли ти защо го е направил? — попитах аз и облизах устни.

— Че как иначе... Искал да ме спаси. Жените ни започнали да командват положението, а пък аз съм бил нещо като момче за всичко.

— Той е глупак — въздъхнах.

— Точно така. Бих могъл да му простя много неща, но не и теб.

Изминаха няколко месеца. С Таня полека-лека се оттеглихме от бизнеса, тъй като мъдро преценихме, че сега вече мъжете могат да се справят много добре и без нас. Естествено, не биваше да ги изпускате от очи, но трябваше да го правим ненатрапчиво. През това време не се случи нищо, което да си заслужава вниманието, с изключение на това, че аз се канех да стана майка. Мъжлето ми напълно откачи, търчеше из къщата, разместваше мебелите, побъркваше ме с дрънканиците си и изобщо здравата ми действаше на нервите.

В този момент той не си беше вкъщи, аз се наслаждавах на краткия си отдых и затова не се зарадвах на Таня. Тя се появи както винаги не навреме и бодро се поинтересува:

— Къде е любимият ти?

— Отиде да купи праскови — казах й аз.

— Какво? — не разбра Таня.

Въздъгнах и ѝ обясних:

— О'Хенри има един разказ. Някакъв малоумник отишъл да купи праскова, понеже на жена му много ѝ се искало да изяде въпросната праскова. Наложило му се малко да постреля и дори изпратил няколко души в затвора, но намерил праскова. Макар че по това време жена му вече искала портокал.

— А ти какво искаш?

— Тишина.

— Стига де, защо си толкова проклета? Човекът се стареае, угажда ти.

Съгласих се с това.

— Прочел е някъде, че по време на бременността жените са емоционално неустойчиви и затова се държи внимателно.

— Лома чете книги, така ли? — изплаши се Таня.

— Да — кимнах аз. — „Енциклопедия на семейния живот“. Нея вече я изчете. Сега има друга настолна книга — „Вие и вашето дете. Съвети за младите майки“.

— И какво от това? — обиди се Таня. — Нищо полезно ли няма в тях? Ти със сигурност няма да прочетеш съветите... значи поне Лома трябва да е в течение и изобщо...

— Точно така — въздъгнах аз.

— Защо не ми направиш чай?

— Мързи ме да стана.

— Добре, аз ще стана. Лома отдавна ли излезе?

— Преди половин час.

— Стана късно... — отбеляза Таня. — А ти само една праскова ли поиска?

— Да.

— Няма да стане. Лома е с широка душа и ще домъкне цял килограм.

— Три килограма — въздъгнах аз.

— Какво? — не разбра Таня.

— Ще домъкне три килограма, защото душата му наистина е широка.

— Искаш ли да се хванем на бас? — предложи приятелката ми.

— Хайде — свих рамене аз.

Обаче и двете не познахме колко широка беше душата на мъжа ми. Лома се появи в кухнята в компанията на двама младежи, натоварени с щайги. Те излязоха, сетне отново влязоха, а щайгите се увеличиха. След прасковите се появиха ябълки, круши, три ананаса, чийто вид кой знае защо винаги ме дразнеше, тъй като пораждаха в мен асоциация с главата на любимия ми, сетне се появи грозде, манго, киви... А след това аз изгубих интерес. Таня ми каза със съчувствие:

— Какво да се прави... ще се опитаме да ги изядем.

А аз мило попитах:

— Гена, задължително ли трябваше да превърнеш дома ни в магазин за плодове?

— Е, какво толкова, Лада? — натъжи се Лома. Напоследък той много страдаше заради промените в настроението ми, ходеше из къщи по чорапи и се опитваше да говори шепнешком, и то предимно със себе си: — Ти имаш нужда от витамини. Бледичка си и очите ти са толкова тъжни... кажи ми де, какво искаш, а?

Таня бе подпряла бузата си с ръка, гледаше го със съжаление и ми съчувстваше.

— Ломе, защо не я оставиш на мира. Тя... се подготвя за голямото събитие... иска да се съсредоточи, да помълчи...

— А ти защо си дошла? — разяри се Лома. — Някой да те е канил? Толкова си ми омръзнала, че ако зависеше от мен, отдавна да съм те изритал, но не искам да разстройвам Лада.

— Ломе, изяж една прасковка, а? — посъветва го Таня.

— Не съм те питал какво да правя.

И все пак Лома бръкна в щайгата, избра плодовете, които му харесаха, изми ги старателно, сложи ги във фруктиера и ми ги поднесе, макар че не дръзна да каже нищо. Сетне поскуча малко, изяде три праскови и започна да се заяжда с Таня:

— И защо се влачиш непрекъснато тук? Нямах ли си друга работа?

— Нямам си — съгласи се тя, — страшна скука ме е налегнала. Градчето съвсем замря. Навсякъде цари тишина както нощем на гробището. Днес надникнах във вестника и гледам написано с едри букви „Убийство“. И какво се оказа? Някаква жена заклала мъжа си на пияна глава.

— Ама че си глупава — ядоса се Лома. — Все дрънкаш ли, дрънкаш. Скучно ѝ било... Щом ти е скучно, стой си вкъщи. А пък ти се влачиш тук, дрънкаш врели-некипели, сетне Лада се мръщи, а пък аз само се тревожа. Ще взема да те изпъдя все пак...

— Я стига — въздъхна Таня. — Изяж още нещо... — В този момент тя ме погледна и започна отнесено: — Наскоро си мислех за разни неща и реших, че е време да се погрижим за душите си, та живота ни да не мине напразно, да направим нещо смислено.

Щом забеляза любопитството в очите ми, Лома се оживи:

— Дали пък да не вземем да построим една църква? Хайде... Нямам нищо против Бога. Лада иска да ходя на църква и аз ходя всяка неделя. Пари има, майстори ще намерим, за нула време ще я струпат, тоест ще я въздигнат. Ще покрием куполите с чисто злато, та Господ да не ни подмине. — Лома млъкна и погледна нерешително първо към мен, а сетне към Таня. Аз кимнах.

— Това е добра идея.

— Чудесно — зарадва се мъжлето ми, а Таня кисело се свъси.

— Защо да строим църква... и без това навсякъде все църкви отварят... Трябва да мислим мащабно.

— Какво си намислила? — напрегнах се аз, а Лома махна с ръка и тръгна към вратата.

— Ето какво си помислих: дали пък да не направим Лома президент?

— Президент на какво? — попита мрачно той, след като спря и се обърна към Таня.

— На Русия — отвърна с присъщата си скромност Таня.

Аз се закашлях, а Лома ме погледна жално и каза:

— Ладенце, не искам... да ставам... президент, имам предвид. И това положение вече ми е писнало, ще ми се да зарежа всичко и да замина нанякъде, честна дума...

Лома не хитруваше и подозирам, че сериозно си мечтаеше за тригодишен отпуск по майчинство. Но тъй като не намери подкрепа в мен, мъжлето ми се натъжи и рече с въздишка:

— Аз, такава... не ме бива да говоря, а пък там трябва непрекъснато да дрънкаш нещо.

— Речите се пишат от умни хора на хартия, а ти имаш добра памет и ще ги научаваш. И няма какво да ми въртиш глава... Винаги

правиш така, хората се грижат за теб, уважават те и изобщо... а ти, вместо да им кажеш благодаря... ама какво ти благодаря, започваш да капризничиш. Направо ми се ще да те убия, честна дума...

— Защо веднага започваш да викаш? — засрами се Лома. — Не съм се отказал окончателно... — И ме погледна.

— Слава богу. — На това място Таня се обърна към мен. — Лома е представителен мъж, ние с какво сме по-лоши от американците? Ще си имаме един млад президент... Ломе, я си извади ръцете от джобовете и застани както трябва.

Мъжлето ми се отлепи от стената, извади ръцете си от джобовете и изопна широките си рамене. Аз го погледнах заинтригувано, а Таня продължи:

— Тази работа не е лесна и ще отнеме известно време. Дотогава косата на Лома леко ще посребрее и ще удари в земята дори младока Клинтън.

Подпрях лакът на масата и се взрях в мъжа си с все по-нарастващ интерес.

— Освен това нашата първа дама е същинско бонбонче. С такава жена човек може още утре да се коронова на английския престол.

— Дръжки ще видят англичаните — развълнува се Лома, изплашен от промяната в плановете на Таня. — Въпреки че Лада, разбира се, е истинска кралица, няма две мнения по този въпрос... Само че от къде на къде ще се грижим за англичаните?

— Казах го просто така — успокои го Таня, погледна ме и ме попита, усмихната до уши: — Е?

Аз се изсмях, покашлях се, сетне отново се изсмях и отговорих:

— Решено.

— Така и трябва — зарадва се Таня. — Имам си вече план.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.